

Кралете на трилъра®

ДЕЙВИД КАЗИ

ДЖАКПОТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Трилър номер 1 на Amazon за 2014 г.

ДЕЙВИД КАЗИ ДЖАКПОТ

Превод: Милко Стоименов

chitanka.info

Саманта Хури, адвокат в престижна кантора в Ричмънд, е имала труден ден. Току-що се е разболяла от грип, мечтите ѝ за повишение са разбити на пух и прах и какво ли още не... Всички тези проблеми обаче ѝ се струват нищожни, когато научава, че шефът ѝ се кани да открадне лотарийния билет на неин клиент. За да върне билета на законния му собственик, Саманта трябва да се справи не само с шефа си, но и с безмилостен убиец, който също се е впуснал по дирите на късметлията. А заедно с това Саманта трябва да се пребори с изкушението сама да осребри билета и да прибере в джоба си най-големия джакпот в историята на Америка.

„Джакпот“ е наситен с герои и динамика, които ще ускорят пулса ви, и то буквално, а не метафорично. Романът на Дейвид Кази съчетава сюжет и диалог, достойни за Ричард Прайс, сложна интрига като в най-добрите трилъри на Балдачи, и мъдростта на Джеймс Лий Бърк.

White Cat Magazine

1.

Четвъртък, 20 декември, 23:00 ч.

Когато Джулиъс Уийлър се отби у братовчед си Лерой, за да изгледат заедно късните новини, цялото му състояние едва ли надхвърляше седемдесет и пет долара. Имуществото му се изчерпваше с осем компактдиска, зелена пластмасова масичка за пикник, повреден айпод и матрак със съмнително качество. Плащаше наем от двеста долара месечно за малък апартамент в Карълтън Оукс, западнал жилищен комплекс в източните покрайнини на Ричмънд, Вирджиния. Работеше дващест часа седмично като чистач в голяма адвокатска кантора в центъра на града. Изкарваше по осем долара на час.

— Ей, Джулиъс, купи ли си билет от лотарията? — попита го Лерой.

— Да — отвърна Джулиъс, отвори бутилка бира и се настани на прокъсания диван в дневната на братовчед си. Диванът бе увиснал в средата, а тапицерията му бе осеяна с дупки от цигарена пепел.

— Колко?

— Един.

— Нищо не можеш да спечелиш с един билет — каза Лерой и размаха цял сноп с билети. — Аз си взех осем. Така се забогатява. С кои числа игра?

— Купих си готов билет. За разнообразие. Бездруго никой никога не печели в тези игри.

— Глупости! — възрази Лерой. — Разсъждаваш ли така, никога няма да се измъкнеш от онзи скапан апартамент. Ще прекараш в него целия си живот, докато аз се излеждавам на плажа. Е, ще можеш да ми идваш на гости от време на време.

— Изобщо не би трябвало да играя на тази лотария — отвърна Джулиъс, като се замисли за наистина мизерното си жилище, което обаче предпочиташе пред иззиданата от блокчета пресована сгур килия с размери два и половина на два и половина метра в щатския затвор в Ред Оуиън. Именно там бе прекарал три безкрайно дълги години. —

Не работя тази скапана работа, за да си харча парите по лотарии. И ти определено не би трябвало да купуваш цели осем билета.

— Тихо, тихо! — сгълча го Лерой и впери поглед в екрана. — Започват! Това е моята вечер! Предчувствам го!

Джулиъс поклати глава и отпи от бутилката. Не виждаше никакъв смисъл да спори с Лерой, своя два̀сет и осемгодишен псевдобратовчед и домакин. Макар че... какъв домакин бе той? Оставаха броени дни до Коледа, а в апартамента му нямаше елха. За сметка на това пък навсякъде се стелеше характерната миризма на мазнина от заведения за бързо хранене и застоял цигарен дим. Лерой не празнуваше Рождество Христово, тъй като го смяташе за расистки празник, който облагодетелства белите богаташи и кара чернокожите бедняци да задлъжняват още повече. Преди години Джулиъс се бе опитал да го убеди, че Коледа трябва да се празнува заради децата, но Лерой дори не го бе изслушал. Оттогава не спираше да повтаря, че това е расистки празник. Джулиъс подозираше, че по този начин Лерой си намира удобно оправдание за бедността, неизменен спътник в живота му, както и за своята неспособност или нежелание да осигури прехраната на семейството си. Лерой бе напуснал училище на тринайсетгодишна възраст и от тогава до ден-днешен така и не успя да си намери постоянна работа. Все се хвалеше, че е важна клечка в мрежата от дилъри на крек, кокаин за пушене, в Трий, но истината бе, че пушеше далеч повече, отколкото продаваше. Обикновено живееше на гърба на приятелката си Ронда, която работеше почасово в „Бъргър Кинг“.

От спалнята — Джулиъс нямаше представа къде се намира тя — долетя бебешки плач. Когато той прерасна в рев, Лерой увеличи звука на телевизора.

— Божичко, Ронда! — изкрещя Лерой. — Накарай това бебе да млъкне! Нищо не чувам!

— Тя е и твоє бебе! — отвърна му Ронда.

— Сигурно е гладна — каза Лерой. — Иди да я нахраниш!

Масичката за кафе бе покрита с кутии от заведения за бързо хранене, препълнени пепелници и полупразни шишета с евтино мляко на прах за бебета. Ронда, която не бе имала време да посети някой от многобройните курсове за бъдещи майки, организирани в квартала, хранеше бебето от едно и също шише през целия ден. Грабна от масата

едно отдавна изстинало шише, чието съдържание най-вероятно отдавна се бе вкиснало, и изчезна в коридора.

— Голямата новина на вечерта — започна елегантният телевизионен говорител — вълнува всички жители на Ричмънд и околностите. Това е треската, породена от тегленето на числата на „Суперлото“. Включваме директно централата на „Суперлото“.

— Ето, започва! — възкликна Лерой и се приведе напред.

„Суперлото“, първата национална лотария в историята на Америка, покриваше територията на цели петдесет щата. Участниците в нея посочваха пет числа от едно до четирийсет и девет, допълнени от шесто, мистичното Суперчисло, което избираха от едно до петдесет и девет. Шансовете някой да уцели всичките шест числа бяха от порядъка на едно към безкрайност.

Точно в 23:03 ч. ослепително красива служителка на „Суперлото“ изтегли пет номерирани топчета, досущ като тези за тенис на маса. Тя направи това с помощта на въртяща се пластмасова сфера, разположена от лявата ѝ страна. Всяко топче премина със съскане през тръба, изпълнена с въздух под налягане. Петте бели топчета прелетяха през нея като куршуми. Номерата им бяха 5, 9, 16, 17 и 43. Шестото топче, яркочервеното на цвят Суперчисло, се появи от своя собствена въртяща се сфера. Суперчислото, изтеглено тази вечер, беше 24.

Джулиъс провери билета си.

5. 9. 16. 17.43.

Суперчисло: 24.

Погледът му сновеше трескаво между числата на екрана и онези, отпечатани върху светлосиния билет, който държеше в ръка. Колкото и пъти да проверяваше обаче, числата върху билета му неизменно съвпадаха с числата, изтеглени от служителката на лотарията.

Мили боже! — възкликна в мислите си той. — *Това е невъзможно!*

— Джакпотът се оценява на четиристотин и петнайсет милиона долара — продължи говорителката на „Суперлото“. — Днешното теглене бе наблюдавано от счетоводната къща „Бейсуонгър & Мосри“. Желая ви успех!

Джулиъс бе чувал истории за хора, преживели т.нар. пътувания извън тялото, но винаги се бе отнасял към тях като към бълнувания на

лунатици. Сега обаче, именно в този момент, той почувства нещо, което не бе в състояние да опише по друг начин, освен като преживяване извън тялото. Пулсът му се ускори до близо сто и петдесет удара в минута, а ръцете му затрепериха като прозорци на сграда, покрай която минава товарен влак.

— О, мамка му! — възкликна Лерой. — Беше прав, Джулиъс! Никой никога не печели тези скапани лотарии!

Лерой смачка осемте си билета на топка, която метна към масичката за кафе. Топката хартия полетя като изстреляна от въздушен пистолет, удари се в полупълна кутийка бира, оставена на ръба на масичката, и я прекатури. На пода се изля струя топла течност, но никой не си направи труда да вдигне кутийката.

— Ронда, вдигни шибаната бира от пода!

Ронда, която току-що бе излязла от детската стая, не му обърна никакво внимание, а вместо това дръпна продължително от цигарата си.

— Току-що научихме сензационна новина — обяви с мрачно изражение говорителят по телевизията. В долната част на екрана се появи лента със същия траурен вид. Човек би си помислил, че говорителят току-що е научил, че само след няколко минути земята ще бъде ударена от огромен астероид. — Официални представители на „Суперлото“ потвърдиха, че участник в националната лотария е посочил и шестте изтеглени числа, както и че печелившият билет е бил продаден във Вирджиния.

— Ама че късмет имам! — възкликна Лерой. — Да го продадат във Вирджиния!

Джулиъс се опита да осмисли случващото се. Четиристотин и петнайсет милиона долара! Един-единствен билет! Как бе възможно това? Когато взе да възприема истинските мащаби на случващото се, започна да проявява свръхчувствителност към заобикалящата го среда. Всички около него като че ли се движеха на забавен кадър. Изгледа продължително Ронда и Лерой, които стояха пред телевизора.

Трийсет и осем годишният Джулиъс се радваше на завидно уважение сред хората от квартала. Въпреки това обаче не се съмняваше, че Лерой би му прерязал гърлото и би продал дъщеричката си по интернет, ако това щеше да му помогне да се докопа до печелившия билет.

— Колко спечели? — попита Лерой. — Дай да видя!

— Нищо — прошепна Джулиъс. — Никога нищичко не съм печелил от тази лотария.

— Дай да... Ронда, казах да вдигнеш скапаната бира от пода!

Ронда бе едва на двацет и четири, но грубата жълтеникава кожа на лицето ѝ, здраво опъната върху острите ѝ скули, бе причината да изглежда поне два пъти по-възрастна. Бе родена тук, в Трий, бе пораснала доста бързо и със сигурност щеше да умре тук. Някога бе изкарвала добри оценки в училище, но не се бе отличила със силна воля, а бе предпочела да се остави на течението. Тук това означаваше да затъне в света на секса и наркотиците, в който живееха всички около нея. Както я бяха предупреждавали в часовете по здравна просвета, сексът бе довел до бременност, а бременността бе довела до аборт. Не след дълго забременя отново и в резултат на преждевременното раждане на бял свят се появи момченце с тегло далеч под нормата. Година по-късно съдът реши, че не е полагала никакви грижи за детето, и отне родителските ѝ права.

Ходеше с Лерой вече трета година, но двамата ту се събираха, ту се разделяха, така че времето, което бяха прекарвали заедно, едва ли бе повече от няколко месеца. Още по време на първите им срещи Лерой се бе погрижил да ѝ връчи два много специални подаръка — дъщеричката ѝ Ейнджъл и тежка форма на генитален херпес. Тя продължаваше да се грижи за детето, тъй като бе успяла да се опази от извършването на каквато и да било простъпка, която да привлече вниманието на общинските социални служби.

Ронда въздъхна отвратена, стана и измъкна някаква мръсна тениска, пъхната под една от възглавниците на дивана. Удостои възлюбения си с безизразен поглед и започна да бърше бирата от тънкия килим. Джулиъс остана доволен, че Лерой насочи вниманието си от билета му към почистването на разлятата течност, за което благодари на бога. Използва времето, за да пъхне набързо билета в джобчето на гърдите си.

— Спечели ли нещо, Джулиъс? — попита Лерой, който явно гонеше целта си като бойна ракета с топлинно насочване.

— Не — отвърна Джулиъс.

— Защо тогава прибра билета?

Топла вълна пропълзя по гърба на Джулиъс. Добре знаеше, че е ужасен лъжец. Не го биваше да лъже и това бе една от причините да не успява да се измъкне невредим от нито една от срещите си с полицията през последните дваайсет години.

— Не знам. Реших да си го запазя.

Изискваше се огромно усилие на волята, за да издържи погледа на Лерой. Това бе едно от нещата, които бе научил по време на разпитите в полицията. Отместиш ли поглед от лицето на ченгето, то мигом надушва, че си гузен, и само някакви си десет минути по-късно ти вече си се отказал от правото си на адвокат и правиш пълни самопризнания, докато дъвчеш бургера, който полицаите с радост са ти купили, след като си изпял и майчиното си мляко. Така ставаха нещата.

— Спечелих безплатен билет — каза Джулиъс. Усети как започва да се изпотява, а гласът му потреперва. Каквито и усилия да полагаше, не бе състояние да погледне Лерой в очите, затова отмести поглед от него и го закова в недояденото тако на масичката.

— Лъжливо копеле такова! — възкликна Лерой. — Спечелил си, значи! Колко?

От Лерой би излязъл добър детектив.

— Честна дума, безплатен билет. Нищо повече.

— Ако беше само безплатен билет, щеше да ми кажеш от самото начало!

— Стига толкова — каза Джулиъс. — Тръгвам си! — каза той и се отправи към вратата.

— Никъде няма да ходиш! — спря го Лерой. — Покажи ми скапания билет!

Джулиъс знаеше със сигурност, че Лерой му се пада някакъв роднина по майчина линия. Познаваше го, откакто се помнеше през всичките тези дваайсет и две години, които Лерой бе прекарал на тази земя. В същото време обаче добре знаеше, че Лерой е един от най-опасните хора, които е срещал през целия си живот. Работата бе там, че той просто нямаше съвест, нямаше морал. Повечето жители на Карълтън Оукс бяха добронамерени продукти на иначе гадната среда, която ги обкръжаваше. Кокаинът бе звездата на смъртта, около която се въртеше това късче от света и която унищожаваше всичко по пътя си. У Лерой обаче липсваше онази част, която превръщаше останалите хора в човешки същества.

Когато Джулиъс сви пръсти около топката на бравата, той погледна през рамо и се озова лице в лице с дулото на деветмилиметровия пистолет на Лерой. От смъртта го делиха едва няколко сантиметра. Погледът на Джулиъс премина над рамото му и видя, че Ронда наблюдава сцената, седнала на дивана с увиснала от устата ѝ цигара.

Въздъхна тихичко и погледна отново към вратата. В този миг усети натиска от цевта на пистолета, опрян във врата му. Не за първи път насочваха оръжие срещу него, така че поведението на Лерой му предостави шанса, от който се нуждаеше.

— Обърни се бавно — нареди му Лерой.

Предвид обстоятелството, че голяма част от мъжете, които живееха в Карълтън Оукс, не доживяваха до трийсет и петия си рожден ден, бе напълно разбираемо — макар и доста недалновидно — от страна на Лерой да сметне Джулиъс за поредния немощен старец. Джулиъс бе изпълнен с енергия, тъй като през по-голямата част от живота си бе стоял надалеч и от алкохола, и от наркотиците. Освен това имаше широки, мощни гърди, а ръцете му бяха здрави и силни като мечешки лапи.

Джулиъс изпълни буквално нарежданията на Лерой, след което го удари толкова силно и неочаквано, че пистолетът отхвъркна към стената. Сетне падна на пода, където вече не можеше да нарани никого. Лерой остана толкова смаян от тази демонстрация на умения в областта на самозащитата от страна на Джулиъс, че изобщо не успя да реагира, а издаде само едно приглушено ъхххх, когато братовчед му го сграбчи за гърлото и го събори на земята. Джулиъс коленичи и наведе глава максимално близо към лицето му.

— Направиш ли го отново — предупреди го той, — ще те убия.

— Ъххх — повтори Лерой.

— Как можа бе, човек! — сопна му се Джулиъс. — Та нали сме роднини!

Джулиъс пусна Лерой и взе пистолета му, без да изпуска от поглед пишман обирджията. Макар да бе дълбоко разочарован от поведението му, трябваше да признае, че съвсем не е изненадан от опита му да открадне лотарийния билет. В интерес на истината, дори го бе очаквал. На младини самият той би могъл да бъде изкушен от бляскавите перспективи, свързани с един печеливш билет от

лотарията. Странно, но на Лерой не му бе хрумнало, че Джулиъс може не просто да е спечелил някаква дребна печалба от лотарията, а да е ударил целия джакпот. А още по-странно бе обстоятелството, че това нямаше никакво значение. Лерой би убил собствената си майка за четиристотин долара. В такъв случай какво ли би направил, за да грабне четиристотин милиона? По дяволите!

Джулиъс насочи пистолета към Лерой, сетне вдигна поглед към Ронда, която следеше случващото се.

— Не искам проблеми — каза той.

Ронда прояви завидно хладнокръвие, като продължи да пуши цигарата си. Лерой остана на пода; главата му бе извърната към Джулиъс, а ръцете му разтриваха врата, който го болеше.

— Не го наранявай — отвърна му рязко тя, въпреки че Лерой редовно я пребиваше.

Това е то истинска любов, помисли си Джулиъс. Сърцето иска онова... което иска.

— Тръгвам си — каза Джулиъс, докато умът му работеше на бързи обороти. Предполагаше, че от момента, в който напусне апартамента, щеше да разполага с не повече от десет минути, за да изчезне от квартала, преди Лерой да е събрал приятелчетата си и да е тръгнал по дирите му. Нямаше никакво значение, че двамата с Ронда не знаеха дори колко е спечелил. Щяха да тръгнат всякакви слухове, слухове, които поне веднъж щяха да имат нещо общо с истината. В края на краищата, той наистина бе изтеглил печелившия билет. И всички щяха да хукнат подире му.

Трябваше да напусне дома си още тази вечер. При това завинаги. Никога нямаше да се върне тук.

2.

Четвъртък, 20 декември, 23:21 ч.

Когато Джулиъс излезе на площадката пред апартамента на Лерой, нощният студ го връхлетя с цялата си мощ. Едната му ръка бе пъхната дълбоко в джоба на палтото му, където стискаше здраво Билета. Да, в съзнанието си вече бе решил, че заслужава да го нарича с главно Б. Проклетото парче хартия сякаш бе оживяло в джоба му, сякаш се въртеше и подритваше като новородено.

Заслиза по напуканите бетонни стъпала и след като се отклони за броени секунди към задната част на комплекса, където изхвърли пистолета на Лерой в една улична шахта, продължи към блок 349, където живееше на втория етаж. Дворът пред сградата бе пуст, ако не се броеше един тип, когото Джулиъс познаваше само с инициалите му — Ел Ти. Въпросният Ел Ти се въртеше в кръг пред входа и си мърмореше тихичко. Макар късото му морскосиньо вълнено палто да бе достатъчно топло, за да осигури на Ел Ти известна защита от студа. Джулиъс подозираше, че обстоятелството, че Ел Ти е чисто гол от кръста надолу не му помага да се сгрее. Това бе още един щрих от Карълтън Оукс, който изобщо нямаше да му липсва.

— Добър вечер, господин Джулиъс — поздрави го Ел Ти.

Джулиъс спря пред входната врата и се обърна назад.

— Добър вечер, Ел Ти.

Огледа се в продължение на няколко секунди, преди да влезе в апартамента си. Реши, че не бива да се бави повече от три минути. Лерой нямаше да хукне тутакси подире му. Щеше да се забави известно време, за да измисли стратегията, която да го отведе до билета, макар да тънеше в блажено неведение относно истинската му стойност. Някъде дълбоко в ъгълчето на съзнанието на Джулиъс се зароди съмнението дали е разумно да се връща в жилището си, но не разполагаше с нищо, освен с дрехите на гърба си, бе излязъл, без да вземе дори палтото си. Освен това печелившият билет не струваше

пукната пара, преди да го представи в някой офис на компанията, организираше лотарията.

Джулиъс бе живял тук, откакто бе излязъл от затвора преди осем години. Апартаментът му не беше кой знае какво — една голяма стая с тясна баня и кухненски бокс. Стените му не бяха украсени с картини или каквито и да било други произведения на изкуството. Спеше в единия ъгъл на някакъв стар матрак, който бе взел от съседния апартамент, когато обитателят му на свой ред бе поел към затвора. Въпреки всичко това бе мястото, което смяташе за свой дом.

В единствения гардероб в апартамента Джулиъс откри стара платнена торба, в която бе пренесъл вещите си от затвора дотук. В страничния ѝ джоб откри четири долара. Извади от чекмеджетата няколко чифта чорапи и боксерки, три панталона и три ризи. Сетне връхлетя в банята, грабна шампоана, сапуна, пяната за бръснене и няколко евтини ножчета. Доходите му не му позволяваха да си купи електрическа самобръсначка с ножчета за по два долара. Или по-скоро, досегашните му доходи не му позволяваха.

Накрая влезе набързо и в кухнята, където откри кесия стар царевичен чипс и кутийка диетична пепси-кола в хладилника, който се включваше и изключваше, когато си пожелае. Голяма полза щеше да има от тях. Но пък Джулиъс никак не си падаше по готвенето. Плодовете, зеленчуците и различните хранителни стоки бяха скъпо удоволствие, затова предпочиташе да си взима вечер сандвич за два долара. Извадеше ли късмет, можеше да разчита и на храната, останала след някое от многобройните съвещания в офисите на „Уилит & Хол“, огромната адвокатска фирма, чиито помещения чистеше всяка вечер от пет до десет. В такъв случай се прибираще у дома с кесия, пълна с панирани пилешки хапки или швейцарски рулца със сирене и пуешко. Понякога пликът с останала от адвокатите храна му стигаше за две или три вечери. Тогава имаше възможност да хапне и салатата.

Замисли се дали да не вземе и още нещо. Беше го прибрал в дрешника, лежеше скрито под една дъска, където бе пъкнал кутия за обувки, пълна със стари чорапи. Това бе деветмилиметров пистолет, черен на цвят, който бе купил преди четири години от дилър, работещ в района. Още с първата си присъда за кражба с взлом, получена на двайсет и една годишна възраст, Джулиъс се бе простил завинаги с правото да получи разрешително за притежаване на огнестрелно

оръжие. От друга страна обаче, живееше в Карълтън Оукс, където реалността се сблъскваше челно с правоохранителните норми.

Можеше ли обаче да си позволи риска някой полицай да го спре и да открие у него пистолет? Представи си как протича срещата му с някой прекалено усърден служител на закона, който го арестува за скитничество, за незаконно преминаване през чужда собственост или какъвто там повод му хрумне, тъй като полицията редовно прочистваше улиците от хора като него. Какво щеше да се случи? Щяха да го обискират. Да му вземат билета. Не биваше да поема подобен риск, нали?

Отмести чамовата дъска и повдигна картонения капак на кутията. Пистолетът бе увит в мека бяла кърпа за ръце. Изпита приятно усещане, когато оръжието легна в дланта му, почувства се по-сигурен, макар да съзнаваше, че това чувство е измамно, досущ като топъл дъх в студена вечер. Прибра грижливо пистолета в кутията, покри я с дъската, огледа апартамента си за последен път и излезе навън в студената ясна нощ.

Дори когато бе в добро настроение, Лерой Маршал не спадаше към хората, които умеят да се радват на живота или да прощават на околните. А днес определено не бе в добро настроение. Ронда бе започнала да му натяква още от сутринта, че е крайно време да си намери работа, а бебето не спираше да реве от обяд. Като капак на всичко, напоследък бе закъсал с парите и дори дължеше два бона на основния си доставчик. Тези пари бяха част от заем, който бе взел в особено труден период. Хлапето се нуждаеше от толкова много памперси, че Лерой направо не можеше да повярва. Това хлапе пълнеше по десет памперса на ден!

Не стигаха памперсите, та трябваше да купуват и сухо мляко. Така и не разбра защо Ронда отказва да кърми, при положение че майчиното мляко излиза без пари, нали? Помнеше, че когато я изписаха от родилното и тя се прибра у дома с бебето, заяви, че се чувства прекалено изморена, за да кърми. Затова пригответи на малката шишенце с бебешко мляко. Седмица по-късно кърмата ѝ секна и най-неочаквано се наложи да заделят по сто долара месечно за сухо мляко!

Детските надбавки едва-едва покриваха разходите, което означаваше, че за таткото не остава нито цент.

Освен това Лерой не бе напълно сигурен, че Ейнджъл е негово дете.

Затова, когато заподозря, че Джулиъс е спечелил от лотарията — а Лерой имаше отличен нюх за подобни неща — не се поколеба нито за миг. На Джулиъс не му се налагаше да храни още две гърла. Той не се нуждаеше от парите така отчаяно, както Лерой. Зачуди се колко ли е спечелил Джулиъс. Пет бона? Или може би десет? Трябваше да вземе този билет на всяка цена. Изобщо не му пукаше какво ще се наложи да направи, за да се добере до него. А и не биваше да забравя как дъртакът му с дъртак го бе нокаутирал. Подобно нещо не можеше да му се размине безнаказано.

След като Джулиъс си тръгна, Лерой се втурна по коридора към спалнята, която споделяше от време на време с Ронда и в която държеше арсенала си от оръжия. Пътьом позвъни на брат си Томи по мобилния телефон. Томи живееше в съседния блок и изпитваше сляпа привързаност към брат си. Досуц като златист лабрадор към стопанина си.

— Здравсти — каза Томи, след като вдигна телефона още при първото позвъняване.

— Чакай ме зад блока на Джулиъс — нареди му Лерой. — След три минути. Вземи си желязото.

— Какво е станало?

— Прави каквото ти казвам!

Лерой затвори телефона, без да каже нито дума повече, след което влезе в спалнята. Знаеше, че по-малкият му брат няма да посмее да го подведе и когато стигне до блока на Джулиъс, Томи Маршал вече ще го очаква там.

Спалнята бе оскъдно мебелирана, но купчините мръсни дрехи и празни кутии от пици и бургери я караха да изглежда доста по-малка, отколкото всъщност беше. Белите стени бяха целите на петна, което можеше да се очаква, при положение че не бяха боядисвани от построяването на жилищния комплекс преди трийсет години. В единия ъгъл бе поставен лекьосан матрак, на който може би — а може би не — бе зачената Ейнджъл. До срещуположната стена бе поставен евтин скрин, чийто плот бе осеян с всевъзможни непотребни вехтории, сред

които четири празни бутилки от „Сейнт Айдс“, малцова бира с високо съдържание на алкохол, и три недопушени джъмбо, както наричаха цигарите от марихуана, поръсени обилно с кокаин. Лерой извади резервния си деветмилиметров пистолет от покритата с мазни петна хартиена кесия за храна и го пъкна в колана на панталоните си.

— Къде отиваш? — попита го Ронда, когато той се върна в дневната.

— Навън.

— Никъде няма да ходиш — каза Ронда, скочи от дивана и препречи пътя му към вратата досущ като охранител в нощен клуб.

— Разкарай се, кучко! — изкрещя Лерой. Галантният наркодилър улови с ръка дребничкото лице на жената и я блъсна силно в стената. Главата ѝ се удари глухо в нея, евтината мазилка се напука и Ронда се свлече на пода.

— Майната ти! Мразя те!

Ронда опипа с пръсти темето си, където вече се стичаше топла лепкава кръв.

— Я млъквай — отвърна ѝ Лерой, — че този път ще те фрасна истински!

Лерой се прокрадна тихичко по стълбите, които водеха към двора. Стискаше пистолета в дясната си ръка, която държеше прилепена плътно към тялото. Трябваше да действат бързо. Знаеше, че Джулиъс не би могъл да повери билета на нито една жива душа в целия квартал, което означаваше, че ще се изнесе оттук още тази вечер. Измъкнеше ли се с билета, никога нямаше да го пипнат. В края на краищата, Лерой не работеше за ЦРУ. Не можеше да го проследи със сателит или някоя подобна умна джаджа.

Нощем Трий потъваше в мрачни сенки и дори най-дългогодишните жители на квартала се страхуваха да излязат навън дори само за да изхвърлят боклука или да отидат на работа, ако бяха нощна смяна. Тук човек никога не можеше да бъде сигурен дали няма да го прониже някой заблуден куршум. Наркодилърите и проститутките действаха в най-тъмните ъгълчета и най-потайните кътчета на комплекса, досущ като хлебарки. Бизнесът с дрога и плът процъфтяваше в Трий и привличаше клиенти и от околните бедняшки

квартали. Макар студът да бе принудил голяма част от търговците да останат по домовете си, мнозина все пак бяха излезли навън в мразовитата нощ. За тях бе особено важно да не разочароват своите клиенти. В края на краищата, това е начинът да преуспееш в който и да е бизнес.

Тази част от комплекса бе оформена като подкова от три продълговати жилищни сгради, които образуваха буквата П около тревната площ в средата. Апартаментът на Лерой се намиреше в единия край, а този на Джулиъс — в срещуположния. Покрити пасажи пресичаха сградите и позволяваха на обитателите им да влизат и излизат през своеобразния двор, затворен между тях. Мнозина, особено онези, които работеха усилено и след като се върнеха вечер у дома, залостваха вратите, настояваха пред управата на комплекса да затвори тези коридори, през които всяка нощ — досущ като вируси — проникваха всевъзможни криминални типове. Молбите им не срещаха никакво разбиране, тъй като, поне в момента, управата на жилищния комплекс се олицетворяваше от Девън „Тиквата“ Пач, трийсетинагодишен тарикат, който получаваше дял от всяка наркосделка на територията на квартала, в замяна на което си затваряше очите за онова, което се случва на територията му, и полагаше усилия да държи полицията по-надалеч.

Лерой прекоси двора и използва покрития коридор, за да влезе в блока на Джулиъс. В единия му край видя старо куче, което търсеше нещо за ядене. Животното вдигна поглед, а Лерой го удостои с ритник в хълбока. Кучето изсумтя. Не изглеждаше никак изненадано. Не за първи път получаваше ритник от човек, който минава покрай него. Да не говорим, че Лерой никак не обичаше животните. Откри брат си Томи да го чака на дващестина метра от входа на блока, скрит в сянката на контейнер за отпадъци, който му предлагаше известен завет от пронизващия леден вятър.

— Здравсти — поздрави го Томи.

— Слушай ме внимателно — започна Лерой, — влизаме бързо, действаме твърдо и никой няма да пострада.

— Както кажеш.

— Слушаш ли изобщо какво ти говоря?

— Да, да — отвърна Томи. — Какво всъщност правим, Лерой?

— Прави каквото ти казвам!

Двамата използваха прикритието на контейнерите за боклук и заобиколиха блока откъм северната му страна. Лерой прилепи тялото си към студените тухли от пресована сгур и надзърна отново във вътрешния двор. Стълбите, които водеха към апартамента на Джулиъс, се намираха на няколко крачки от него. Двамата се скриха под стълбището и погледнаха нагоре.

— Иди и почукай на вратата — прошепна Лерой. — Виж дали си е вкъщи.

— А после? Какво да правя после, по дяволите?

— Забравй! — каза му Лерой, който вече се бе отказал от първоначалната си идея. — Чакай да помисля!

Докато Лерой анализираше ситуацията, съдбата взе решение вместо него. Някъде високо над главите им се отвори врата — тихо и предпазливо, но въпреки това звукът сякаш прониза леденостудения въздух. Миг по-късно чу изщракването на езичето — вратата се бе затворила също толкова тихо и предпазливо. Сърцето на Лерой се разтуптя от радост. Дочу стъпките на човек, който възнамеряваше да се прокрадне в нощта, досущ като тийнейджърка, която се измъква тайно от дома си. Да, броени секунди го деляха от билета. Никой нямаше да пострада, освен ако Джулиъс не ядосаше Лерой Маршал. Наведе се напред и потупа брат си по кръста, където Томи бе пъхнал своя трийсет и осемкалибров пистолет. Двамата извадиха оръжията си и се приготвиха да посрещнат своята жертва.

Джулиъс чу трескавия шепот още в мига, в който вратата на апартамента му се затвори зад гърба му. Лерой. Сигурно беше взел и онзи глупак Томи. Това го притесни донякъде, тъй като Томи спокойно можеше да го убие не само напълно съзнателно, но и като го простреля неволно. Сети се за пистолета, който бе останал под онази дъска в апартамента му, и съжали, че не го е взел. Но доколкото познаваше Лерой, той едва ли би посмял да стреля. Не и от самото начало. Първо щеше да се опита да му вземе билета със сила и ако не успее, едва тогава щеше да използва оръжие.

Джулиъс спря на площадката, тъй като предположи, че двамата обирджии са се спотаили под стълбите. Мястото бе подходящо за целта, тъй като бе потънало в мрак. Осветлението бе изгоряло преди

години и никой не си бе направил труда да го подмени. Сети се отново за онова число. Четиристотин и петнайсет милиона! Никога не бе предполагал, че някой може да спечели толкова много пари. В главата му нахлуха безброй несвързани мисли, които се защураха произволно като искри от повреден електрически трансформатор. Откъде, по дяволите, компанията бе събрала толкова много пари, че да изплати джакпота? Наведнъж ли щяха да му ги дадат? Чек ли щяха да му връчат? Или пък щеше да ги вземе в брой? Самата мисъл за парите едва не замъгли съзнанието му, а точно в този момент трябваше да реши далеч по-важна задача — как да остане жив.

Замисли се върху вариантите за действие. Продължеше ли надолу по стълбите, очакваше го среща с непредвидими последици с човек, който преди време бе прострелял в ръката някакъв непознат, защото онзи си позволил да заговори Ронда без разрешение на някакъв купон. Върнеше ли се в апартамента, не бе сигурен дали ще успее да извади пистолета навреме. А това означаваше, че вероятността домът му да се превърне в негово лобно място е доста голяма. Замисли се за обитателите на другите два апартамента на неговата площадка. В първия, който се намираше най-близо до мястото, където се бе прилепил до стената, живеела плашещо дебела жена на име Шаник и трите ѝ малки момчета. Тя беше шумна и приказлива и си въобразяваше, че е един от стълбовете на обществения живот в Трий. Не можеше да очаква никаква помощ от нея.

С другия апартамент обаче нещата стояха по-различно. Там би могъл да намери известна подкрепа. Негов наемател бе възрастен човек на име Монк, който се бе настанил тук още по времето, когато Джулиъс бе тийнейджър. Получаваше инвалидна пенсия, тъй като преди няколко години левият му крак бе пострадал при улична престрелка. По ирония на съдбата Монк бе посочил именно Лерой Маршал като човека, натиснал спусъка. Затова Джулиъс спокойно можеше да заключи, че Монк никак не харесва Лерой. Приведе се ниско и прекоси площадката, прилепил плътно гръб към стената, сетне почука тихо с крак на вратата на Монк.

— Кой си ти, по дяволите? — извика Монк.

Джулиъс въздъхна отчаяно. Бе забравил колко гръмогласен е Монк. Нямаше време за губене.

— Отвори, аз съм, Джулиъс — каза той.

— Какво има? — попита Томи, забелязал, че Лерой се напрегна видимо.

— Копелето е разбрало, че сме тук — отвърна Лерой. — Май влезе у Монк.

— И какво ще правим?

— Ще влезем вътре — каза Лерой. — Тази мижитурка Монк няма да ни спре.

Монк отвори вратата едва-едва, точно колкото Джулиъс да се провере през нея и да влезе в апартамента му. Джулиъс въздъхна бавно, облекчен, че е намерил убежище, макар и временно. Монк отстъпи назад и го изгледа продължително, сетне прокара длан по гладко обръснатия си череп. Кожата му беше черна като катран, имаше най-наситеният черен цвят, който Джулиъс бе виждал през живота си, резултат от пълната липса на какъвто и да било друг цвят като при фотографски негатив. Лицето му бе набраздено от дълбоки бръчки, които му придаваха вид на релефна карта и свидетелстваха, че животът му е преминал в бедняшки квартали като този.

— Какво, по дяволите, искаш? — попита го Монк, след като затвори вратата. — Не виждаш ли, че съм зает?

Джулиъс огледа сумрачния апартамент, над който се стелеше характерният мирис на марихуана и ароматни пръчици. Нямаше представа с какво толкова се е захванал Монк. От предишните си посещения в апартамента му знаеше, че сега се намират в дневната. Подът бе осеян с купчини вестници, високи почти два метра. До едната стена бе подпряна празната кутия на огромен телевизор. Необикновен птичи грак прониза мрака. Сякаш някъде в него се спотайваше птеродактил.

— Съжалявам — каза Джулиъс. — Имам проблем.

— Имам си свои проблеми — отвърна Монк. — Не ми трябват твоите.

Монк бе петдесетинагодишен и бе живял във всички най-опасни квартали на сто и шейсет километра околоръст. Джулиъс не се съмняваше, че той има проблеми. Един от тях — при това не най-незначителният — беше фактът, че Монк не е с всичкия си.

— Става въпрос за Лерой.

Джулиъс изчака Монк да осмисли думите му. Ако в Трий имаше поне един човек, който да му помогне да се справи с Лерой Маршал, това беше Монк.

— Какво ти трябва? — попита Монк.

— Чакай ме долу — отвърна Джулиъс. — Лерой и Томи, предполагам. Трябва да се измъкна оттук. Още тази вечер.

Прекъсна ги почукване на вратата.

— Монк! — извика Лерой. — Знаем, че е тук. Предай ни го, старче. Не си струва да се замесваш в това.

— Иди в спалнята — каза Монк на Джулиъс. — В дрешника има аварийна стълба. Отвори прозореца, спусни я и ще се измъкнеш по нея.

— А ти какво ще правиш?

— О, аз имам това — отвърна Монк и се отправи към изкорубения телевизор. — Не се мотай, махай се оттук.

Джулиъс прекоси късия коридор и изчезна зад вратата на спалнята. Светлината бе повече от оскъдна, едва успяваше да различи силуета на Монк в дневната, но бързо разбра, че съседът му зарежда пушка.

След като на вратата се почука втори път, Монк изрева:

— Я се разкарай оттам!

Джулиъс подозираше, че предупреждението на Монк се отнася както за Лерой и Томи, така и за самия него. Въпреки това не бе в състояние да откъсне очи от сцената, която подозираше, че ще доведе до сбъдването на една дългогодишна мечта на Монк. Видя го да прескача кутията, останала от големия телевизор и да прикляква зад нея. Сетне изчезна от погледа му, сякаш бе станал напълно невидим.

— Старче, не си играй с мен — предупреди го Лерой. — Стой далеч от това.

— Трябваше да стоя далеч и от Ронда, но въпреки това я изчуках — отвърна му Монк.

Миг по-късно входната врата отхвъркна навътре и увисна на пантите като препечена пуешка кълка, откъсната от ставата. Тя отлетя под напора на ритника на Лерой, нанесен с едно от огромните му стъпала, четирийсет и седми номер. Това бе последната брънка от дълга верига от събития, започнала преди няколко години.

Пътищата на Лерой и Монк се пресякоха за първи път близо три години преди деня, в който Лерой нахлу в апартамента на Монк в опит да отнеме от Джулиъс лотарийния му билет. Джими, по-малкият брат на Монк, бе задлъжнял с двеста долара на Лерой за дрога, която не бе платил навреме. По онова време дозата крек вървеше по десет долара, а Джими бе взел дващест дози. Във въпросната вечер — вечер, която остави завинаги своя отпечатък върху живота на Лерой Маршал и човека, когото той познаваше просто като Монк — Джими и Монк пушеха трева край автобусната спирка, която обслужваше квартала. Малко преди девет вечерта Лерой мина покрай тях със спортния си „Форд Бронко“ и изпразни целия пълнител на автомата си MAC-10 в посока към спирката. Три от куршумите пронизаха черепа на Джими и го убиха на място, а други четири се забиха в лявото бедро и левия крак на Монк и го осакатиха завинаги.

Монк идентифицира по категоричен начин Лерой. Беше запомнил номера върху регистрационната табела на автомобила, който се оказа регистриран на името на Лерой. Това беше важна улика и след като прокуратурата се увери в способността на Монк да свидетелства пред съда, тя изгради обвинението си именно около нея. Прокурорът обвини Лерой в убийство, опит за убийство и незаконно притежаване и използване на огнестрелно оръжие. Обвинението бе подготвено изключително прецизно, така че да не остави нищо на случайността. Или почти нищо.

Предвид ангажираността на Монк към случая, съвестната му подготовка за процеса и маниакалното му желание да види убиеца на брат си зад решетките, прокурорът никога не би могъл да предположи (или пък просто бе отхвърлил всяка подобна мисъл), че нервите на свидетеля ще му изневерят тъкмо сутринта преди заседанието на съда. За да успокои разбитите си нерви, Монк бе изпил половин бутилка джин и бе изпушил един джъмбо половин час преди да се изправи на свидетелското място. В интерес на истината, когато застана на него, вече се чувстваше напълно спокоен. Започна да се усмихва на съдебните заседатели и да се кикоти във възможно най-неподходящите моменти. Не успя да си спомни нито часа, нито мястото на престрелката, идентифицира брат си Джими като Джейсън и отрече изобщо да е бил раняван.

Прокурорът направи опит да спаси делото, като поиска анулирането на процеса и започването му отначало, но съдията отхвърли пледоарията му и заяви, че алкохолното опиянение на свидетеля не предоставя достатъчно основание за подобен ход, и посъветва съдебните заседатели да се отнесат с нужното внимание към дадените от него показания. Прокурорът получи позволение да подложи Монк на кръстосан разпит, но това предизвика нов пристъп на кикот. Монк така и не проумя, че прокурорът, който се бе отнасял така добре с него по време на четирите месеца преди процеса, сега му е бесен.

Край на свидетелските показания на Монк постави репликата му „Леле колко си страшен!“, отправена към прокурора. Съдебните заседатели се оттеглиха на съвещание и само единайсет минути покъсно заявиха, че намират Лерой за невинен по всички обвинения. Прокурорът, когото съдебният пристав едва бе удържал да не забие на Монк някой ъперкът, подаде оставка още същия следобед и се преквалифицира като дърводелец.

Когато изтрезня и осъзна какво е направил, Монк бе съсипан. Обвини единствено себе си, както и би трябвало да постъпи, тъй като вината бе изцяло негова. Роднините и приятелите му започнаха да го отбягват, тъй като те също го обвиняваха за развоя на процеса. Той се оттегли в апартамента си и заживя с парите от инвалидната пенсия, която му бе отпусната в резултат на нараняването при престрелката. Нарушаваше самоналоженото си изгнание единствено когато му се налагаше да си купи хранителни продукти или трева.

Единствено надеждата, че някой ден ще успее все пак да отмъсти на убиеца на брат си, крепеше Монк да не сложи край на живота си. Възмездието се бе превърнало в негова мания, в отправна точка на всичките му действия, в смисъл на цялото му съществуване.

Джулиъс остави вратата открената и пристъпи в непрогледния мрак, обгърнал спалнята. Посрещнаха го нови странни животински звуци и той започна да се чуди дали тук наистина е по-безопасно, отколкото навън, където го очакваха Лерой и Томи. На оскъдната светлина бе успял да види как входната врата на Монк увисва на пантите си, сякаш бе атакувана от специалните полицейски части.

— Казах ти, че това не те засяга! — изкрещя Лерой, който, изглежда, не осъзнаваше, че е бил подмамен в капан, досущ като муха, която кръжи около лъскавата мрежа, изплетена от паяка. Тръгна към дневната с насочен пред себе си пистолет, завъртян странично. Бе виждал другите улични наркодилъри да го правят, затова реши да изкопира стила им, макар да не разбираше причината да използват подобен похват.

Монк изскочи иззад прикритието, осигурено му от телевизора, и откри огън, без да промълви нито дума. При разстояние от едва метър бе невъзможно да пропусне целта и нито вроденият му астигматизъм, нито оскъдната светлина бяха в състояние да направят изстрелите му по-малко смъртоносни. Не спря да натиска спусъка, докато не изпразни целия пълнител. И тъй като входната врата зееше отворена, изстрелите отекнаха по стълбището. Усилени от ехото, те прокълтяха така, сякаш влак бе връхлетял сградата.

Два от куршумите се забиха в гърдите на Лерой, който бе влязъл първи, и го залепиха на земята като палачинка. Всеки от двата изстрела бе смъртоносен, но Лерой извади късмет, тъй като единият — пронизал сърцето му и раздробил го на парченца като кайма за бургер — го уби на секундата.

Томи, чиято ръка бе пронизана от два куршума, преди още да прекрачи прага, не можеше да се похвали с подобен късмет. Обърна се рязко при внезапния оглушителен гръм, съпроводил отмъщението на Монк срещу брат му, и получи нови два куршума, този път в стомаха. Те увредиха червата, панкреаса и черния дроб на Томи по начин, който щеше да доведе до бавната му, но неизбежна смърт. Той щеше да прекара следващите пет дни в агония, преди да издъхне точно на Коледа.

Всичко приключи за секунди. Монк огледа жертвите си. Замисли се дали да не пусне по още някой куршум в телата им, но прецени, че така ще преиграе. Какъв е смисълът да опропасти подобен христоматиен пример за самозащита? Лерой лежеше прострян на пода, без да помръдне. Смъртта вече бе отнесла душата му. Томи се бе подпрял на стената в дневната с разперени ръце, дланите му бяха покрити с кръв, сякаш си беше сложил червени вечерни ръкавици. Гледаше объркано към Монк, сякаш бе изненадан от неочаквания

развой на събитията. По тъничкия килим се разливаше голяма локва кръв, а стената бе осеяна с червени пръски.

— Сега ще се обадя на 911 — каза Монк. — На твоето място бих изчезнал час по-скоро.

Джулиъс кимна в мрака, макар да не се бе отърсил от този внезапен изблик на насилие. Гласът на Монк достигна до него, сякаш идваше от някое много, много далечно място. Нечий вик, прозвучал в далечината, го сепна и принуди да действа. Добра се с неуверени стъпки до дрешника, откри аварийната стълба в някакъв кашон и я измъкна. Опита се да отвори прозореца, но той не поддаде. *По дяволите*, възкликна Джулиъс и стомахът му се сви на топка. Удари няколко пъти по рамката на прозореца и напъна отново. След няколко напрегнати секунди прозорецът все пак се отвори и облекчението изпълни душата му като мощен водопад. Прехвърли стълбата през перваза и започна да я развива.

— Да, току-що застрелях двама души, които нахлуха в дома ми! — говореше Монк по телефона с ясен и отчетлив глас. — Да, мъртви са!

Джулиъс поклати смаяно глава и започна да се спуска по стълбата. Когато потъна в студената нощ, зад гърба му се разнесе някакво шумолене. Обърна се и видя стълбата да изчезва от погледа му и да потъва обратно в потъналата в мрак спалня на Монк. *Браво, Монк*, каза си той. В противен случай щеше да му се наложи да обяснява на полицаите какво прави тази стълба на прозореца му. А сега можеше да се надява, че никой няма да го види как се промъква покрай сградата или най-малкото няма да успее да го идентифицира.

Не се бе отдалечил кой знае колко, когато чу първите сирени на полицейските автомобили, понесли се към Трий. Затича се към горичката, израснала край брега на реката, където се скри сред дъбовете северно от жилищния комплекс и изчезна в нощта.

3.

Петък, 21 декември, 11:18 ч.

Телефонът на бюрото на Саманта Хури иззвъня настойчиво и досадната му делова мелодия я стресна, макар да бе очаквала това позвъняване цяла сутрин. Дъхът ѝ мигом секна, а сърцето ѝ се устреми към гърлото като алпинист, който изкачва стръмен планински връх. Остави настрана книгата, които четеше, увлекателен документ, озаглавен „Общи условия за сключване на договори за строителство на Американския институт на архитектите“, и взе адвокатския си бележник.

Нямаше представа защо го взима, тъй като много добре знаеше кой се обажда, но въпреки това го направи. Така бе свикнала, винаги драскаше някакви безсмислени бележки, докато разговаряше по телефона. На следващия ден, какво ти, само три минути по-късно нямаше да е в състояние да разчете драсканиците си. Въпреки това взе химикалката, пое дълбоко дъх и натисна бутона на високоговорителя.

— Обажда се Саманта — изрече тя високо, ясно и забързано, както я бяха обучили още при постъпването ѝ във фирмата преди толкова много години. Подобно поведение при отговарянето на телефонно повикване целеше да стресне човека отсреща и да ѝ създаде психологическо предимство. Все едно казваше: *Аз съм един толкова зает адвокат, че би трябвало да се радваш, че намирам време да вдигна телефона.*

— Госпожице Хури — прозвуча тихият, любезен и дори леко стеснителен глас на Карън Буш. Всъщност гласът ѝ бе тих и любезен, защото така пък бяха обучили нея при постъпването ѝ във фирмата преди толкова много години. — Обажда се Карън Буш.

— Да?

Саманта побърза да запише името ѝ: *Карън Буш.*

— Господин Смит би желал да се срещне с вас.

Смит? Момент!

Карън бе секретарка на Хънтър Пенингтън Смит III, управляващ партньор на „Уилит & Хол“, адвокатската кантора, в която Саманта работеше вече осем години.

— Веднага идвам — отвърна тя и отново записа името му в бележника. *Смит.*

Извади огледалце от долното дясно чекмедже на бюрото си и огледа изпитателно изражението си в него. Нямаше торбички под очите, от носа ѝ не стърчаха косъмчета, по зъбите ѝ нямаше остатъци от храна. Косата ѝ беше малко по-зле, отколкото би предпочела, но от месеци насам не бе имала време да отиде на фризьор. В края на краищата, залогът бе прекалено голям. Още от първия ден на годината бе работила между деветдесет и сто часа седмично, а сега тя бе към края си — до Коледа оставаха едва четири дни. Под очите ѝ имаше толкова големи сенки, сякаш някой я бе ударил с юмрук. В основата на брадичката ѝ набъбваха миниатюрни пъпки, но още бяха в начален стадий. Нищо ново. Огледа грима си за последен път и върна огледалцето в чекмеджето.

Пое дълбоко дъх. Денят най-сетне бе дошъл. След броени минути Хънтър Пенингтън Смит III щеше да уведоми Саманта, че компанията е взела решение да я направи съдружник в най-престижната адвокатска кантора в града. Осемте дълги години най-сетне щяха да ѝ се отплатят. Хури бе едва на трийсет и четири, а щеше да започне да получава по триста бона годишно! А като се прибави и годишната премия, за която всички във фирмата говореха и мечтаеха, годишният ѝ доход щеше да достигне четиристотин хиляди долара!

Приглади гънките на костюма си, продължавайки да мисли единствено за тази умопомрачителна сума, тъй като не желаше да се замисля върху цената, която бе платила, за да стигне дотук. Редовно оставаше да спи в кабинета си. Правеше това поне две или три нощи седмично. Вече две години ходеше при психоаналитик. Самотата я смазваше. Пиеше повече вино, отколкото бе полезно за здравето. Всъщност доста повече. Но поне можеше да си позволи хубаво вино.

Напусна малкия си кабинет на двајсет и деветия етаж в централата на „Уилит & Хол“ и се запъти към асансьорите в края на коридора. Мина покрай просторната зала с подобни на кабинки работни места, която гъмжеше от помощник-адвокати и секретарки, натоварени с купища работа в оставащите до Коледа дни.

Пред асансьорите среща Кимбърли Дейвис, специалистка по съдебните спорове, която работеше във фирмата вече седма година. Кимбърли имаше неискрен смях и безжизнен поглед и Саманта се отнасяше с недоверие към нея още от мига, в който я бе зърнала преди седем години. Кимбърли бе плашещо слаба, кожа и кости, плюс чифт силиконови гърди. Веднъж бе споделила със Саманта, че диетата ѝ се състои предимно от водка и енергийни блокчета. В мечтите си Саманта се виждаше в ролята на съдружничка, която я уволнява.

— Накъде си се запътила? — попита я Кимбърли с една от обичайните си мазни и фалшиви усмивки.

— Имам среща на горния етаж — отвърна Саманта, без да обяснява повече. Вратите на асансьора се отвориха пред тях.

— На горния етаж, така ли? Я чакай малко? Значи днес е денят, а? — попита Дейвис. — Е, поздравления, скъпа, това е чудесно! — изрече тя на висок глас, без да очаква отговор. Сетне се засмя отново. Саманта предположи, че тъкмо това е смехът, който кънти из ада.

Смей се, смей се, каза си тя.

Влезе в асансьора, но Дейвис сякаш не искаше да се разделят.

— Нагоре ли си? — попита я Саманта.

— Не — отвърна Кимбърли и докосна слушалката в ухото си. — Задръж за секунда.

Саманта изчака няколко неловки секунди, докато Кимбърли проведе кратък разговор по мобилния си телефон.

— Трябва да бягам, скъпа — каза тя. — Е, поздравления! — засмя се. — Прати ми съобщение по-късно. Ще трябва да го отпразнуваме с епълтини^[1].

Саманта си представи как си поръчва епълтини, след като е уведомила Кимбърли, че докато компанията е оценила нейния принос, то, за съжаление, това не се отнася за самата Кимбърли и тя ще трябва да напусне фирмата.

Трийсететажната сграда на „Уилит & Хол“ се издигаше високо над сравнително скромните централни райони на Ричмънд, столицата на Вирджиния, голяма част от които попадаха в сянката на небостъргача. Когато през 1984 г. старите офиси се оказаха прекалено тесни за целия ѝ персонал, изпълнителният комитет на компанията се

събра и прецени, че е дошло времето да постави на мястото им — поне в архитектурно отношение — всички останали фирми в радиус от сто и шейсет километра. Намерението на комитета бе да създаде комплекс за малоценност у останалите адвокатски кантори и да внуши на всяка компания в града, че е напълно обречена, ако юридическото ѝ обслужване не бъде поето от „Уилит & Хол“. Разбира се, в града имаше и други адвокатски кантори, но това бяха фирми с по-малко адвокати, по-малко ресурси, по-малко клиенти от списъка на петстотинте най-големи компании на списание „Форчън“. „Уилит & Хол“ купи огромен парцел, заключен между четири улици покрай река Джеймс и канала Каноа, и срина до основи всички сгради в него. Сетне започна да строи небостъргача, като добавяше етаж след етаж като с детски конструктор „Лего“, докато той не се превърна в най-високата постройка в целия град.

Понастоящем адвокатската кантора заемаше последните шест етажа на небостъргача, а останалите бяха наети от различни преуспяващи фирми, с които тя поддържаше делови отношения. Сред наемателите бяха два инвестиционни фонда, клон на Първа национална банка, архитектурно бюро, американски сенатор и голям лекарски кабинет.

Кабинетите на адвокатите бяха разположени по периферията на всеки етаж, а пространството в средата, разделено на миниатюрни килии, наподобяваше оживен мравуняк. Ъгловите кабинети, онези с по два прозореца, предлагаха възхитителна панорама към града, който в ясен ден се виждаше като на длан. Разпределянето на офисите се извършваше съобразно принципа на старшинство, но това не означаваше, че не се разгарят жестоки битки и тежки пазарлъци при освобождаването на някой ъглов кабинет. Това съвсем не означаваше и че ъгловите офиси са спартански обзаведени. Напротив, всеки от тях отразяваше личните предпочитания и стил на своя обитател, макар при обзавеждането му да се изискваше одобрението на изпълнителния комитет. Освен това всеки такъв офис играеше ролята и на бункер, от който неговият стопанин водеше своите юридически битки.

Трийсетият етаж, запазен за най-високопоставените служители на компанията, представляваше крещяща демонстрация на богатство и власт. Стените бяха звукоизолирани, а подът бе покрит с мрамор.

Навсякъде бяха окачени шедьоври, купени за малка част от истинската си стойност от колекционери, озовали се на ръба на банкрута.

В стената непосредствено срещу асансьорите бе вграден огромен аквариум за соленоводни риби с вместимост две хиляди и петстотин литра. Мехурчетата в него бълбукаха успокоително, докато ярките екзотични риби плуваха сред коралите и водораслите. Въпросният аквариум бе любимата играчка на Нейтън Марконе, президента на компанията. Той бе петдесет и една годишен, женен за бивша стриптийзьорка, оказала се по-млада от собствената му дъщеря. Именно Марконе бе решил да превърне акваристиката в свое хоби след една почивка на хавайския остров Кауай преди няколко години. Лично плащаше на местен търговец на аквариуми по хиляда долара месечно, за да поддържа играчката му добро състояние и рибите му да плуват щастливо из нея.

Коридорът вдясно от асансьорите водеше към административната част, където бяха разположени кабинетите на съдружниците. Вратата вляво водеше към фитнес центъра и ресторанта. Саманта крачеше бавно и се наслаждаваше на мрамора под краката си. В края на коридора я очакваше рецепция с овална форма, изработена от дъб, зад която стоеше млада жена на име Сюзън. Тя бе висока, слаба и добре загоряла, при това не в солариум, а на открито. Основното задължение на Сюзън бе да изглежда красива, за да радва очите на дванайсетте съдружници от силния пол и да служи като източник на клюки за четирите съдружнички.

— Хънтър Смит иска да ме види — уведоми я Саманта. Неслучайно уточни, че става въпрос именно за Хънтър Смит, тъй като на етажа имаше поне още трима съдружници на име Хънтър.

Сюзън изобщо не вдигна поглед от списанието, което четеше. Вместо това натисна един бутон на телефона, което изчерпваше всичките ѝ служебни задължения.

— Името ви?

— Саманта Хури.

Високоговорителят изпращя.

— Да? — попита Карън с тихия си сервилен глас.

— Госпожица Хури за господин Смит — съобщи онази кучка Сюзън.

— Прати я.

— Последният кабинет вляво по коридора — упъти Сюзън Саманта.

Сетне посегна към друг бутон, който отключваше вратата от опушено стъкло, която разделяше фойето от коридора, водещ към офисите на съдружниците.

Посрещна я смях, долетял иззад затворената врата. Безгрижният смях на хора, които имат повече пари от нея. Саманта се усмихна притеснено. Дъщерята на ливански имигранти се канеше да седне на една маса с големите играчи. Съжaliaваше, че баща ѝ не може да я види в този момент. Докато крачеше по коридора, четеше имената върху вратите. Табелките бяха своеобразен справочник кой кой е в правния елит на Ричмънд. Тези мъже и жени представляваха компании от списъка на „Форчън“ на петстотинте най-големи корпорации в Съединените щати, представляваха професионални спортни клубове, рок звезди, дори чужди държави. Всеки от тях изкарваше по над милион долара годишно, макар Саманта да бе чувала, че сред тях има и такива, които си докарват по пет милиона. Сети се за малката яхта, която иска да купи. Замисли се как да я кръсти.

Спря пред вратата на Смит и пое дълбоко дъх. Време беше. Отвори я, прекрачи прага и се усмихна широко, възможно най-широко на Карън Буш. В този миг усети лека болка в задната част на гърлото. По дяволите! Беше настинала! Да, това несъмнено бе предвестник на настинка! Точно днес ли трябваше да се случи?

Кабинетите на този етаж бяха проектирани като апартаменти и секретарката на всеки адвокат заемаше външния офис. Отделна врата водеше от него към личния кабинет на самия адвокат. Това впечатляваше клиентите и дразнеше юристите на противниковата страна.

— Господин Смит ще ви приеме след малко — уведоми я Карън, която изглеждаше притеснена.

Саманта седна на кожения диван, кръстоса крака и се замисли за парите. Вече бе успяла да похарчи по-голямата част от бонуса си — наум, разбира се — когато вратата на кабинета на Смит най-сетне се отвори. Когато Смит подаде кръглата си глава зад нея, тя вече бе решила да кръсти яхтата си „Рейвън“.

— Саманта, влизай — покани я той, след което бързо се скри в кабинета си. Тя го последва.

С размерите си девет на девет метра кабинетът на Смит бе сред най-големите. Едната му стена бе заета от огромен прозорец от дебело опушено стъкло, от който се разкриваше панорама към река Джеймс на изток. Денят навън изглеждаше мрачен и потискащ, а кратките пориви на вятъра, преминаващи понякога във вихрушки, танцуваха самотния си валс на тази височина. Наближаваше обещаната от синоптиците снежна буря и това бяха предвестниците, че навлизат в северната ѝ периферия. Хората из целия град започваха да се поддават на паниката, да се тълпят в магазините и да опразват рафтовете, за да се запасят с всичко, но най-вече с хляб и мляко.

Бюрото на Смит, изработено изцяло от стъкло, бе разположено в северозападния ъгъл на помещението. Върху него бе поставен портативен компютър „Макбук“, но не се виждаха никакви папки. Старшите съдружници не се занимаваха с разните му там папки, които да отрупват бюрата им. Нали затова бяха младшите съдружници и обикновените адвокати? В другия ъгъл бе оформен кът за сядане, който се състоеше от малък и голям диван и фотьойл, наредени около телевизор с плосък екран, монтиран на стената. Картината се допълваше от добре зареден бар. И всичко това в разгара на рецесията, в която бе потънала Америка!

— Питие? — попита Смит.

— Не, благодаря — отвърна Саманта.

— Глупости! — не прие отказа ѝ той. — Обичаш ли червено вино?

— Да.

— В такъв случай ще приемеш ли чаша червено? Настоявам.

Какво пък толкова, помисли си Саманта. Беше си го заслужила. Затова кимна.

Смит почука с пръсти по бюрото си, сякаш за да одобри избора ѝ.

Затътри се към бара и наля две чаши испанско червено вино от Риоха. Саманта забеляза, че в едната чаша сипва повече. Подаде ѝ попълната чаша и се отпусна тежко на фотьойла. Смит беше едър отпуснат мъж с румени бузи и гъста черна коса. Носеше костюми за по пет хиляди долара и харчеше парите с почти същата бързина, с която

ги печелеше. Живееше сам в просторна къща на Ривър Роуд и издържаше трите си бивши съпруги и четирите си деца, които рядко виждаше.

— Как си? — попита той.

— Добре — отвърна Саманта и отпи от виното. — Имам доста работа.

— Добре — каза той. — Добре.

Остави чашата на масичката и събра дланите на ръцете си.

— Нямам представа как да ти го кажа по друг начин — започна Смит, — но ти не успя. Не одобриха кандидатурата ти за съдружник.

Саманта го изгледа продължително. Отпи отново от чашата си, най-вече защото не знаеше какво друго да направи.

— Комитетът гласува тази сутрин. Единодушно. Пет гласа „против“ и нито един „за“.

Тя отпи нова глътка, този път доста по-дълга.

— Работата е там, скъпа, че комитетът не вижда в теб потенциален съдружник. — Смит постави с пръсти кавички на израза „потенциален съдружник“, жест, който породил у Саманта желанието да изтръгне белите му дробове през ноздрите. Неизвестно защо, но това я разтревожи далеч повече от обръщението „скъпа“, което Смит използва.

— Спечелих доста пари за тази компания — каза Саманта и мигом се намрази за тези си думи. Прозвучаха ѝ като молба, а тя определено нямаше намерение да се моли. Макар че едва сдържаше сълзите си.

— Зная, зная — отвърна Смит и се подсмихна. — Но не си го направила безплатно, нали?

Именно подхилкването му я вбеси.

— Сигурно се шегувате — възкликна Саманта и скочи на крака. Виното преля през ръба на чашата и покапа по килима.

— Пази килима, скъпа — каза Смит.

Тя изля цялата чаша.

— Майната ти и на теб, и на килима ти!

Той се усмихна.

— Ще се престоря, че не съм го чул — отвърна Смит. — Бездруго възнамерявах да сменя килима.

— Скъсах си задника от бачкане за тази фирма в продължение на цели осем години!

— Много адвокати работят здраво, без никога да станат съдружници.

— Така е, но обикновено има някаква причина.

— В твоя случай също има причина — каза Смит. — Мисля, че я споменах преди малко.

— Да, не съм ставала за съдружник. Това не е причина. Това е... пълна глупост!

— Просто това място не е за всеки.

Настъпи тишина. По всичко изглеждаше, че Смит не знае какво друго да каже, а Саманта полага върховни усилия да се овладее.

— Не мога да повярвам! — възкликна тя. — И какво, по дяволите, се очаква да направя?

— Можеш да продължиш да работиш като адвокат — каза Смит. — Винаги си добре дошла в „Уилит & Хол“. Но...

Саманта добре знаеше какво се крие зад това „но“. Значително орязване на заплатата и край на всички надежди да стане съдружник. Кандидатурата ѝ никога нямаше да бъде обсъждана отново. Обстоятелството, че Смит бе нарекъл компанията по име, означаваше, че вече не я приема за част от нея. Сякаш „Уилит & Хол“ бе някое далечно, недостъпно място и тя се опитваше да надзърне в него отвън.

Най-опустошителната последица от оставането на досегашната ѝ позиция щеше да бъде мигновената и неизбежна загуба на уважение, влияние, власт. Щеше да се превърне в нещо като евнух, който никога не ще се измъкне от прокълнатия свят на правните неудачници. Останалите адвокати щяха да се дистанцират от нея, за да не навредят на собствената си кариера. Мнозина адвокати не успяваха да се издигнат до съдружници, но малцина оставаха на досегашната си позиция. Това бе професионалният еквивалент на семейното насилие, нещо като: щом ме бие, значи наистина ме обича.

— Чудесно — отвърна Саманта. — Адвокат, значи. И колко души досега са приели подобно предложение?

— Много малко.

— И аз подозирах същото.

— Помисли за бъдещето си — посъветва я Смит. — Икономическото положение не е никак розово.

В този момент Саманта копнееше за едно-единствено нещо: да види как Смит прелита трийсетте етажа, които го деляха от тротоара долу.

— Защо никой не ме предупреди? — попита Саманта. — Винаги съм преминавала атестациите с отличен.

— Компанията търси съвсем конкретен тип професионалист, когото да направи съдружник — каза Смит.

О, пак започва с тези глупости, каза си Саманта. Вдигна иронично вежди, без да направи и най-малкия опит да прикрие недоверието си. Изобщо не ѝ пукаше дали Хънтър Пенингтън Смит III ще види какво прави. Не можеше да ѝ се случи нищо по-лошо от това, което вече ѝ се бе случило.

— Не е необходимо да се отнасяте снизходително — отвърна рязко тя.

— Добре, ето ти една от причините. Изгуби „Омникеър“ като клиент — каза Смит.

„Омникеър“ бе гигантска здравнозастрахователна корпорация, която обслужваше голяма част от югоизточните щати. По време на първата година на Саманта в компанията тя нае „Уилит & Хол“ да я представлява в съдебен процес срещу „Хелтсофт“, софтуерна фирма от Северна Вирджиния, свързан с нарушаването на договор за разработването на някаква компютърна програма. „Уилит & Хол“ прие да защитава интересите на „Омникеър“ срещу твърд хонорар от 10 000 долара месечно с надеждата, че ако спечели делото срещу „Хелтсофт“, компанията ще попълни списъка на постоянните ѝ клиенти. Това не попречи на тогавашния шеф на Саманта, свестен тип на име Деймън Евънс, да връчи делото именно на нея. Малко по-късно Евънс напусна фирмата и направи успешна кариера като автор на детски книги.

— Това беше преди седем години — отвърна Саманта. — А и „Омникеър“ беше клиент, който ни плащаше твърд хонорар, а ни засипваше с куп неблагодарна работа. Единствената причина да ни наемат, беше това, че никой друг не искаше да работи с тях. Дори „Грифин“ отказаха да ги обслужват. А единствената причина аз лично да поема „Омникеър“ бе това, че бях постъпила едва преди шест месеца и никой друг не искаше да работи с тях.

— Но въпреки това загуби този клиент.

— А спомняте ли си защо? — попита Саманта и размаха пръст пред лицето на Смит. Започваше да повишава глас. — Написах обяснение по повод насрещен иск, без да го съгласувам с техния юрисконсулт, а глупакът му с глупак изобщо не беше в час какво става. Май всички забравят, че „Омникеър“ ни уведоми за този насрещен иск един ден преди да изтече крайният срок, в който да отговорим.

— „Омникеър“ можеше да се превърне във важен клиент за фирмата — настоя Смит.

— О, стига с тези глупости, Хънтър! — възкликна Саманта.

Тя пропусна да спомене, че „Омникеър“ бяха прехвърлили случая на „Грифин & Уокър“, друга местна юридическа фирма, която го пое срещу твърд хонорар от 40 000 долара месечно и в крайна сметка загуби делото, след като един от младшите ѝ адвокати бе пропуснал крайния срок за подаването на някакъв документ. Накрая „Омникеър“ прие да удовлетвори всички претенции на „Хелтсофт“. Това бе все едно да избродиращ „Обичам те!“ на кърпата, преди да я хвърлиш пред своя противник. Саманта обаче не го спомена, защото не виждаше смисъл.

Тъй като логиката и дедукцията не бяха сред най-силните страни на Смит, богатият адвокат събра месестите си длани и се надигна от креслото си, преди Саманта да продължи да го обърква с тези приказки за „Омникеър“. Истината бе, че „Омникеър“ нямаше нищо общо с отхвърлянето на кандидатурата ѝ за съдружник, но той не можеше да ѝ го каже.

— Е, аз имам среща и трябва да вървя — каза Смит. — Ти остани и си налей още една чаша вино. Опитай се да се отпуснеш.

— Значи никой от отдела по съдебни спорове не е станал съдружник тази година? — попита Саманта.

— Не съм казвал подобно нещо — отвърна тихо Смит и ускори крачка с надеждата да стигне час по-скоро до вратата.

— Кой?

— Няма значение — отвърна Смит.

— Не сте го направили, нали? — попита Саманта, припомнила си внезапно усмивката на лицето на Кимбърли Дейвис, която бе срещнала при асансьора.

— Какво да не сме направили? — попита Смит.

— Не сте я направили съдружник, нали?

— За кого говориш?

— Много добре знаеш за кого говоря!

— Предавам се! — отвърна той с широка мазна усмивка, вдигнал ръце в ироничен жест на поражение.

— О, Господи Исусе Христе! Та тя няма осем години във фирмата!

— Комитетът реши, че Кимбърли се вписва отлично в компанията. Именно такива хора са ни необходими, за да гарантираме доброто бъдеще на фирмата.

— Какво, по дяволите, означава това? — попита Саманта, макар отлично да съзнаваше какво има предвид Смит. Кимбърли Ащън Дейвис бе родена и израснала в Ричмънд. След като бе завършила съответните реномирани частни училища, тя бе защитила бакалавърска степен в университета на Джорджия, където бе членувала в елитното девическо дружество „Капа“. Магистратурата си бе получила в правния факултет на частния университет „Вашингтон & Лий“ в Лексингтън. Баща ѝ бе съдия в щатския апелативен съд, а майка ѝ — активистка в Дамската младежка лига на Ричмънд. Това бяха все неща, които имаха значение, голямо значение.

От своя страна родителите на Саманта бяха ливански имигранти, които държаха магазинче за хранителни стоки в покрайнините на града. Саманта бе завършила с бакалавърска степен университета на Вирджиния, преди да постъпи в правния факултет на университета на Ричмънд. Там се бе представила отлично и бе завършила трета в целия випуск, в резултат на което бе получила предложение да постъпи в „Уилит & Хол“. Кариерата ѝ бе резултат от упорит труд, докато тази на Кимбърли Дейвис бе предопределена от съдбата.

— Ще се видим по-късно — каза Смит.

— Върви по дяволите! — отвърна му Саманта.

Смит напусна кабинета си, без да каже нито дума повече, приемайки поведението на Саманта като напълно приемливо с оглед на хвърлената от него бомба, съсипала живота на младата жена. Той обаче нямаше никакво намерение да продължи да я слуша, тъй като явно очакваше поведението ѝ да прекрачи границата на приличието. Саманта се добра с мъка до бара и си наля нова чаша вино. Преди да отпие и една глътка обаче, отиде до бюрото на Смит и се настани на директорския стол, тапициран с черна естествена кожа.

Без да каже нито дума или да направи какъвто и да било жест, тя изля цялото вино върху клавиатурата на лъскавия му лаптоп.

---

[1] Епълтини — коктейл от водка и една или няколко от следните съставки: ябълков сок, ябълков сайдер, ябълков ликьор или ябълково бренди. Понякога се добавя и вермут като в класическо мартини. — Б.пр. ↑

4.

Петък, 21 декември, 14:05 ч.

Какъвто и вирус да бе пипнала Сам, той се разпространи из организма ѝ с невиждана бързина, досущ като тропическа буря над топли води. Преди още бездруго оскъдните слънчеви лъчи да отстъпят място на настъпващата вечер, тя вече гореше в треска, главата ѝ пулсираше от болка, а в гърлото ѝ сякаш се бяха забили парчета стъкло. Беше се излегнала на пода зад бюрото си, в непосредствена близост до малката керамична печка, която използваше, за да отоплява кабинета си, тъй като температурата в него варираше в изключително широки граници. Макар да имаше висока температура, така я тресеше, че цялото ѝ тяло се гърчеше.

Този петък бързо си проправяше път към върха на класацията за най-лош ден в живота на Саманта. Трудно можеше да се сети за някой друг ден, донесъл ѝ толкова дълбоко и всеобхватно страдание. Докато лежеше по гръб и следеше с поглед един молец, който пърхаше край флуоресцентната лампа в стаята, тя се опита да прочисти съзнанието си и да подреди мислите си. Не ѝ се искаше да разсъждава върху това какво ще прави от тук насетне. Все още не бе готова за подобно нещо. Затова продължи да наблюдава как молецът — това безмозъчно чудо на природата — кръжи около светлината, която никога няма да се превърне в нещо друго, освен светлина. Завидя му.

Животът ѝ във фирмата премина като на кинолента в главата ѝ. „Уилит & Хол“ бе същински гигант в света на юридическите компании, за който работеха над 2000 адвокати в шестнайсет града по целия свят. Поддържаше офис дори в Буркина Фасо. Буркина Фасо! Саманта нямаше представа къде точно се намира Буркина Фасо и напълно съзнателно бе взела решението да не си прави труда да я търси на картата. Тайничко се страхуваше, че ако разбере къде се намира Буркина Фасо, компанията може да реши да я командирова там.

Откакто се помнеше, пристигаше в офиса точно в осем сутринта с висока чаша кафе от „Старбъкс“ в ръка и работеше до десет вечерта. По всяка вероятност би могла да се прибира и по-рано, някъде около девет, но предпочиташе да ползва обедна почивка от един час, за да обядва навън, да отиде на фитнес или просто да се разведри с кратка разходка в центъра на Ричмънд. Уверена бе, че този едночасов отдих ѝ позволява да запази здравия си разум и да не извърши ритуално убийство на някой от своите колеги.

Изохка от болка и въпреки че ѝ се повдигна, стана от пода и взе в ръка двете таблетки против грип с изтекъл срок на годност, които откри в едно чекмедже на бюрото си. Трябваше да ги глътне, без да пие вода, което не ѝ се струваше особено привлекателно, но алтернативата — а именно да намери сили и да прекоси коридора, за да стигне до автомата за вода в другия му край — ѝ се струваше още по-непривлекателна. Божичко, та нали все някой от колегите ѝ щеше да е научил за тази „незначителна“ спънка в кариерата ѝ, а тя определено не бе в настроение да разговаря с когото и да било. Едва не се задави, докато преглъща хапчетата, тъй като естествено залепнаха за възпаленото ѝ гърло. Очите ѝ се напълниха със сълзи, докато успее най-сетне да ги преглътне. Когато се справи с тях, Саманта се отпусна тежко на луксозния си директорски стол. Кабинетът ѝ тънеше в тишина. Единственият звук, който се чуваше, бе тихото бръмчене на компютъра ѝ. Наподобяваше ѝ на гробница. Божичко, винаги ли е бил толкова миниатюрен? Това място се бе превърнало в неин дом от почти цяло десетилетие. Бе прекарала повече време тук, отколкото на което и да било друго място на планетата. Страхотно постижение, Саманта Хури! Страхотно постижение!

Работеше в отдела за съдебни искиове още от момента, в който постъпи в „Уилит & Хол“ веднага след като взе дипломата си от университета. Това бе най-големият отдел в цялата фирма. В него работеха над осемстотин адвокати, разпръснати по цял свят като наемници, защото каква е ползата от голямата юридическа фирма, ако тя не води съдебни дела по целия свят? Понастоящем „Уилит & Хол“ участваше в около три хиляди дела, от които едва ли и десет щяха да бъдат решени от съда. Останалата част от тях бяха всъщност юридически спорове, които играеха ролята на туристи, излезли на пикник в горещ летен ден, за да позволят на мухите, комарите и

останалите насекоми, разбирай адвокатите, да се изхранват благодарение на храната, донесена от туристите. За адвокатите въпросната храна представляваше хилядите часове, изпълнени с правни проучвания, искания за издаването на едно или друго постановление, подаването на възражения, извършването на експертни оценки, преглеждането на документи и прочее. Това бяха часове труд, за които, разбира се, плащаха клиентите.

Телефонът на Саманта иззвъня и я извади от транса, в който бе изпаднала. Запита се за миг дали това не е Смит, който се обажда, за да я уведоми, че изпълнителният комитет е променил решението си. Не бе необходимо да поглежда екрана, на който се изписваше номерът, от който я търсеха, за да разбере колко напразна е тази надежда. Когато погледът ѝ регистрира познатия номер на дисплея, възелът в стомаха ѝ само се стегна още по-силно. Въздъхна дълбоко и взе слушалката.

— Здравей, мамо — каза Саманта.

— Скъпа, ти дойде на вечеря, нали?

Саманта прехапа устни и издиша бавно. Съвсем бе забравила за тази вечеря.

— Не се чувствам добре. Пипнала съм някакъв вирус. Нямам представа дали ще събера сили, за да дойда.

— Какво? Какво означава това? Ти прекалено млада, за да боледува. Ако хапне нещо, сигурно почувства по-добре.

Зайна Хури никога през живота си не се бе съгласявала, че някое от децата ѝ е пипнало някаква болест. За нея това бе равносилно на признание, че то се намира на смъртно легло.

— Ще опитам — отвърна Саманта.

— Но ти обеща!

— Имам много работа — каза Сам. Провалената ѝ кариера бе тема, която предпочиташе да обсъди някой друг ден.

— Тази глупава фирма! Баща ти бъде много разочарован!

— Ще направя всичко възможно. Чао!

— *Ялла!* — отвърна на арабски майка ѝ, използвайки дума, която можеше да означава и „довиждане“, и „както и да е“.

Линията прекъсна. Саманта върна слушалката на място, доволна, че разговорът е приключил.

Саманта побутна компютърната мишка, в резултат на което харддискът забръмча тихичко, а екранът светна отново. Кликна машинално върху една иконка в ъгъла, която носеше названието „Таблица с резултатите“, и зачака програмата да отвори файла с хоноруваните часове на адвокатите във фирмата. Погледна през прозореца вдясно от себе си и едва видя очертанията на река Джеймс, която в този студен декемврийски следобед наподобяваше мръсносива лъкатушна линия, прорязала центъра на града. Студ, ужасен студ, докъдето ти стигне погледът, помисли си Саманта. Насочи вниманието си обратно към екрана. Кликна с мишката и отвори прозорчето с данните за адвокатите с осемгодишен стаж във фирмата.

Всеки адвокат в „Уилит & Хол“ трябва да отчете поне по 2200 хонорувани часа годишно. Това означаваше 2200 часа реално извършена работа, които да бъдат фактурирани на конкретни клиенти. В тях не влизаха дейности от рода на четенето и писането на имейли, обедната почивка, ходенето до тоалетната (освен ако не вземеш незабелязано със себе си някоя папка) или посещението на ателието за химическо чистене, ако случайно си накапала любимата си пола. Работиш ли петдесет седмици в годината, това означава, че се нуждаеш от четирийсет и четири хонорувани часа седмично. А Саманта отдавна бе изчислила, че за да изработи един такъв час, са й необходими деветдесет минути офисно време. Което означаваше, че е принудена да прекарва в офиса по шейсет и пет часа седмично само за да достигне необходимия минимум.

Да, въпросните 2200 часа годишно бяха само минимумът и никой адвокат, който хранеше амбицията да стане съдружник някой ден, не можеше да си позволи лукса да се задоволи с минимума. Когато дойдеше време да обсъди кандидатурата на някой адвокат, изпълнителният комитет на „Уилит & Хол“ внимателно преглеждаше данните за отработените часове през годините. Съдружник можеше да стане адвокат с поне осемгодишен стаж във фирмата, който бе отработил не по-малко от 2500 часа годишно.

„Уилит & Хол“ беше нещо като огромна юридическа фабрика, машините в която никога не спират да работят. Компанията предоставяше на всеки новопостъпил адвокат мобилен телефон „Блекбери“ (който никога не трябваше да бъде изключван) и преносим компютър „Макбук Про“, допълнен от карта за бърз мобилен достъп

до интернет и придружен от инструкцията електронната поща да се проверява на интервали, които да не надхвърлят три часа. В случай че някой адвокат не успееше да влезе навреме в електронната си поща и да провери съобщенията си през въпросния тричасов прозорец, от таблицата с резултатите му се отнемаше един хоноруван час. Това изискване важеше и през нощта, при това триста шейсет и пет дни в годината, включително официалните празници, отпуските и уикендите, тъй като „Уилит & Хол“ се гордееше с начина, по който обслужва своите клиенти, както местни, така и чуждестранни. Саманта изключваше компютъра си две нощи седмично, за да се наспи като хората поне веднъж на два-три дни, но цената, която плащаше, се равняваше на сто допълнителни часа труд.

Чувството за собствена значимост, което тези високотехнологични придобивки подхранваха у новопостъпилите адвокати, неизменно ги изпълваше с възторг в началото на кариерата им в „Уилит & Хол“. В края на първия месец обаче повечето от тях започваха да се чувстват досущ като Саманта, която често си задаваше въпроса дали има начин да подложи своето блекбери на мъчения, за да го накара да страда. Например да го включи в електрически адаптор с несъвместимо напрежение? Или пък да стисне с пинсети някоя жизненоважна част и да започне да я върти и усуква? Да отиде в гората и да започне да го налага с бейзболна бухалка, както правеха в онзи филм „Офис треска“^[1]?

В „Уилит & Хол“ адвокатите работеха денонощно. Мнозина от тях оставаха в кабинетите си поне две вечери седмично в неизменния си стремеж да увеличат сметката си от хонорувани часове, хонорувани часове, хонорувани часове! Данните за отработените часове се актуализираха в реално време и всеки старши адвокат във фирмата можеше да ги следи с помощта на вътрешната компютърна мрежа. Класацията, както наричаха въпросната таблица, бе разделена на осем секции, по една за всеки тип адвокати, и всеки имаше свое място в класирането, което наподобяваше това в колежанската баскетболна лига. Адвокатите, чийто график предполагаше, че ще завършат годината под необходимия минимум от часове, установяваха, че имената им са оцветени в червено, което определено всяваше смут в душите им. Да видиш името си в червено бе равносилно на публично оповестяване, че си заразен с вируса ебола. Всички останали адвокати

мигом се дистанцираха от Червените, както ги наричаха, тъй като се опасяваха, че мързелът на тези лентяи може да се окаже заразен. Отличниците, чието натоварване предполагаше, че ще завършат годината с над 2700 хонорувани часа (и следователно ще получат премия, каквато рядко се полагаше на редовите адвокати), виждаха имената си оцветени в зелено.

Два поредни месеца в червената зона на Класацията водеха до получаването на имейл от старшия съдружник, надзираващ работата на съответния адвокат. Въпросният имейл целеше както да го мотивира, така и да го предупреди. Три поредни месеца в червената зона водеха до лично посещение от наблюдаващия съдружник. Четири поредни месеца в червената зона водеха до появата на двама служители от фирмената охрана, които съпровождаха бившия вече служител до изхода. Втори имейл или втора среща с наблюдаващия съдружник просто нямаше. Във всеки момент броят на адвокатите, попаднали в червената или в зелената зона, не надхвърляше десет.

Комитетът намираше Класацията за изключително ефективен мотивационен инструмент, особено при положение че заплатите в „Уилит & Хол“ бяха с двайсет процента по-високи от възнагражденията във всяка друга голяма юридическа фирма по Източното крайбрежие. Въпреки тежките изисквания на работната среда текучеството оставаше сравнително ниско. Всички изкарваха прекалено много пари, за да се оплакват, затова повечето адвокати продължаваха да превиват гръб и да трупат хонорувани часове, докато се превърнат в съсухрени и озлобени, но богати подобия на изпълнените с идеализъм студенти по право, които някога са били. Или докато бъдат уведомен, че кандидатурата им за съдружник е била отхвърлена.

Както обикновено, името на Саманта бе оцветено в зелено. От Деня на труда^[2] насам бе начислила почти осемстотин часа, които я доближаваха на нищожно разстояние от премията от 10 000 долара, която очакваше всеки, който премине границата от 2700 часа. Получаваше този бонус вече четири години поред и бе на прага да го получи и тази година. И въпреки това бяха издърпали килимчето изпод краката ѝ!

Причината в никакъв случай не беше „Омникеър“. В продължение на цели осем години Саманта Хури работеше неуморно

като същинска машина за генериране на платени часове, като неизменно завършваше годината на едно от първите две места в класацията на адвокатите с най-много отработени часове. Бе осигурила на компанията куп нови клиенти. Не беше клюкарка. Не сърфираше в интернет. Не правеше нищо друго, освен да работи, и това се знаеше от цялата фирма. Преглеждаше документи, пишеше възражения, правеше проучвания, срещаше се с клиенти, пишеше доклади — за нея тези неща бяха като въздуха и водата. Сега изпитваше необичайна пустота, празнота, каквато никога преди това не бе чувствала. Това ли бе наградата ѝ за тези близо десет години, прекарани на бюрото?

Замисли се, че през цялата си адвокатска практика не бе заставала пред съдебни заседатели. Всъщност не бе срещала дори един-единствен съдебен заседател. Беше внасяла разни обжалвания, а два-три пъти дори бе отстоявала интересите на своите клиенти пред някой окръжен съдия. Времето ѝ обаче преминаваше в преговори и опити за сключване на извънсъдебни споразумения. Застрахователните компании например нямаха никакъв интерес да рискуват, като поверят финансовото си благосъстояние в ръцете на — както смятаха шефовете им — скучаещи, разсеяни и необразовани съдебни заседатели. Затова, съществуваше ли дори малка вероятност да изгубят делото, клиентите предпочитаха да плащат. В противен случай адвокатите на „Уилит & Хол“ атакуваха противниковата страна с всевъзможни юридически маневри, засипваха я с лавина от доводи и обикновено успяваха да затрупат далеч по-малобройния юридически екип на своите опоненти с безброй кашони с документи. Обикновено противниковата страна се признаваше за победена. А случаите, които все пак стигаха до съда, се поемаха от съдружниците.

Когато преди години непознати питаха Саманта с какво се занимава, тя с гордост им отговаряше, че е съдебен адвокат. Сега обаче — в момента, в който цялата ѝ кариера висеше на косъм, досущ като сезона на бейзболен отбор, отпаднал от плейофите — тя изведнъж се почувства много глупаво. За тези осем години бе влязла точно шест пъти в съдебна зала, при това все в първоинстанционни съдилища. Какъв съдебен адвокат бе при това положение?

Освен това какво бе направила с живота си? Въпросите нахлуваха в главата ѝ със силата и интензитета на артилерийска канонада. Бе представлявала гигантски корпорации срещу други

гигантски корпорации. Или по-точно гигантски застрахователни корпорации срещу други гигантски корпорации, дейност, достойна за съжаление или презрение. Сети се отново за онзи случай с „Омникеър“. От „Омникеър“ бяха повдигнали обвинение срещу „Хелтсофт“ с твърдението, че програмата, разработена от софтуерната компания, едва не е унищожила цялата им база данни с клиенти. От „Хелтсофт“ на свой ред бяха повдигнали насрещни обвинения, които бяха усложнили делото до невъзможност, а тъкмо това бе любимият прием на адвокатите.

Можеше само да гадае какво биха си помислили съдебните заседатели при вида на две големи и богати корпорации, вкопчили се в люта битка около някакъв договор за разработването на софтуер. Подозираше, че ако открият подходяща вратичка в закона, съдебните заседатели ще издадат присъда, която да не облагодетелства нито една от двете компании. Съдебните заседатели съвсем не бяха глупави хора независимо от противното мнение, което битуваше сред мнозинството адвокати.

След като приключи тази кратка ретроспекция на юридическата си кариера, Саманта Хури насочи мислите си към личния си живот. И тук нещата бяха трагични! Беше на трийсет и четири и все още неомъжена! Да не говорим, че нямаше никакъв шанс това да се случи в обозримо бъдеще! Любовта на живота ѝ отдавна бе напуснала не само живота ѝ, но и страната. Започна да масажира слепоочията си с показалци. Главоболието ѝ се усилваше, а тази разходка в миналото определено не действаше ободряващо. Божичко, колко ѝ се повръщаше! Сякаш това не стигаше, та и носът ѝ потече и тя сподави силната си кихавица в носната кърпичка, която побърза да вземе.

Погледна часовника в ъгъла на екрана на персоналния си компютър. Наближаваше два и половина. Поне още три часа фирмените офиси щяха да жужат от претрупан с работа помощен персонал, който бърза да приключи задачите си преди Коледа, и адвокати, които продължаваха да ръководят делата на фирмата, без да смеят да станат за миг от бюрата си. Саманта взе още няколко хартиени кърпички и се запъти със сетни сили към вратата. Открехна я леко и огледа лабиринта от офиси в средата. Видя двама съдружници, които крещяха някакви нареждания на секретарките си. В гърдите ѝ се надигна гняв, който я обзе със силата на хелий, изпълващ балон.

Върна се, олюлявайки се, при бюрото си и седна на стола.

---

[1] „Офис треска“ — американска комедия от 1999 г., в която главният герой, компютърен програмист, който прекарва часове наред в клаустрофобичния си офис тип „килийка“, решава да предизвика уволнението си, като не прави нищо, освен да играе на компютъра си, да руши имуществото на компанията, да саботира шефа си. — Б.пр. ↑

[2] Денят на труда — национален празник в САЩ, отбелязван на първия понеделник от месец септември. — Б.пр. ↑

5.

Петък, 21 декември, 14:47 ч.

Картър Ливингстън Пиърс нямаше ни най-малката представа от драмата, бушуваща в душата на подопечната му адвокатка, която скоро щеше да стане негова бивша подопечна. Вместо това седеше в огромния си дом с площ над петстотин квадратни метра в Уиндзор Фармс, разсъждаваше върху безброй други проблеми и пиеше шотландско уиски. Всъщност единичен малц, както пишеше на етикета. Картър нямаше представа какво означава това, но знаеше, че е важно. Обикновено не пиеше алкохол по това време на деня, но... какво пък толкова. Годината бездруго беше трудна. А това уиски бе доста скъпо.

Къщата беше празна, съпругата му Ашли и близначките им Камерън и Мадисън бяха излезли на пазар, за да купят коледни подаръци, които по всяка вероятност не могат да си позволят. Картър седеше край масата в трапезарията и изучаваше с мрачно изражение месечното извлечение за трансакциите по кредитната си карта. Взираше се в него сякаш държеше в ръце медицински изследвания с неблагоприятна диагноза. Двайсет и шест хиляди долара! Задиша трудно и посегна да разкопчае най-горното копче на ушитата си по поръчка риза само за да установи с изненада, че то вече е разкопчано. Струваше му се, че се задушава. Господи, колкото горещо бе тук! Вдигна поглед към програмируемия термостат на стената. Двайсет и един градуса. Може би получавам сърдечен пристъп, помисли си Картър с повече надежда, отколкото би си признал.

Той бе на четирийсет и пет и още преди десет години бе станал съдружник в „Уилит & Хол“. Получаваше милион и половина годишно, но това не беше достатъчно. Парите изтичаха не през пръстите му, а сякаш направо през широко отворената врата на дома му като престъпници, които бягат от затвора. Огледа великолепието, от което бе заобиколен. Повдигна му се от него. Масата, на която седеше в момента, бе изработена по поръчка от прочут местен дърводелец

срещу скромната сума от четиринайсет хиляди долара! Съпругата му Ашли, която сякаш полагаше неуморни усилия да пресуши всички полезни природни ресурси на планетата, бе поръчала масата да бъде изработена от рядко дърво, отсечено в джунглите на Амазонка. Картър не можеше да си спомни точно колко пъти семейството им бе вечеряло на тази маса, но не смяташе, че са повече от пет.

В ъгъла бе поставен бюфет, дело на същия майстор (шестнайсет бона), в който бяха изложени редките порцеланови изделия и сребърни прибори, които Ашли бе събрала през годините. Гвоздеят в нейната колекция бе чинията от хотел „Риц“, в която била поднесена вечерята на принцеса Даяна в нощта преди да загине в Париж на 31 август 1997 г. Картър намираще подобна придобивка за малко зловеща, но общо взето отстъпваше пред желанието си да види Ашли щастлива. В резултат на покупката само на тази чиния банковата му сметка бе олекнала с четирийсет и четири хиляди долара! Други четирийсет хиляди долара бяха отишли за новото дюшеме в трапезарията.

То поне си заслужава, каза си Картър, докато разсъждаваше върху останалите им месечни и дневни разходи. Парите изтичаха от банковите сметки на семейството като вода в мивката. Само обядът на четиримата струваше сто долара дневно, тъй като Ашли и Картър си падаха по обилни трапези в компанията на приятели и колеги. Освен това Ашли приемаше обедите като спортна дисциплина и не пропускаше мач... пардон, обяд с останалите активистки на Младежката лига. Момичетата пък отказваха да взимат храна от къщи с твърдението, че това щяло да бъде изтълкувано като невъзможност да си платят обяда. Затова си поръчваха обяд, но дори не го опитваха. Близначките и техните приятелки почти не се хранеха, защото тийнейджърките обикновено не обядват, нали? Как иначе ще се напъхат в онези тесни дрешки, които висят в гардеробите им?

Вечерите поглъщаха други сто долара дневно. Понякога дори двеста. Момичетата често канеха приятелки, а Ашли не си бе направила труда да сготви нещо, откакто се бяха родили децата. Затова поръчваха храна, голяма част от която се изхвърляше на боклука, защото тийнейджърките обикновено не вечерят, нали? На свой ред Картър вечеряше в кабинета си. Така храната струваше на семейство Пиърс по хиляда долара на седмица.

Ашли, която държеше да сменя колата си всяка година, бръмчеше напред-назад с чисто нов мерцедес купе. Картър караше яркожълт хамър, който сякаш крещеше с пълен глас: „Имам малък пенис!“. През август момичетата бяха получили собствени джипове за шестнайсетия си рожден ден. Картър бе оправдал покупката с последните данни за краштестовите, които бе открил в интернет. В края на краищата сигурността на децата бе на първо място. Месечните вноски за джиповете бяха около три хиляди долара.

Мадисън и Камерън учеха в „Сейнт Женевиер“, най-скъпото частно училище за момичета в Ричмънд, същото, което бе завършила и майка им. Семейство Пиърс живееше в рамките на града, което му даваше право да изпрати децата си в някое от безплатните общински училища. Картър обаче потръпваше при мисълта близначките да учат рамо до рамо със синовете и дъщерите на наркомани, чернокожи и бог знае кого още. Затова плащаше по два бона месечно на „Сейнт Женевиер“.

Опита се да не мисли за вилата на брега на океана, която бяха купили преди шест години. Намираще се на самия плаж в Дък, Северна Каролина, и разполагаше с шест спални, а всеки от трите ѝ етажа бе обграден от просторна веранда. Вноските по ипотеката възлизаха на около шест хиляди долара месечно. На теория можеха да бъдат покривани от наемите, които биха могли да получават, отдавайки вилата на туристи, но Ашли нямаше никакво намерение да пусне непознати в нея. Затова къщата стоеше празна петдесет седмици в годината. Изобщо не искаше да се замисля за апартамента в Парк Сити.

Не на последно място идваше и пристрастяването на Ашли към викодин и перкоцет. Преди три години съпругата му бе скъсала менискус по време на партия тенис и макар операцията да бе възстановила напълно коляното ѝ, тя продължаваше да гълта тези хапчета като желирани бонбонки. Рецептите вземаше от Андрю Уайтстоун, реномиран хирург-ортопед от Ричмънд. Още два бона месечно. Плюс по някоя свирка от време на време на добрия доктор, но Картър не подозираше за това. Ала дори да знаеше, едва ли би имал нещо против, щом не го натоварва с допълнителни разходи.

Картър Пиърс отпи нова глътка уиски.

Час по-късно Картър седеше в киносалона, пиеше второто си уиски за деня и по тялото му се разливаше приятна топлина. Киносалонът бе разположен в мазето на триетажната им къща и навремето бе перлата в короната на целия имот. Именно там се събираше цялото семейство, поръчваше си пица от „Мария Анджела“ и се наслаждаваше на кратките моменти заедно, тъй като по същото време Картър трябваше да засява нивата на своето съдружие във фирмата със семена, взети от душата му. По онова време децата още бяха малки, наричаха го „тате“, а Ашли възнамеряваше да се върне в детската градина, където работеше като учителка. По онова време четиримата бяха щастливи.

Когато Картър и Ашли купиха къщата преди десетина година, той бе успя да реализира големите планове, които бе кроил за това помещение. Винаги бе мечтал за домашно кино с огромен екран и когато заплатата му стана достатъчно голяма, за да превърне мечтата в реалност, мигом се зае с реализирането ѝ. Подготви се дълго и грижливо, прочете куп списания, посети множество магазини, предлагащи системи за домашно кино, проучи дори какви модели инсталират в домовете си холивудските звезди. Накрая взе черната си кредитна карта и отиде в „Спийкър Сити“.

Похарчи почти сто хиляди долара, за да звукоизолира помещението и да го оборудва с мултимедиен проектор (който подменяше с нов модел почти всяка година) и огромен екран с диагонал двеста и шейсет сантиметра. В стените вгради високоговорители от „Полк“ и подреди амфитеатрално дванайсет удобни кресла. Инсталира дори апарат за наливна бира, който редовно зареждаше с бъчонка „Хайнекен“, и машина за безалкохолни напитки. Стените бяха боядисани в черно, за да се намали интерференцията на светлината. Последният щрих, който добави, бе машината за пуканки.

През първата година домашният им киносалон се превърна в истински хит. Тук прекарваше времето, което успяваше да отдели за Мадисън и Камерън. Тук прекарваше времето, което успяваше да отдели и за Ашли. Не след дълго обаче седмичните киноветери се превърнаха в месечни киноветери, които на свой ред се превърнаха в редките киноветери, когато четиримата можеха да се изтърпят един друг в общо помещение. Така домашният киносалон пустееше през

повечето време, превърнал се в мълчаливо свидетелство за промените в семейните им отношения, както празните небостъргачи в центъра свидетелстваха за икономическата криза, връхлетяла страната.

Напоследък Картър идваше тук, за да се скрие, за да намери покой. Мадисън и Камерън бяха започнали да водят свой собствен живот и търсеха начини да се измъкнат от къщи колкото се може по-често. В края на краищата, родителите на голяма част от техните приятелки също имаха домашни кинозалони, така че техният бе изгубил голяма част от своята привлекателност. Близначките не разбираха какво толкова намира баща им в това място. Ашли пък бе прекалено ангажирана с Младежката лига, да играе тенис или да се чука с инструктора си по йога, който се казваше Малик. В интерес на истината, дори Картър да знаеше, че съпругата му спи с инструктора си по йога, не би могъл да я съди прекалено строго, тъй като самият той имаше връзка с една от младшите адвокатки в „Уилит & Хол“.

Писукането на деактивираната охранителна система извади Картър от следобедната му летаргия. Бе заспал на кожения диван и от устата му беше потекла тънка струя лига, която бе изцапала възглавничката. Главата го болеше, а устата му бе пресъхнала. „Чудесно — възкликна той наум. — В отлична форма за поредната конфронтация с жена ми“. Поклати силно глава и тръгна нагоре по стълбите. Едва бе достигнал средата, когато Ашли започна да го вика. Господи, гласът ѝ режеше като счупено стъкло!

— Картър! — извика тя. — Прибрах се! Ела да видиш какво си купихме!

Сърцето му се сви при мисълта за поредните покупки.

Завари Ашли в дневната, заобиколена от огромна купчина пликосе с емблемите на най-шикозните бутици в близкия търговски център. Седеше с кръстосани крака пред безупречно украсената ела, висока близо два метра и половина. Красивото дърво се бе простило с живота си, за да стане коледна елха в дома на семейство Пиърс. Стоеше величествено в ъгъла на дневната, разположено така, че да се вижда и откъм улицата. Ашли си бе поставила за цел да има най-красивата къща на цялата улица, затова още преди месец бе наела коледен консултант, който да избере дървото и да украси дома. До

момента, в който въпросният консултант не се появи на прага им, Картър дори не подозираше за съществуването на подобна професия, но добре знаеше, че когато Ашли си е наумила нещо, всички спорове са излишни. Затова реши вечерта, след като всички си легнат, да седне пред това наистина фантастично дърво и да пийне още уиски.

Ашли изобщо не го забеляза, когато влезе в стаята, тъй като вниманието ѝ бе погълнато изцяло от кутиите и пакетите пред нея. Бе облечена в панталони с цвят каки и кремаво поло. Носеше същия размер, както и преди десет години. Пясъчнорусата ѝ коса се спускаше на нежни къдрици върху раменете. В допълнение към тениса, йогата и секса с Малик, тя тичаше по пет километра всеки ден и вдигаше тежести във фитнеса четири пъти седмично. Ако Картър не я презираше толкова силно, като нищо би могъл да се изкуши да я съблече и изчука направо на дивана в хола. Наблюдаваше я как разглежда новия нож, който бе купила от „Уилямс-Сонома“, и се зачуди дали някой ден няма да се опита да го убие с него. Не би се изненадал.

— Къде са момичетата? — попита той, докато оглеждаше новите ѝ придобивки и се питаше с какви ли темпове го приближават към финансовия крах.

— А, срещнаха две приятелки от училище и решиха да обядват заедно. Дадох им кредитната карта, в случай че решат да си купят нещо.

— Чудесно! — отвърна Картър.

— Какъв е този тон?

— Няма нищо — отвърна той. Не бе в настроение за скандали. Главата го болеше.

— Добре. Нека ти покажа какво си купих.

Следващите петнайсет минути преминаха в демонстрация на най-новата плячка, с която се бе сдобила, опустошавайки бутиците на Шорт Пъмп Таун Сентър, луксозния мол под открито небе, разположен в западните покрайнини на Ричмънд. През всичките тези петнайсет минути Картър се питаше как ще успее да плати сметките за тези покупки. Накрая се зачуди дали Доун ще се облече като принцеса Леа при следващата им среща. Това бе една негова отдавнашна фантазия, а Ашли Пиърс никак не си падаше по реализирането на чужди фантазии.

— Слушаш ли ме изобщо? — попита тя с ледена нотка в гласа.

— Какво?

— Изобщо не ме слушаш!

Всяка нейна дума бе по-остра от предишната.

— Е, и?

— Искам да ме слушаш — обясни му тя. — Затова имаме толкова много проблеми.

— А не защото харчиш повече, отколкото изкарвам?

Е, добре, в крайна сметка може би имаше настроение за един малък скандал.

— Майната ти! — отвърна му Ашли и отново насочи вниманието си към пакетите. — Не искам нищо друго, освен да прекараме една хубава Коледа. Не я съсипвай.

— Аз да ти съсипвам Коледата? — учуди се Картър. — Та аз ти плащам Коледата!

— Остави ме на мира!

Е, стига толкова засега. Без да произнесе нито дума повече, Картър се завъртя на пети и излезе от дневната. Реши, че е направил добре, като е пийнал малко уиски, тъй като ако бе напълно трезвен и в настроение за скандал, нещата можеха да добият доста неприятен вид. По дяволите! Време бе да отиде в офиса. Запъти се към гаража, като погледна през рамо, обзет от внезапен страх, че Ашли може да се втурне подире му с онзи нож в ръка.

По улиците почти нямаше движение и той лесно стигна центъра на града. Изпитото уиски почти не се отрази на уменията му да държи хамъра в съответната пътна лента. Наближаваше четири. Възнамеряваше да работи до девет, после да вечеря набързо с Доун и да я изчука още по-набързо в кабинета си. Освен това можеше да подочуе нещичко около тазгодишната премия. Ако извадеше късмет, щеше да възстанови, макар и частично, щетите, които Ашли бе нанесла на семейните им финанси през последните дванайсет месеца. Сетне щеше да се прибере у дома при онази харпия.

Весела Коледа!

6.

Петък, 21 декември, 17:01 ч.

Снегът започна да се сипе все по-обилно и по-обилно, когато Джулиъс Уийлър се присъедини към колегите си от екипа, който почистваше дващест и деветия етаж на сградата на „Уилит & Хол“. Джулиъс облече работния си гащеризон, зареди количката си с всичко необходимо и я затика по коридора. Бе прибрал билета (БИЛЕТА!) на сигурно място в дясната си обувка, като преди това го бе пхнал в найлоново пликче, за да го предпази от потта. Не бе мигвал повече от дващест и четири часа. Докато почистваше мълчаливо офис след офис, той направи опит да подреди все по-разпокъсаните си напоследък мисли, а това се оказа също толкова лесно, колкото и да улови златна рибка.

След бягството си от Трий предната вечер Джулиъс бе проумял две неща. Първо, че няма ни най-малка представа какво трябва да направи с печелившия лотариен билет. И второ, че разполага едва с няколко долара в портфейла си, но не и с кредитна карта. Затова, макар на теория да разполагаше със състояние от близо половин милиард долара, той не можеше да си наеме стая в хотел.

Към три сутринта се запъти уморен към закусвалнята на Трета улица, където се настани в сепаре и си поръча чаша кафе. Отпива от нея на малки глътки чак до изгрев-слънце. Едва тогава си поръча най-евтината закуска в менюто и прекара в заведението още един час. Сетне започна да кръстосва пеша из центъра, докато дойде време за вечерната му смяна, а междувремежно студът проникна до мозъка на костите му. Затова реши, че първото, което ще направи с парите, е да си купи къща на Хаваите.

Колегите му бяха обзети от празнично настроение, все пак до Коледа оставаха четири дни и те силно се вълнуваха. При по-обичайни обстоятелства Джулиъс не би изпитвал подобно вълнение. Тази година Коледа се падаше във вторник, което означаваше, че понеделник и вторник ще бъдат почивни дни дори в тази фирма. А това означаваше,

че в тези дни няма да работи. С други думи, няма да изкара пари. Обстоятелствата обаче не бяха обичайни. Поне за него.

Затика количката си по дългия коридор от потънали в мрак офиси. За пореден път обмисли плана, който бе съставил в главата си. Разбира се, днес можеше и да не идва на работа, но се нуждаеше от помощ.

— Джулиъс!

Той се обърна и видя Луис, чистач от екипа им, застанал в другия край на лабиринта от офиси.

— Весела Коледа!

Джулиъс кимна. Луис изчезна по стълбите.

Когато се озова пред следващия кабинет, видя, че вътре свети, а вратата е открената. Отвътре се разнесе силно и продължително кихане. Погледна табелката на вратата, опитвайки се да прецени дали името е на човек, на когото може да се довери.

САМАНТА ХУРИ

Да, онази млада жена с маслинената кожа, която често работеше до късно, понякога дори след като чистачите приключеха работа. Сега Саманта седеше с гръб към вратата и бършеше носа си с хартиена кърпичка. Беше се привела ниско на стола си, устремила поглед през прозореца. Дългата ѝ черна коса беше вързана на конска опашка. Винаги се бе отнасяла любезно с него, далеч по-любезно от останалите адвокати, на които се бе натъквал, докато изпразваше кошчетата им.

Е, все трябваше да се довери на някого.

Джулиъс Уийлър пое дълбоко дъх и почука на вратата.

7.

Петък, 21 декември, 18:40 ч.

Саманта се завъртя на стола си, обърна се с гръб към прозореца и впери поглед във вратата, откъдето долиташе тихо, но настойчиво почукване.

— Да?

Вратата се отвори бавно и на прага се появи Джулиъс.

— Да? — повтори Саманта.

Седяла бе в стола си в продължение на няколко часа без да помръдне, без да откъсне поглед от потъналия в мрак град. Бе прекалено уморена, за да направи и най-лекото движение и не бе готова да се появи в дома на родителите си, където не след дълго щяха да я очакват за вечеря.

— Здравейте — каза Джулиъс, но не помръдна от прага. Сетне замълча. Саманта се пресегна за нова кърпичка. След като си свърши работата с нея, вдигна отново поглед и се почувства малко неловко, когато видя, че Джулиъс продължава да стои на вратата и да я наблюдава внимателно. Стоеше като вкаменен. През ума ѝ мина неприятна мисъл, заради която се намрази, а именно че се намира насаме с едър, силен чернокож и няма накъде да избяга. Погледна часовника в ъгъла на компютърния екран. На етажа цареше тишина от поне един час и най-вероятно всички служители на „Уилит & Хол“ вече се бяха прибрали по домовете си. Най-много Картър Пиърс да се бе заседял в кабинета си, но той най-вероятно щеше да се скрие под бюрото си, ако Саманта извика за помощ.

Спокойно, спокойно, каза си тя. Изминали са едва няколко секунди. Сигурно се е отнесъл нещо.

— Здравейте — повтори той.

— Здравейте — отвърна Саманта, докато се чудеше дали ще ѝ стигнат силите да се втурне към чантата си и да извади от нея флакончето с лютив спрей.

— Можете ли да ми помогнете? — попита Джулиъс.

Саманта вдигна глава.

— Разбира се — отвърна машинално, макар още да не бе осмислила въпроса. — Моля? — каза тя, след като осъзна какво я питат. — Да ви помогна? Как да ви помогна?

Джулиъс се извърна назад, огледа коридора първо в едната, после в другата посока, сетне прекрачи прага. Това накара сърцето на Саманта да подскочи, а погледът ѝ да се насочи към телефона. Поотпусна се, щом видя, че чернокожият се устремява към празния стол срещу бюрото ѝ и сядва в него.

— Аз съм Джулиъс.

— Сам.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо.

Той се наведе напред и постави лакти върху коленете си. Очевидно нещо го измъчваше. Сега вече Саманта наистина се намрази заради мисълта, че Джулиъс е дошъл с намерението да ѝ направи нещо лошо. Осъзна, че той едва ли е много по-възрастен от нея, но времето не е било толкова благосклонно към мъжа, който изпразваше кошчето, както към жената, която пълнеше същото това кошче.

— Трябва ми адвокат — каза Джулиъс. — Така поне смятам.

Саманта не отвърна, че не се занимава с наказателни дела, тъй като предположението, че Джулиъс има проблеми със закона, би било преждевременно. А също и предубедено, дори расистко, а тя бездруго вече се чувстваше като член на Ку-клукс-клан.

Ако трябваше да бъде честна със себе си — а денят бе изключително предразполагащ към прояви на честност — трябваше да признае, че няма никакво желание да води този разговор с Джулиъс, независимо от това колко голяма бе нуждата му от правна помощ. Вярно, той нямаше представа, че животът ѝ се е озовал в задънена улица, но това не правеше улицата по-малко задънена. Саманта вдигна поглед над бюрото си и впери очи в уморения мъж, която я гледаше с надежда.

Божичко, помисли си тя, сетне въздъхна тихо. Нали именно заради това беше станала адвокат? За да помага на хора като Джулиъс!

— Добре, добре — отстъпи накрая. — Какъв адвокат ви трябва?

— Там е работата, че нямам представа.

— Може би ако ми обясните какъв е проблемът, ще мога да ви помогна.

Той кимна и се облегна на стола. А междувременно Саманта — не можа да се сдържи все пак — си припомни имената на всички адвокати, занимаващи се с наказателни дела, които познаваше. Мили боже, нуждаеше се от няколко урока по расова толерантност!

— Чухте ли за лотарията, която изтеглиха тази вечер? — попита след малко Джулиъс.

— Да — отвърна Саманта и започна да прелиства бележника си. В първия момент реши, че неканеният ѝ гост се опитва просто да поддържа разговора. Цялата фирма говореше за това. Секретарките от етажа на Сам бяха събрали пари и бяха купили сто билета. Единствената им печалба бяха четири безплатни билета от следващия тираж. Саманта също си бе купила билети за десет долара. Разбира се, парите ѝ отидоха на вятъра.

— Голям късметлия е този, който е ударил джакпота — каза тя. — Аз не уцелих дори едно число.

— Да.

Настъпи продължително мълчание, преди Сам да проумее какво се опитва да ѝ каже Джулиъс, преди да проумее, че неслучайно започна този разговор с лотарията. Огледа го отново и видя човек, чиято най-голяма мечта се е трансформирала като миотична клетка и се е разделила на две, като едната половина го изпълва с радост, а другата с ужас. Джулиъс извади найлоновото пликче от обувката си и го постави на бюрото върху купчината архитектурни чертежи, които Сам се бе опитала да разчете в началото на седмицата. Строителните книжа и скици изведнъж ѝ се сториха безкрайно глупави.

— Един момент — каза тя.

Сетне влезе в интернет страницата на „Суперлото“. Числата бяха изписани с големи цифри на заглавната страница на сайта.

5, 9, 16, 17, 74. Суперчисло: 24.

Това бяха числата и върху билета на Джулиъс.

— О, господи!

— Значи и вие смятате, че имам нужда от адвокат? — попита Джулиъс.

Тя погледна уморения чистач, всъщност уморения бивш чистач, който най-вероятно бе изпразнил кошчето ѝ за последен път в живота си. Джулиъс седеше тихичко и дъвчеше някаква кожичка около нокътя си.

— Да, Джулиъс, нуждаеш се от адвокат — отвърна Саманта. —
Нуждаеш се не от един, а от десет адвокати.

— Какво ще правим сега?

Искаше ѝ се да отговори, че ще живее щастливо до края на дните си, докато нейната кариера ще възкръсне като феникс от пепелта, но се сдържа. Струваше ѝ доста усилия, но все пак се сдържа.

Когато Саманта позвъни, завари Картър да сърфира в интернет, прескачайки между порнографски сайт, чиито модели бяха облечени като клоуни от цирка, и страница за онлайн залози, която правителството все още не бе затворило. Наближаваше седем часът, а той още не се беше чул с Доун. Реши, че ако му върже тенекия, ще я уволни. По дяволите правилата!

— Какво има? — попита недоволно той, сякаш Саманта бе прекъснала пледоарията му пред Върховния съд на Съединените щати.

— Имаш ли секунда, Картър? — попита Саманта.

Картър въздъхна. Надяваше се тя да не повдига темата за съдружието. Господи, чувстваше се толкова неловко. Самият той остана изненадан от решението на изпълнителния комитет, но в крайна сметка решенията се вземаха на ниво, далеч по-високо от неговото. Винаги бе харесвал Саманта, тя работеше толкова усърдно, но в интерес на истината не всички, които работеха усърдно, ставаха съдружници. Освен това не бе в състояние да направи нищо, за да ѝ помогне.

— Да, да — отвърна той. — Разбира се.

— Познаваш ли Джулиъс? — попита Сам.

— Кого?

— Мъжът, който чисти кабинета ти всяка вечер.

— И какво за... Джулиъс?

Саманта започна да му обяснява, но така и не успя да привлече вниманието му, което се отплесваше като на тригодишно дете, захласнало се по нещо лъскаво. Картър Пиърс бе открил онлайн залаганията преди около три години и макар да не се бе пристрастил към тях, често правеше залози. В момента „Гигантите“ бяха поставени като фаворити срещу „Червенокожите“, но току-що стана ясно, че титулярният им халф-бек е бил арестуван сутринта по обвинение за склоняване към проституция на полицейски служител под прикритие. Печалбата му бе в кърпа вързана, нали? Щеше да изкара поне десет

бона! Затова прехвърли хиляда долара от сметката си и ги заложи на „Червенокожите“. Този уикенд щеше да компенсира някои загуби. Щеше да заложи на лесно предвидими мачове. И да се отърси от лошия късмет, който го преследваше напоследък. Лош късмет, който му бе струвал цели сто и четирийсет хиляди долара!

Едва сега се усети, че Сам продължава да говори нещо по телефона.

— Извинявай. Очакваш ли от мен да кажа нещо? — попита той.

— Да, Картър. Опитвам се да ти обясня ситуацията около новия ни клиент, Джулиъс. В момента той седи точно срещу мен.

— Кой, по дяволите, е този Джулиъс?

— Мъжът, който чисти етажа ни.

— Какви ги говориш, Саманта? — възкликна Картър и насочи вниманието си към мача между „Колтовете“ и „Вождовете“. — За какъв клиент става въпрос?

— За Джулиъс. Той е новият ни клиент — каза тя. — Всъщност остави. Ей сегичка идвам при теб.

И затвори телефона.

По дяволите!

Е, поне не искаше да говорят за отхвърлената ѝ кандидатура. Бе готов да изслуша каквото и да има да му каже, стига да не иска от него да се опита да убеди изпълнителния комитет да промени решението си. Все едно да се опита да убеди крилата ракета да промени целта си.

Когато чу шепота зад вратата си, затвори порнографския сайт и се престори, че чете делото по обвинение в лекарска грешка срещу Корнхайзър. Саманта влезе първа, следвана по петите от Джулиъс. Посочи му един от столовете за гости и затвори вратата зад гърба му. Картър се опита да отгатне в какво е обвинен. Убийство? Е, това би било вълнуващо, въпреки че никога през живота си не се бе занимавал с наказателни дела. Дори не бе влизал в съда от години!

— Това е Джулиъс Уийлър — представи го Саманта. — Джулиъс, това е Картър Пиърс. Той е съдружник в тази фирма и освен това е мой шеф. И е чудесен адвокат.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Джулиъс и кимна на Картър.

— Загазил си, значи, а? — попита Картър. — На всеки може да се случи.

Тримата поседяха в неловко мълчание в продължение на няколко секунди, докато Картър се чудеше откъде, по дяволите, Джулиъс ще намери пари, с които да плати адвокатските им хонорари. Огледа го внимателно, докато Джулиъс на свой ред изучаваше обзавеждането на кабинета му.

— Работата е там — започна Саманта, — че Джулиъс е спечелил от снощното теглене на лотарията. Ударил е голямата печалба.

Гъстите вежди на Картър подскочиха нагоре като две гъсеници, нагънали се над някой лист.

— Колко?

— Наистина ли не знаеш? — попита го тя.

— Не следя лотарията.

Саманта се покашля леко в ръка и погледна Джулиъс. В този момент Картър осъзна, че тя се кани да каже нещо умопомрачително.

— Четиристотин и петнайсет милиона.

— Четиристотин милиона.

— Четиристотин и петнайсет милиона — поправи го Саманта.

— Между колко участници ще се раздели джакпотът?

Саманта поклати глава.

— Той е единственият печеливш? Спечелил е целия джакпот?

— Да.

Картър се обърна към Джулиъс.

— И реши да дойдеш точно при нас?

— Не познавам много адвокати — отвърна Джулиъс.

— Не мога да повярвам — засмя се Картър.

Никой друг не се засмя, затова реши да продължи разговора делово.

— Къде е? — попита Картър.

— Къде е... кое? — отвърна Джулиъс.

— Светият граал. За какво, по дяволите, мислиш, че говоря?

— О! Извинете!

Джулиъс, който очевидно не бе смутен от резкия му въпрос, подаде билета на Картър, който го огледа, сякаш бе някой от ръкописите от Мъртво море.

— Джулиъс, би ли ни оставил насаме за момент? — попита Картър.

Джулиъс погледна Саманта, която се усмихна и му кимна.

— Добре — съгласи се той, стана и излезе в коридора.

— Провери ли дали това са печелившите числа? — попита Картър, когато останаха сами.

— Наистина ли мислиш, че първата ми работа не е била да ги проверя? — отвърна рязко тя.

Картър не обърна внимание на хапливата ѝ забележка. Предвид случилото се през деня реши, че Саманта има право да прояви малко ирония.

— Добре, проверила си ги значи — каза той. — Повишение на заплатата ли искаш?

— Това е нелепо, Картър!

— Добре — съгласи се той, почувствал се неловко. — Съжалявам. Значи той ще бъде наш клиент — каза Картър, облещил широко очи с лудешка възбуда. — Ще се обадя на Смит още тази вечер. Хей, може дори да си променят решението!

Мигом съжали за тези свои думи. Картър би могъл да заложи живота си, че изпълнителният комитет никога няма да промени решението си и няма да направи Саманта съдружник. Това би било равносилно да признае, че е допуснал грешка, а изпълнителният комитет на „Уилит & Хол“ никога не допускаше грешки.

— Смяташ, че биха могли да преразгледат решението? — попита тя, изпълнена с надежда.

— Разбира се! На всяка цена!

Това беше отчасти искрен отговор, тъй като наистина си беше помислил, че членовете на комитета биха могли да преразгледат решението си.

— И така, какво можем да направим за този Джулиъс? — попита Картър, за да смени темата колкото се може по-бързо.

— Какво имаш предвид? — отвърна Саманта.

— Реших, че вече си обсъдила с него какво възнамерява да прави с парите — обясни Картър.

— Та той дойде едва преди половин час — каза Сам. — А съзнанието ми бе ангажирано със съвсем други неща.

— Божичко! — възкликна Картър. — Продължаваш да работиш тук, нали?

— Засега.

— Виж, едва ли е толкова трудно. Поговори с него, обясни му, че трябва да реши какво иска да направи с парите. Обсъди първо по-значимите неща. Семейството. Възможностите за пенсиониране, подкрепата за благотворителни каузи... такива неща. После идва ред на списъка му с лични желания. Той най-вероятно ще е дълъг цяла миля, тъй като сега вече ще е в състояние да реализира всичко, за което е мечтал през целия този мизерен живот, който е водил. Може например да иска да основе звукозаписна компания, знам ли? След като реши какво точно иска, ще знам как да му помогна.

— Добре — съгласи се тя. — Ще се погрижа за това още сега.

Саманта стана и напусна кабинета на Картър.

Четиристотин и петнайсет милиона долара.

Четиристотин и петнайсет милиона долара.

Четиристотин и петнайсет милиона долара.

Сумата пулсираше в главата на Картър, огромна и ярка като някоя от онези рекламни табели по Стрип, главната улица във Вегас. Джулиъс Уийлър нямаше представа, но Картър Пиърс бе останал смаян от размера на печалбата му не по-малко от самия него, а той попадеше сред онази една десета от процента на служителите и мениджърите с най-високо възнаграждение в целите Съединени щати. Сумата се бе стоварила върху му като удар в слънчевия сплит и бе накарала опитния иначе майстор на юридическите спорове, който умееше да се пазари с каменно изражение на лицето, да изгуби ума и дума. Картър би останал по-малко изненадан, ако Джулиъс му бе съобщил, че е негов незаконороден син.

Четиристотин и петнайсет долара и той ги бе държал в ръката си!

Наля си чаша уиски и отпи дълга глътка с надеждата алкохолът да успокои разнебитените му нерви. Не се получи. Тежката чаша трепереше в ръката му между всеки две глътки. Почувства и известно неразположение в стомаха. Ето докъде се бе докарал, един от най-преуспелите адвокати в Америка не можеше да покрие месечните си разходи, сякаш бе някой бачкатор във фабрика, останал без работа.

И което бе още по-лошо, сега щеше да му се наложи да работи за този нещастник, за този наркоман, за този жалък негр — именно такава бе мнението му за Джулиъс — който бе извадил невероятен късмет, никога през живота си нямаше да се тревожи за разходите си и щеше да води по-охошно и безгрижно съществуване, отколкото Картър

Ливингстън Пиърс би могъл да мечтае. А Картър не се съмняваше, че Джулиъс никога повече няма да се тревожи за разходите си. Очевидно бе проявил достатъчно здрав разум, за да потърси юридическа помощ, вместо да осребри печелившия си билет и да вкара сто милиона долара в някоя разплащателна сметка с нулева лихва.

Сепна го нечие почукване на вратата, което го извади от разпаления от омраза транс, в който беше изпаднал. Сякаш късметът на Джулиъс се бе стоварил като камък върху главата му или бе опропастил бъдещето му. Вдигна поглед и видя, че на прага е застанала Доун Робъртсън. Присмя се на самия себе си. В суматохата около лотарийния билет на Джулиъс бе забравил за срещата си с младата и сексапилна юридическа помощничка.

Доун бе на двайсет и три години и работеше за Картър от осемнайсет месеца. Беше брюнетка с бронзов слънчев загар, участваше в маратони и искаше да стане адвокат от висша класа. Впоследствие се оказа — или така поне смяташе Картър — че Доун не е чак толкова добър юридически помощник и не притежава потенциала да стане добър адвокат. Но Картър не биваше да обвинява никого освен самия себе си. Беше я предпочел пред дузина други далеч по-квалифицирани кандидати, тъй като му бе направила такова впечатление по време на интервюто, че бе забравил напълно останалите. Като неин плюс трябваше да изтъкне факта, че Доун бе изключително сексапилна и именно това бе гарантирало запазването на работното ѝ място дълго след като Картър бе престанал да разчита на юридическите ѝ умения.

Връзката им бе започнала една вечер преди около шест месеца, докато работеха върху окончателния вариант на искане за издаване на съдебно постановление по някакво дело за нарушен договор. Двамата бяха отишли да вечерят в суши бар близо до офиса. Картър бе предложил да пийнат саке заедно с рулцата от съомга, колкото да се отпуснат след тежкия работен ден. В края на краищата, бяха приключили с работата. Можеха да се отпуснат малко. Спомни си, че Доун прояви известна неохота при поднасянето на първите чашки саке, но сега смяташе, че всичко това е било част от ролята, която е изиграла. Вече не се съмняваше, че му е хвърлила око от самото начало.

Първото питие бе последвано от още едно и от още едно и от още едно... Към осем часа вече си подаваха хапките суши в устата. Към девет лежаха голи в една стая в хотел „Джеферсън“, вкопчени в някаква сложна поза от Кама Сутра, за която Картър никога не бе чувал, камо ли пробвал. Тя си тръгна в единайсет с обещанието, че още нищо не е видял. Част от него се ужасяваше от нея, но друга част казваше на първата да млъкне и да върви по дяволите, тъй като именно за подобен секс бе мечтал, откакто бе получил първата си ерекция преди трийсет години.

Така бе започнала връзката им, която продължаваше и до момента. В офиса Картър проявяваше изключителна дискретност по отношение на Доун. Когато тя влизаше в кабинета му, винаги оставяше вратата отворена. Никога не си тръгваха едновременно. Но когато се срещаха в апартамента ѝ два пъти седмично (никога в едни и същи дни, за да не би съвпаденията да направят впечатление някому), забравяха всяка дискретност. Картър само бе чувал, че съществуват жени с неутолим сексуален апетит, но никога не бе срещал една от тях. И определено не се бе оженил за такава.

За тях нямаше нищо забранено. Порно, играчки, храна, наркотици — всичко това играеше ключова роля в сексуалния им живот. Преди около седмица Картър бе взел участие в първата си тройка, след като Стейси, приятелка на Доун от колежа, пристигна в града, за да участва в някаква конференция. В интерес на истината, мечтата се оказа далеч по-забавна от реалността. Преди два дни Доун спомена нещо за оргия с приятели, с които се запознала онлайн. Нима очакваше от него да прави секс с някой непознат? Това беше истински кошмар! Трябваше да вземе нещата в свои ръце!

— Закъсня — посрещна я Картър и почука с пръст циферблата на часовника си.

Тя се разсмя силно и смехът ѝ прониза като копие сърцето му. Никак не му бе приятно, когато другите посрещаха думите му със смях. Не разбираше какво толкова смешно е казал.

— Закъсняла съм — каза тя. — Определено съм закъсняла.

За какво, по дяволите, говори, зачуди се Картър.

— Цикълът ми закъснява, Картър — поясни Доун с леден глас. — Закъснява и освен това ми се гади, особено сутрин. Разбираш ли?

Зяпна я безизразно, сетне изведнъж проумя какво се опитва да му каже. Естествено, че разбра, но от това не му стана по-добре, напротив, повдигна му се. Забеляза с крайчеца на околото си преспапието с емблемата на университета „Вашингтон & Лий“, оставено в единия ъгъл на бюрото, и посегна към него, докато Доун продължаваше да говори. Сега вече изобщо не я слушаше, сякаш тя изведнъж се бе превърнала в анимационен герой от „Семейство Симпсън“.

Преспапието легна плътно в дланта му, тежестта му го накара да се почувства по-добре. То бе от онези неща, на които можеш да разчиташ в живота. Винаги правеше това, което се очакваше от него. Точно в този момент му се искаше някой да го фрасне с него и да изгуби съзнание.

— Картър!

Сепна се и се върна в реалността.

— Какво?

— Трябва да зная какво мислиш по въпроса.

— Чакай малко — каза той. — Сигурна ли си, че трябва да обсъждаш този въпрос именно с мен?

— Какво означава това?

— Не се срещаме всяка вечер — поясни той. — Използвам презервативи. Нямам представа с кого още си била.

— Гадняр такъв!

— Ей! — извика той. — Аз съм ти шеф!

Съжали за думите си в мига, в който ги изрече. Представи си, че е изминала приблизително година от този ден, седи в кабинета на нейния адвокат и дава показания във връзка с делото за сексуален тормоз, което Доун е завела срещу него. Адвокатът ѝ го пита дали е изрекъл точно тези думи. Това изречение можеше да му коства шестцифрена сума.

— Не ми пука! — отвърна Доун. — Освен това мога да те уверя, че твоята писалка е единствената, която се е топвала в мастилницата ми през последните шест месеца.

— Добре — отстъпи Картър. — Сигурна ли си?

— С какво мислиш, че се занимавам цял следобед? — попита тя. — Направих си вече цяла дузина тестове за бременност. Всичките

дават положителен резултат. Господи, имах чувството, че някои от тях се оцветяват преди още да съм се изпикала върху тях!

Настъпи мълчание. Картър си представи как кутийките с тестове за бременност в супермаркета разцъфват като пуканки, докато тя минава покрай тях.

— Честито, татко — поздравя го тя. — Господи, какво ще правим сега?

8.

Петък, 21 декември, 19:22 ч.

Джулиъс седеше в кабинета на Саманта и пиеше топъл спрайт. Новата му адвокатка бе излязла за малко и го бе оставила насаме с мислите му за парите. Все още не можеше да проумее случилото се. Никога през живота си не бе разполагал с повече от няколкостотин долара закуп. Никога не бе притежавал собствен автомобил или дом, никога не бе отварял банкова сметка. Никога не бе попълвал данъчна декларация. Предполагаше, че всичко това ще се промени, и то бързо.

Чудеше се дали трябва да довърши смяната си. От една страна, наистина бе ангажиран с далеч по-важни неща, нямаше начин да се съсредоточи върху изпълнението на задълженията си на чистач. От друга страна обаче, се почувства гузен, тъй като Марк Дженкс, ръководителят на вечерната смяна, който трябваше да е в течение на всичко, щеше да зададе куп въпроси, на които нямаше да получи отговор. Всъщност Дженкс беше такъв досадник, че Джулиъс не би имал нищо против да го изпоти от притеснение и да го накара да свърши и неговата работа. В края на краищата, онзи си го заслужаваше. Да върви по дяволите! През изминалите две години се бе отнасял толкова зле с него. Какво щеше да направи Дженкс? Да го уволни?

— Как сте? — попита Саманта, когато се върна в кабинета си.

— Добре... мисля, че съм добре — отвърна той. — Малко съм притеснен.

— Разбира се, нормално е да изпитвате известно притеснение.

— Какво ще правим сега? — попита Джулиъс.

— Днес е петък. Офисите на лотарийната компания ще отворят едва в сряда заради коледните празници. Това ви дава известно време да подредите мислите си.

— Нямам къде да остана — каза той.

Тя го изгледа изненадано. Дълбока бръчка проряза челото й.

Джулиъс се засмя тихичко и обясни:

— Живея в много лош квартал. — Името му би трябвало да е достатъчно. — Карълтън Оукс.

— Аха! — Саманта явно разпозна името. Несъмнено бе гледала куп телевизионни репортажи, посветени на поредната хайка срещу наркодилъри или престрелка между улични банди в Карълтън Оукс.

— Един познат разбра, че съм спечелил снощи — продължи той. — Имах известни проблеми с него.

— Разбирам — каза Саманта с възможно най-професионалния за един адвокат тон.

— Обикалях цяла вечер — каза Джулиъс. — Нямах пари да си взема стая в хотел. Не е ли ужасно?

— Ще намерим къде да ви настаним за уикенда — обеща Саманта. — Не се тревожете за това.

Джулиъс кимна. Сякаш огромен камък падна от плещите му.

— Добре, а сега да поговорим с числа — предложи тя. — Най-напред трябва да разберете, че държавата ще ви удържи огромен данък.

— О! — възкликна Джулиъс и помръкна отново. Правителството сигурно щеше да му вземе всичките пари. Най-вероятно щеше да се окаже негов дължник. Тази лотария по нищо не се различаваше от бандитския рекет. Неслучайно я наричаха „данък бедност“.

— Момент, момент — продължи Саманта, — не бива да оставате с идеята, че някой ще вземе всичките ви пари. Ако изберете да получите цялата печалба наведнъж вместо на годишни вноски, предполагам, че ще получите около сто и петдесет милиона чисто, без никакви данъци и такси.

Той се засмя силно, гръмогласно дори, смехът му изригна като вулкан. През целия си живот Джулиъс не бе имал кой знае колко поводи за смях, затова самият факт, че в момента се смее, бе огромна изненада за него. Потрепери целият, разтърсен сякаш от земетресение, сетне продължи да се смее, докато не му потекоха сълзи от очите.

— Да — каза Саманта. — Това са много пари. Ще ви помогнем с всички формалности. Ще можете да направите с тях каквото си поискате. Ще можете да се погрижите за вашите деца, за децата на вашите деца... разбирате какво искам да кажа, нали?

Джулиъс се усмихна. С нея се чувстваше спокоен и уверен. Шефът ѝ се оказа истински задник, но той с всяка изминала минута се

чувстваше все по-доволен, че тази вечер бе почукал именно на нейната врата.

— Имате ли завещание, Джулиъс? — попита го тя.

Той се засмя.

— Не!

— Ще ви трябва. В компанията ни има отдел за завещания и тръстове. Имате ли семейство?

— Не — отвърна Джулиъс.

— Родители? Братя? Сестри?

— Родителите ми починаха. А брат ми загина преди десетина години.

— Братовчеди?

— Да, няколко. Нищо чудно някои от тях наистина да са ми кръвни роднини.

— Искам да ви кажа нещо. Всеки, когото сте срещнали през последните десет години, ще твърди, че е ваш братовчед.

— Да — съгласи се Джулиъс.

Настъпи мълчание.

— Всъщност... — поде той.

— Какво?

— Имам син.

— Така ли?

— Джамал.

— На колко години е?

— На петнайсет... мисля.

— Къде живее?

— Май че с баба си... Майка му почина преди известно време. Отдавна не съм ги виждал. Мисля, че живеят в Рейвънууд Корт.

Джулиъс се опита да си придаде неловко изражение, защото предполагаше, че именно това очаква Саманта от него.

Джамал Уийлър бе неочакваният плод на кратка и обърквана връзка с млада жена на име Алиша. Или май беше Алисън? Алиса? Джулиъс не можа да си спомни името ѝ. Запознаха се на някакво парти девет месеца преди раждането на Джамал. И двамата бяха пияни, тъй като домакините бяха изнесли цяла бъчонка бира, за да помогнат на

гостите да разчупят леда. Джулиъс беше доста мил, привлекателен, дори очарователен и към три сутринта двамата с Алиша, или Алисън, или Алиса, консумираха връзката си в един от входовете на жилищния блок. Непосредствено преди да започнат четирийсетте секунди на половия им акт, тя попита Джулиъс дали има презерватив. Той нямаше, но я увери, че „ще излезе навреме“.

Е, не излезе навреме.

Когато приключиха, той вдигна ципа си, прибра се у дома и преди да си легне, изхвърли в кошчето телефонния номер на момичето. Осем седмици по-късно, след като вече бе пропуснало два месечни цикъла, въпросното момиче си направи тест за бременност, който даде положителен резултат. Момичето, чието име започваше с буквата „А“ — в това поне Джулиъс бе сигурен — реши да задържи бебето поради цял куп причини, но най-вече защото смяташе, че по този начин ще привърже Джулиъс към себе си.

След като упорито отказваше да отговори на телефонните ѝ обаждания, той я видя едва шест месеца по-късно, когато тя го откри на баскетболното игрище край Трий. В първия момент Джулиъс дори не можа да си спомни кое е това момиче. Когато Алиша, или Алисън, или Алиса, му напомни за романтичната им връзка, консумирана в онзи вход, той се почувства отвратен от огромния ѝ корем. Никога не си бе падал по дебелините и отдаде случилото се на алкохола, който бе изпил онази вечер. И през ум не му мина, че Алиша, или Алисън, или Алиса, може да е бременна.

Когато обаче тя го уведоми не само, че е бременна, но и че именно той е баща на детето, надеждата ѝ да разпери ръце и да я прегърне, след което да ѝ обещае, че всичко ще бъде наред, за нейно най-голямо учудване изобщо не се сбъдна. Джулиъс категорично отказа да признае, че бебето е негово, защото, по дяволите, това беше Трий, тук мъжете никога не признават бащинството си, освен ако не бъдат принудени от съда и направените ДНК тестове.

Три месеца по-късно Алиша, или Алисън, или Алиса, роди здраво момченце. Самият факт, че бебето се радваше на отлично здраве, бе изумителен, предвид обстоятелството, че майка му бе прекарала повечето вечери от своята бременност в пиене, пушене и танцуване и не бе посещавала лекар, който да следи развитието на плода до мига, в който се озова в болницата с разкритие. Естествено,

Джулиъс не присъства на раждането. След като майката и детето бяха изписани от болницата и се прибраха у дома, всички мигом забелязаха силната прилика между баща и син.

Джулиъс видя сина си за първи път, когато малкият бе едва на две седмици, и установи, че с всеки изминал ден бебето заприличва все повече и повече на баща си. Прибираше се у дома (където в нощното шкафче го очакваше цяла кутийка презервативи), уловил под ръка друга млада жена, когато срещна Джамал и майка му в двора на жилищния блок, където Алиша, или Алисън, или Алиса, се опитваше да успокои плачещото бебе. Срещата се получи, меко казано, неловка. Джулиъс отказа предложението на майката да подържи детето в ръце. Тя го нарече „задник“ и предупреди спътничката на Джулиъс, че само преди месец е пипнала херпес от него. Момичето си тръгна, но Джулиъс не го забеляза. Беше толкова изплашен от срещата със собствения си син, че побягна към апартамента си и не излезе от него цели два дни.

През следващата една година двамата почти не се виждаха, тъй като Джулиъс полагаше сериозни усилия да я избягва. Видеше ли я в градинката между блоковете, тръгваше в другата посока. Тя му се обади веднъж с молба за пари, но със същия успех би могла да го попита за самоличността на втория стрелец от Далас^[1]. Джулиъс се изсмя и затвори телефона.

Когато Джамал стана на две годинки, двамата с майка му напуснаха Трий. Известно време след заминаването им Джулиъс получаваше новини за тях. Настанили се в друг евтин жилищен комплекс в Ричмънд. Преместили се в Южна Каролина. В Тексас. В Южна Калифорния. В началото мислеше доста за малкия Джамал, който растеше, без да познава истинския си баща. Не след дълго спря да мисли за това какво ли е Джамал да расте без баща, а накрая изобщо спря да мисли за Джамал. В края на краищата самият Джулиъс бе прекалено зает да краде и да търси коя да изчука. Господи, какъв идиот е бил тогава! Десетина години по-късно научи от един братовчед, че майката на Джамал е починала и момчето живее в Рейвънууд, жилищен комплекс за социално слаби, разположен в южния край на града.

— Бих искал да се погрижа за Джамал — каза Джулиъс. — Без да знае, че парите идват от мен. Не искам да се мъчи като мен. Не бях добър баща, а това ми се струва най-малкото, което мога да направя.

— Чудесно — отвърна Саманта и записа желанието му в адвокатския си бележник. — Фирмата може да се погрижи за това. Тъй като е непълнолетен, можем да създадем попечителски тръст и да назначим попечители, които да контактуват с него и да управляват парите му. Ще уредим нещата така, че попечителите да не знаят откъде идват парите. Фамилното му име Уийлър ли е?

— Така мисля.

— А фамилното име на майката?

Джулиъс поклати глава, но забеляза, че това като че ли смути Саманта.

— Не е проблем. Повечето деца приемат фамилното име на бащата. Доколкото зная, така се улеснява получаването на социални помощи и прочее.

— О!

— Как ще бъда сигурен, че това е моят Джамал?

— Можем да потвърдим бащинството с помощта на ДНК тест — обясни Саманта. — Достатъчно е да вземем косъм от косата ви и да го сравним с косъм от неговата коса.

— Добре — каза Джулиъс.

— Разполагате ли с негова неотдавнашна снимка?

— Не съм го виждал от бебе.

— Казахте, че живее в Рейвънууд.

— Най-вероятно. Но не съм напълно сигурен.

Саманта си отбеляза това в бележника, като ограда имената на сина на Джулиъс и на жилищния комплекс, в който живееше момчето.

— Нещо друго? — попита тя. — Вероятно можете да си позволите да се нанесете на по-добро място. Някое по-спокойно в сравнение с Карълтън Оукс. Можете дори да смените града. Или щата.

— Да се преместя в друг щат? Никога не съм напускал този град. Саманта претегли внимателно думите си.

— Изслушайте ме — започна тя, — когато лотарийната компания обяви името ви, ще привлечете вниманието на всички. От роднини, приятели и хора, които ще твърдят, че са ваши приятели, до такива,

които ще ви се ядосат — или дори нещо по-лошо — заради това че не сте им помогнали, когато са се обърнали с някаква молба към вас.

В съзнанието на Джулиъс изникна образът на Лерой, който разбива вратата на апартамента на Монк.

— Наистина ли смятате, че нещата ще се развият по този начин?

— Едно е сигурно, парите са в състояние да докарат до лудост много хора — отвърна тя. — Няма никакво значение дали са бели, черни или виолетови. А вие имате много, много пари.

Беше права. Наистина ли си бе въобразявал, че отърве ли се веднъж от Лерой, всичко ще приключи? Отначало се бе подразнил от думите ѝ, защото реши, че са продиктувани от обстоятелството, че той е една най-обикновена бедна чернилка от предградията. По дяволите, та това беше самата истина, е, може би не сто процента, но все пак... Имаше поне една дузина братовчеди, разпръснати из различни социални жилища из цял Ричмънд. В интерес на истината, не бе сигурен кои от тях са негови истински кръвни роднини... ако изобщо имаше такива. Можеше само да си представи как ще реагират, когато разберат, че е спечелил няколкостотин милиона долара.

— Не се обиждайте, просто се опитвам да бъда откровена с вас — увери го Саманта. — Казвам ви това, което смятам, че трябва да знаете.

— Не, всичко е наред. Права сте. Бездруго имам достатъчно проблеми.

Прекараха още трийсет минути в съставяне на списъка с желания на Джулиъс, от което главата го заболя. Започна да споделя всяка безумна идея, която му хрумне, всяка щура фантазия, която въображението му бе родило в затвора. Саманта ги записваше, без да коментира, без да се държи покровителствено или поучително. Когато приключиха, прибра бележките си в папка, която остави върху бюрото. Позвъни на Картър и го уведоми, че са приключили.

— Чудесно — отвърна той. — Остави нещата на бюрото си.

Стори ѝ се разсеян, а именно това я дразнеше най-силно по време на съвместната им работа. Не би му се ядосала, ако знаеше, че в момента разговаря с бременната си юридическа сътрудничка.

— Ще си тръгвам — уведоми го тя. — Вече не виждам смисъл да работя до късно.

— Добре — отвърна той.

Канеше се да затвори, но спря. Знаеше, че не бива да пита, но от друга страна, не искаше да оставя въпроса така.

— Картър?

— Какво?

— Наистина ли смяташ, че комитетът би могъл да преразгледа решението си?

— Да, да... Разбира се.

— Благодаря.

Почувства се неловко за това, че повдигна темата. Но това беше важно, нали? Трябваше да направи всичко, което зависеше от нея.

— Добре.

Помълча за момент. Чувстваше се така, сякаш току-що е продала душата си, задавайки този въпрос.

— А какво да правя с Джулиъс? — попита тя.

— С кого?

— С Джулиъс. Клиентът.

— Да, да... Ами...

— Забрави... Ще го настаня в апартамента за гости, който съдружниците ползват. Там ще може да гледа телевизия, да пийне едно-две питиета, преди да го приемеш. Предлагам да го настаним в хотел „Мариот“ на Пето авеню до сряда сутринта.

— Да, отлична идея. Макар да не съм сигурен, че там има малцово уиски.

Картър се разсмя истерично на собствената си шега и затвори телефона.

— Изглежда ми свестен тип — отбеляза Джулиъс.

— Голям гадняр е — увери го Саманта. — Елате с мен. Апартаментът ще ви хареса. Добре зареден бар, пълен хладилник, огромен телевизор... След като Картър поговори с вас, ще ви настаним в „Мариот“. Можете да останете там, докато осребрите билета.

— Оценявам всичко, което правите за мен — каза Джулиъс.

— Няма проблем — отвърна Саманта. — Ще впишем в сметката и най-дребния жест, който сме направили.

Качиха се с асансьора на двајсет и петия етаж, където ги очакваше потъналият в мрак апартамент за гости. Саманта включи осветлението и пред тях се разкри в пълния си блясък целият разкош, който можеше да се купи с парите от бездънната банкова сметка на компанията. Северната стена бе заета изцяло от панорамно стъкло с дебелина седем-осем сантиметра. В югозападния ъгъл бяха разположени четири кожени дивана, а между тях — огромен телевизор с плосък екран. До източната стена имаше бар, зареден с всякакви напитки.

— Гладен ли сте? — попита Саманта.

Джулиъс кимна.

Тя посочи двукрилия хладилник „Викинг“.

— Разполагайте се. С телевизора се борави много лесно.

— Ами ако някой дойде?

— Съмнявам се, но ако се появи някой, кажете му да се обади на Картър Пиърс. Всички се боят от него.

Джулиъс огледа помещението. Сърцето му биеше силно. Саманта го наблюдаваше как опитва да овладее емоциите си и се изпълни със симпатия към него. Подобни неща не се виждаха често.

— Всичко ще бъде наред — увери го тя и го стисна лекичко по рамото. — Оставям ви телефонния си номер, в случай че имате нужда от нещо. — Записа го на лист хартия и му го подаде, а Джулиъс го прибра в джоба си.

— До утре — каза му тя. — Не се притеснявайте. Отпуснете се. Вече сте богат човек.

---

[1] Според мнозина изследователи в убийството на Дж. Ф. Кенеди на 22 ноември 1963 г. в Далас е взел участие и втори стрелец освен Лий Харви Осуалд, но неговата самоличност е останала в тайна. — Б.пр. ↑

9.

Петък, 21 декември, 20:18 ч.

Доун беше бременна.

Тази неочаквана новина бавно си проправяше път към съзнанието на Картър, окупирано до момента единствено от печелившия лотариен билет на Джулиъс. А съзнанието му приличаше на бар, в който досега бе имало само един клиент — мисълта за билета — а сега се бе появил, втори, доста гневен, който искаше да удави яда си в алкохол.

Двамата с Доун не стигнаха до никакво решение. Освен до очевидния извод, че направо са съсипали коледните си празници. Картър си наля чаша скоч и впери поглед през прозореца. Не можеше да повярва — наистина бе прецакан, тотално прецакан. И през ум не му мина, че може да зареже Ашли заради Доун. Определено не бе влюбен в нея. Не беше сигурен дори дали я харесва чак толкова. Обективно погледнато, връзката им беше най-обикновено претворяване в живота на видяното по любимите му порнографски сайтове в интернет. А сега тя му заявяваше, че е бременна. Ужас!

Ашли. Господи, тя щеше да го направи на нищо!

Замисли се за звездния миг на тяхната връзка, започнала толкова многообещаващо преди седемнайсет години. Запозна се с Ашли Матисън един четвъртък по време на някаква благотворителна проява в щатския музей на изящните изкуства в Ричмънд. По онова време работеше във фирмата вече от две години, а Ашли бе учителка в детската градина. Бе навършила двайсет и седем и фактът, че на тази възраст още не бе омъжена, започваше да я притеснява все по-силно. Почти всичките ѝ приятелки имаха семейства, а в домовете на много от тях вече щапучаха дечица.

И двамата бяха пийнали леко, когато застанаха едновременно пред едно и също платно на някакъв импресионист. Картър се опита да демонстрира познания и да обясни какво изразява картината, а Ашли се опита да прояви интерес, макар изобщо да не я интересуваше какви

ги говори той. Тази среща се оказа съдбоносна, тъй като постави крайъгълния камък на една емоционална заблуда, превърнала се в основа на тяхната връзка. По-късно вечерта правиха бурен (заслугата беше нейна) и непохватен (заслугата беше негова) секс в апартамента ѝ. Когато на следващата сутрин се събуди и установи, че не е обзет от непреодолимото желание да побегне с викове на улицата, Картър реши, че може и да има бъдеще с тази жена.

Скочиха във връзката с двата крака. Ожениха се след година. Купиха стара къща във викториански стил във Фен, историческия квартал западно от центъра, и започнаха да играят ролята на големи баровци. Ашли стана член на Младежката лига. И двамата бяха приети за членове на Кънтри клуба на Вирджиния, където той играеше голф всяка събота. Правеше го, въпреки че мразеше голфа. Всичките му колеги обаче обожаваха този спорт, затова и Картър започна да играе голф. Най-добрият му резултат беше 115.

Работеше по деветдесет часа седмично и не можеше да си позволи да намали темпото, тъй като се стремеше да стане съдружник. Междувременно Ашли преподаваше в детската градина към „Сейнт Майкъл“, енорийското училище, което самият Картър бе завършил. Голяма част от учениците бяха деца на негови колеги. Те бяха все адвокати, които живееха в рамките на града, но не смееха да изпратят децата си в общински училища. Макар да плащаха сериозни данъци, явно не внасяха достатъчно в градската хазна, за да може общината да издигне своите училища на необходимото ниво.

Ашли остана разочарована от брака им още преди да е изминала и една година от сватбата, но тъкмо когато се канеше да потърси добър бракоразводен адвокат, откри, че е бременна. Ултразвукът разкри, че става въпрос за близнаци, което сложи кръст на всички планове за развод. На преден план излязоха неща като избора на имена, ненаситния апетит за сандвичите на „Тако Бел“, покупката на количка за четири хиляди долара и прочее прищевки, характерни за представителките на висшето общество. Две от приятелките ѝ от Младежката лига се оказаха бременни по същото време и най-неочаквано Ашли се превърна в член на някакъв изключителен клуб. Уикендите им преминаваха в шопинг треска на тема бебешки стоки. Вечерите, които прекарваше сама у дома в очакване на Картър, преминаваха в четене на книги за бъдещи майки.

Въпреки интереса ѝ към предродилните грижи и предварителната подготовка, реалността се оказа далеч по-различна от представите, които Ашли сама си бе изградила. Картър взе тридневен отпуск заради раждането на близначките, след което се наложи да се върне към убийствения си работен график. Майката на Ашли дойде за една седмица и през това време самата тя стана свидетел на отчайващата липса на какъвто и да било майчин инстинкт у дъщеря си.

Ашли реши да не си прави труда да кърми бебетата, а да заложи на сухите млека. В това няма нищо лошо, поне от гледна точка на медицината, но се оказа, че приготвянето на едно шишенце мляко надхвърля майчините ѝ способности. Педиатърът на близначките, доктор Тери Мърфи, остана дълбоко впечатлен от неспособността на Ашли да приготви мляко с помощта на прахообразна смес и чешмяна вода. Оказа се, че между изписването им от родителното отделение и контролния преглед при педиатъра в края на втората седмица децата са изгубили значително тегло. Притесненият доктор Мърфи настойчиво посъветва Ашли да прибегне до покупката на готово за директна консумация бебешко мляко, след което ѝ нареди да носи децата за контролни измервания всеки ден през идната седмица. В случай че близначките не започнат да наддават на тегло, предупреди я той, щяло се наложи да подаде сигнал в социалните служби. Заплахата, свързана с появата на социални работници от общинската служба за закрила на децата в квартала на Пиърс, стресна новоизпечените родители и Ашли започна да купува готово мляко.

Момичетата започнаха да наддават на килограми и Ашли пое ролята си на незагрижена и незаинтересувана майка. Напусна работата си на учителка в детската градина и започна да пие, докато бебетата спяха. Не можеше да понесе мисълта, че ще се превърне в майката, която не прави нищо друго, освен да си стои вкъщи и да се грижи за децата си, затова щом близначките навършиха шест месеца, тя ги даде в целодневната ясла „Монтесори“. Преди да навършат три години, момичетата вече бяха изключени както от нея, така и от още две други ясли заради упорития си отказ да спазват реда и да изпълняват инструкциите на учителките си.

Когато пораснаха, Мадисън и Камерън се превърнаха в умни, красиви и напълно неконтролируеми млади жени. Това се дължеше основно на нежеланието на техните родители да наложат каквито и да

било правила или дисциплина още по времето, когато момичетата бяха достатъчно малки, за да приемат въпросните правила и дисциплина. На дванайсетгодишна възраст Мадисън започна да пие скоч. На четиринайсет Камерън откри радостта, която може да донесе марихуаната. И двете бяха достатъчно умни, за да завършат всяка учебна година в гимназията сред първенците на випуска, а това им позволяваше да продължат да се изплъзват от контрола на родителите си. Позволяваше им и още нещо — да се радват на мобилните си телефони, кабелната си телевизия, високоскоростния достъп до интернет и разбира се, на безплатния бензин в резервоара на джиповете си.

Бракът на Картър и Ашли бе принесен в жертва пред олтара на две каузи — издигането му до съдружник и натрупването на богатство. Картър бе прекалено зает да посвещава дори минимално време на семейството си, ако не се брои някоя вечеря в ресторант от време на време и нощувка в хотел „Джеферсън“ в годишнината от сватбата им. Започна да изневерява на Ашли още на втората година от брака им. Първото си прелюбодеяние извърши с колежка, красива брюнетка с големи очи на име Аманда Патън. Тя се интересуваше единствено от секса, което напълно устройваше Картър. Това оформи модела на бъдещите му връзки — само секс, без никакви тайни изгарящи страсти, които да бушуват зад кулисите на брака му с Ашли.

През годините Картър беше имал пет-шест, а може би дори повече такива връзки, всяка от тях с жена, която поразително приличаше на Аманда Патън, поставила началото на любовните му похождения. Това му помагаше да избегне риска от възникването на емоционална привързаност. Всичките му действия бяха продиктувани от желанието за повече развлечения, за по-динамичен живот, затова и сексуалната му страст се разпалваше бурно и угасваше бързо като бенгалски огън. Предполагаше, че и тази с Доун отива към своя край, поне до момента, в който тя му съобщи, че е бременна.

Телефонът звънна и Картър веднага разпозна номера, от който го търсеха, изписан на малкия дисплей. Страхуваше се от това, което ще последва, ако вдигне слушалката, но много повече се боеше от онова, което ще последва, ако не я вдигне.

— Ало?

— Картър, Блинки се обажда.

Блинки беше букмейкърът на Картър, същият, на когото дължеше цели сто и четирийсет хиляди долара, натрупани в резултат на несполучливи залози.

— Здравей.

— Здравей, весела Коледа!

— И на теб!

— Знаеш ли какво, седя си тук, мисля си за Коледата, която ще настъпи след няколко дни, за детето ми, което иска айпад, и си казвам: „Да, айпадите никак не са евтини, а моят добър приятел Картър Пиърс ми дължи малко пари“. Та се чудя кога ли ще ми се издължи?

— Скоро, Блинки, скоро. Следващата седмица.

— Знаеш ли, Картър, като каза това, се сещам, че обеща същото и миналата седмица. Тогава пак каза: „Скоро, Блинки, скоро. Следващата седмица“. Започвам да се разочаровам от моя приятел Картър.

— Ще получа годишната премия идната седмица, Блинки, и ще ти платя. Заклевам се!

— Надявам се годината да е била добра, Картър, защото не е ли била добра, до... да речем до мига, в който онази топка на Таймс Скуеър^[1] падне, един от нас няма да посрещне щастливо Новата година.

Стомахът на Картър се сви на топка.

— Затова наслаждавай се на Коледата и гледай да си оправиш сметките, преди да настъпи Новата година. Ако искаш тя да бъде щастлива.

Връзката прекъсна.

Картър резюмира случилото се през този наистина ужасен ден.

Първо, жена му направи поредната крачка към ръба на финансовата пропаст.

Второ, любовницата му заяви, че е бременна.

Трето, букмейкърът му заплаши да го убие.

Четвърто, чистачът на етажа бе спечелил четиристотин милиона долара.

Именно това, последното, не му излизаше от ума. Главата го заболяваше при самата мисъл за онзи лотариен билет. Джулиъс, Джеръми или както там му беше името, този пласъор на наркотици, сводник и проклет чистач, беше ударил джакпота! Картър реши, че

ударът, нанесен му от съдбата, е изключително тежък най-вече защото всичко това се случва в момент, в който е подложен на такива страдания. Но като поразмисли, седнал в кабинета си в един от последните дни на годината, той стигна до извода, че моментът е също толкова подходящ, колкото и всеки друг.

Нима не заслужаваше нещо по-добро? Беше се трудил толкова усилено. Бе завършил елитен колеж, реномиран правен факултет на реномиран университет. Бе работил до късни нощи, бе вложил толкова пот и кръв, както се казва, а какво бе получил в замяна? Работа, която бе намразил още преди години. Ужасен брак. Любовница, чиито способности да зачене бяха надхитрили предпазните мерки. Две кошмарни близначки. Но не и син, който да продължи фамилиното име.

Може би Доун щеше да роди именно момче. И то може би щеше да вземе фамилията Пиърс. Нали така постъпваха самотните майки в онези социални жилища в гетата? Доун може да избере далеч по-лоши имена от Картър Ливингстън Пиърс младши. Или дори Картър Ливингстън Пиърс II. Това „II“ винаги му бе харесвало, тъй като стоеше в края на името като два мраморни стълба. Стоеше царствено, за разлика от „III“, което му се струваше толкова обикновено.

Замисли се как да разиграе картите си пред компанията. Разбира се, че няма да каже на никого, поне официално, че Доун е бременна от него. Не се съмняваше обаче, че макар и след време, всички ще научат новината. Мълвата щеше да тръгне от помощния персонал, от секретарките и юридическите помощници. Сетне щеше да си проправи път към горните етажи и накрая да достигне до членовете на изпълнителния комитет. Никой нямаше да му каже нищо, поне лице в лице. Някои адвокати дори щяха да му завидят. Всички смятаха Доун за една от най-красивите служителки във фирмата. Тук не ставаше въпрос за нечие субективно мнение, а за всеобща оценка, тъй като съдружниците от силния пол бяха окачили в сауната класация на двайсет и петте най-красиви служителки, която актуализираха всеки месец, за да отчетат извършените естетични корекции, новопостъпилите и прочее.

На останалите съдружници нямаше да им пука, че Доун е забременяла от Картър, тъй като поне половината от тях имаха извънбрачни деца. Та те можеха да направят цял баскетболен отбор от такива хлапета! Важното беше Картър Пиърс да продължи да носи

пари на фирмата, да печели нови клиенти и да замита мръсотията под килима. Справяше ли се с тези задачи, на никого нямаше да му пука, дори да свали панталоните и да се изходи на килима в кабинета си.

Зачуди се как да опази тайната от Ашли. Завинаги, разбира се. Невъзможно бе да предположи какво би могла да направи тя, ако научи за бременността на Доун. Тази откачена тигрица, която не спираше да се друса с разни хапчета, можеше да се реши на развод. Или да използва децата като разменна монета чак докато е жив. Тя бе напълно непредсказуема.

Още по-опасно беше да скрие истината от нея, защото... кого залъгваше? Тя щеше да разбере. Тръгнеш ли веднъж мълвата из фирмата, бе въпрос единствено на време, преди съпругата на някой негов колега да изтърси клюката по време на обяд с Ашли. Не в знак на приятелство, разбира се, а за да ѝ съобщи лошата новина, защото приносителят на лоши новини може да изпита наслада, като знае, че животът на някой друг е далеч по-скапан от неговия.

В интерес на истината, бременността на любовницата му не беше най-сериозният проблем, пред който бе изправен. Замисли се за Блинки, който — доколкото Картър си спомняше — беше доста избухлив и се хвалеше, че има оксижен. Това плашеше малко Картър — какво ти малко, плашеше го, и още как! — понеже независимо от обещанието, което бе дал, той знаеше, че няма да получи парите от премията до края на годината. Замисли се за предупреждението на дребничкия, но отракан букмейкър, че хора, които са му задлъжнявали с далеч по-малки суми, са изчезвали безследно. Съзнаваше, че Блинки му е позволил да натрупа такъв голям дълг само защото е преценил, че е преуспяващ и платежоспособен бизнесмен. Блинки обаче нямаше представа, че е затънал до ушите в дългове и не разполага с налични пари. Картър се замисли дали да не му прехвърли собствеността върху някой от ваканционните имоти на семейството, но бързо се отказа от тази идея. Дори за трите вили, взети заедно, не можеше да вземе повече от сто хиляди долара, да не говорим за едната. Освен това не се съмняваше, че в скоро време лихвите по ипотеките отново ще скочат.

Замисли се за лотарийния билет. Той просто не излизаше от главата му, носеше се насам-натам из съзнанието му като влак, останал без машинист. Представи си какво би могъл да направи с парите. В мечтите си вече се бе развел с Ашли и ѝ бе връчил десет милиона

долара при условие никога повече да не разговаря с него. От друга страна обаче, парите биха могли да спасят брака им. Какво пък толкова, семейството им наистина можеше да оцелее. Можеха да заминат на някой остров и да си купят обширна плантация там. Щеше да осигури момичетата до края на дните им. Щеше да осигури и Доун, и момчето. Щеше да осигури и децата, и внуците им. Щеше да инвестира разумно, да накара парите да му донесат още пари. Да направи фамилията Пиърс синоним на богатство и изисканост. Като фамилията Кенеди например!

Влакът с лотарийния билет продължи да лети по релсите, докато не се сблъска с другия влак, който сновеше в мислите му, товарния влак, чиито вагони бяха препълнени със страхове и грижи. И тогава в съзнанието му се появи сцена — съвсем ясна и отчетлива, досущ като снимка — на събития, които все още не са настъпили, но най-вероятно ще настъпят.

---

[1] Топката на Таймс Скуеър в Ню Йорк е ключов елемент от посрещането на Новата година не само в града, но и в целите Съединени щати. Поставена е на върха на небостъргача на „Ню Йорк Таймс“ на Таймс Скуеър № 1, падането ѝ започва в 23:59 ч., продължава точно 60 сек. и ознаменува настъпването на Новата година. — Б.пр. ↑

10.

Петък, 21 декември, 21:11 ч.

Колкото повече разсъждаваше Картър, толкова повече му допаднаше идеята да открадне лотарийния билет на Джулиъс и да го осребри вместо него. Моралният аспект на тази постъпка нямаше място в неговия анализ на разходите и приходите. Винаги беше смятал, че добрият адвокат не бива да допуска такива неща като морала да влияят върху начина, по който тълкува и прилага закона. Не, основният му проблем беше как да отнеме билета от Джулиъс.

Джулиъс би направил всичко, за да опази билета. На първо място, трябваше да го убеди, че е в безопасност. Да спечели неговото доверие. Да го накара да му предаде билета за съхранение, след което да го задържи до сряда сутринта, когато офисите на лотарийната компания щяха да отворят врати след коледните празници. Да го осребри, да се усмихне до уши пред камерите и да изчезне от лицето на земята.

Започна да нахвърля плана си. Джулиъс имаше доверие на Картър, разчиташе той да го защитава, да се грижи за интересите му. Именно това доверие лежеше в основата на замисления от него план. Той бе адвокатът на Джулиъс и Джулиъс трябваше да прави каквото му каже Картър.

Преди да реализира плана си обаче, трябваше да се справи със Саманта, която би размекнала сърцето на всеки по-слабохарактерен адвокат по света. Обстоятелството, че изпълнителният комитет не бе одобрил кандидатурата ѝ за съдружник, можеше да му бъде от полза. След като с кариерата ѝ във фирмата бездруго бе свършено, тя би могла да му помогне, насърчена от финансов стимул, разбира се. Можеше да ѝ подхвърли няколко милиона в замяна на мълчанието ѝ. Не очакваше от нея да отхвърли подобно предложение. Бе наблюдавал как закоравява през годините, докато сърцето ѝ започна да се превръща в камък, бе наблюдавал как пламъчетата в очите ѝ помръкват бавно, докато осъзнава жестоката реалност на адвокатската практика.

Накъдето ѝ да погледнеше, сигурно виждаше руините на своята кариера. Да, Саманта нямаше да представлява проблем, но за всеки случай щеше да ѝ отпусне пет милиона. Това бяха повече пари, отколкото щяха да ѝ потрябват някога. И срещу какво? Само за да си затвори очите? Та това е същинска дреболия! А започнеха ли да я мъчат угризения, винаги можеше да се възползва от гузната ѝ съвест. Добре знаеше, че помага на родителите си, чийто бизнес едва крета, както и че има роднини в Близкия изток, на които изпраща пари.

Вторият проблем, естествено, бе да измисли начин да отнеме билета от Джулиъс. Най-добрият начин — и най-лесният, разбира се — бе да го посъветва да остави билета на съхранение във фирмата с цел да гарантира неговата безопасност. Проблемът беше, че Картър не смяташе, че Джулиъс ще се съгласи на подобна стъпка. Може и да беше необразован уличен бандит от крайните квартали, но не изглеждаше чак толкова глупав. Нямаше да изпусне билета от погледа си, докато не го предаде на представителите на лотарийната компания в сряда.

Картър трябваше да се справи с него по някакъв начин, дори със сила, ако се налага. Идеята го плашеше донякъде, тъй като Джулиъс, в края на краищата, беше здрав и силен гангстер от бедняшките квартали. Картър бе висок, тежеше около деветдесет килограма, но телесата му бяха отпуснати, тъй като не правеше физически упражнения, с изключение на карането на велоергометър три пъти седмично, и то докато проверяваше имейла си през мобилния си телефон. В главата му бавно започна да се оформя план. Щеше да му струва още няколко милиона, може би дори повечко, но си струваше.

Взе слушалката и набра номера. Отговориха му след две позвънявания.

- Да — каза някой, след като вдигна.
- Тод, обажда се Картър.
- Какво има?

Тод Матисън беше по-малкият брат на Ашли Пиърс, който се представяше за свободен предприемач, тъй като никога през живота си не бе успявал да се задържи на някое работно място за повече от шест месеца. Светът на наемния труд никога не бе допадал кой знае колко на

Тод, нито пък Тод бе допадал на него. На сравнително ранна възраст откри, че притежава вроден талант за измами, и положи целенасочени усилия да усъвършенства уменията си. Всички знаеха, но разбира се, никога не обсъждаха по време на семейните обеда факта, че Тод е изпечен мошеник.

Тод беше станал измамник, при положение че разполагаше с всички привилегии, които бе в състояние да му осигури заможното му семейство, принадлежащо към най-висшата прослойка на средната класа. Подобно на Картър и той бе посещавал „Сейнт Майкъл“, където положи основите на престъпната си кариера. В училище не се записа в някой кръжок или в спортен отбор, а насочи усилията си към търговията, както подхожда на един истински американски бизнесмен. Търгуваше с какво ли не — от таблетки екстази до нелегални записи от концерти на „Грейтфул Дед“ и от решени тестове за контролните до лекарства, отпускани само с рецепта.

Животът му на наркочилър започна без много шум. Един уикенд Тод просто осъзна, че в джоба си има повече трева, отколкото може да изпуши. Продаде излишъка на някакви момичета, прибрали се от колежа, за да прекарат ваканцията у дома. Когато запасите му привършиха, се свърза със своя дилър, второкурсник в университета „Джеймс Мадисън“, и му предложи да разработи незаетата до момента ниша на частните училища в Ричмънд. А въпросната ниша се оказва същинска златна мина. Дилърът прие и Тод започна да снове от училище на училище и да препродава стоката с печалба от двайсет процента.

Тод Матисън обаче не беше от хората, които слагат всичките си яйца в една кошница. Създаде цяла шпионска мрежа и започна да шантажира преподаватели, които спяха със свои ученички, ученици, които преписваха на изпитите, служители в училищната администрация, които изневеряваха на съпругите си... Този рекет започна да му носи солиден месечен доход, който Тод използваше, за да поддържа луксозния си начин на живот, докато завърши гимназия.

Продължи по същия начин и по време на четирите години в „Хемпдън-Сидни“, малък колеж само за младежи, разположен в Южна Вирджиния. Въпросното учебно заведение приемаше всеки младеж, който се стреми към добро образование, стига той да е южняк, да идва от богато семейство и да може да проследи предците си чак до

„Мейфлауър“. Веднага щом се ориентира в обстановката, Тод започна да продава марихуана и кокаин на богатите разглезени хлапета от Конфедерацията. Макар начинанието да му се отплащаше добре, Тод пръскаше повече пари, отколкото можеше да си позволи. По време на първата си лятна ваканция в колежа той купи голяма къща в предградията на близкото градче Фармвил.

Там започна да организира щури купони, които привличаха зажаднелите за алкохол и мацки колежани от „Хемпдън-Сидни“, както и всички момичета от девическите колежи в радиус от сто километра, излезли на лов за съпрузи. Всяка стая в къщата бе оборудвана с отлично зареден бар, а в почти всяко помещение имаше купички с кокаин, досущ като купичките с фъстъци в обикновените заведения. На приятелите си осигуряваше гама-хидроксibuтират, или просто ГХБ, медикамент, широко използван за упояването на млади жени, за да бъдат изнасилени. Купи си три огромни телевизора с плоски екрани и порше.

Склонността му към излишна показност бе засенчена единствено от склонността му да приказва повече от необходимото. Приличаше на свръхентузиазиран специалист по връзки с обществеността в някоя голяма фирма. Говореше наляво и надясно за дилърите си, за доходите си, за клиентите си, за плановете си да стане най-големия наркотърговец в югоизточните щати. По-голямата част от тези приказки бе предназначена за колежанките, чиито гащички непрекъснато се опитваше да смъкне. В крайна сметка обаче, слуховете за дейността му стигнаха до ушите на шерифа на Фармвил и двама усърдни негови заместници започнаха да наблюдават дома на Тод.

Трябваше им само седмица, за да установят наличието на модел на поведение, съответстващ на трафика на наркотици, и да получат разрешение за обиск. Екипът, нахлул в къщата, откри четири чувала марихуана, шейсет и осем калъпа кокаин и дванайсет пресовки с листове ЛСД. Това се оказа един от най-големите удари срещу наркотрафика в историята на югозападна Вирджиния. Намерените количества привлякоха вниманието на Агенцията за борба с наркотиците, която поиска от Тод да разкрие източниците си за снабдяване.

Изправен пред угрозата да прекара петнайсет години зад решетките, Тод бързо прие да стане информатор на Агенцията за борба с наркотиците, получи възможността да се признае за виновен в дребни прегрешения и прекара едва осемнайсет месеца в общинския затвор. Когато излезе на свобода, установи, че каналите му за снабдяване за пресъхнали, което не би трябвало да го изненада особено. Научи още, че за главата му е обявена награда. И така, сдобил се с присъда, която бе длъжен да спомене при всяко кандидатстване за работа, Том Матисън изгуби всяко желание — ако изобщо бе имал такова — да попадне в реалния свят.

Преквалифицира се на измамник, което се оказа далеч по-лесна професия, лишена от проблемите, свързани с трафика на наркотици. Първата измама, която замисли, целеше да убеди самотни възрастни хора, че домовете им имат спешна нужда от скъпи ремонти. Появяваше се на прага на някоя възрастна вдовица в началото на месеца, тъкмо след като е получила пенсията си. От устата му капеше мед и масло, докато я предупреждаваше за опасностите, които крият нашествието на термити, напуканите основи или прогнилият покрив. Изборът на заплаха зависеше от настроението му в момента. Твърдеше, че нямало време за губене! Използваше сложни термини и плашеше възрастните жени със статистически данни за количествата дървесина, които един термит е в състояние да изяде за двайсет и четири часа. Малък депозит в строителна компания „Матисън“ гарантираше, че тя ще се заеме с проблема веднага щом се отвори пролука в натоварения ѝ график. Разбира се, това беше първият и последен път, когато жертвите виждаха Тод Матисън. Той редовно сменяше банките, отваряше сметка след сметка, създаваше кухи компании... Измамите му се разпростряха в областта на хазарта, инвестициите, финансовите пирамиди. Започна да мами отегчени самотни домакини. Започна да мами и мъже, които искаха да забогатеят бързо.

Така предоставяше равни възможности на всички.

Тод влезе в кабинета на Картър, без да почука, макар вратата да беше затворена. Донесе две торби с китайска храна и предложи да си организират работна вечеря. Подредиха чиниите върху маската и Картър топна парче пилешко в неоновочервения сладко-кисел сос,

след което го поднесе към устата си. В този момент забеляза, че Тод го гледа втренчено. Вилицата му, на която бе наболпилешка хапка със сусам, бе застинала някъде между небцето и езика му.

— Как ли постигат този цвят? — попита Тод.

— Откъде да знам? — отвърна Картър с пълна уста.

— Искам да кажа... погледни я тази гадост! Само дете не свети!

— Но има чудесен вкус — възрази Картър. — По-добре млъкни!

— Сигурен съм, че е вредна.

— Остави ме на мира!

— Какво толкова? Казвам само, че е вредна! Нищо чудно да е радиоактивна!

— По-добре да се залавяме за работа.

— Добре, добре — отстъпи Тод, стана от дивана, изсипа остатъците от своята вечеря в кошчето на Картър и запали цигара.

— Колко пъти да ти казвам, че от цигарения дим ми сълзят очите? — попита Картър.

— Пет пари не давам — отвърна Тод и започва да пуска димни кръгчета.

Цигареният дим причиняваше на Картър главоболие и сълзене в очите. Никога обаче не беше срещал човек като Тод Престън Матисън. Още при първата им среща попита Картър харесва ли му да чука Ашли. И се бе засмял като хиена, когато Картър изненада и самия себе си с отговора, че „не се оплаква“. Тод му бе намигнал и го бе шляпнал по задника. Картър не се бе чувствал толкова неловко никога през живота си.

Тод винаги се отнасяше добре с него, което Картър си обясняваше с факта, че двамата с Ашли му бяха позволили да ползва напълно безплатно вилата им на брега на морето и апартамента в Парк Сити. И предвид натоварения график на зет си, Тод прекарваше в тях повече време, отколкото Картър.

При други обстоятелства Картър никога не би позвънил за помощ именно на Тод, но колкото повече разсъждаваше върху своя план, толкова по-неуверен ставаше в собствените си способности да го реализира. Затова именно взе решението да повика Тод, макар да не се съмняваше, че то ще му струва скъпо. Измисляше сценарий след сценарий, но всичките завършваха по един и същи начин — с куршум в главата на Джулиъс и захвърлен край тялото му глок или какъвто там

пистолет използват съвременните престъпници. О, да, Картър беше страхотен адвокат — или така поне смяташе — но опитът му с уличните бандити беше равен на опита му в лова на кобри. С други думи, нулев. И нямаше нищо общо с пледоариите, посветени на нарушените клаузи в някакъв договор.

Тод с най-голяма радост прие да вземе участие в реализирането на плана на Картър, което не го изненада в никакъв случай. Картър се съгласи да му плати петдесет милиона, ако Тод измъкне билета от лапите на Джулиъс. Тод го увери, че не бива да се тревожи за нищо, тъй като той щял да се погрижи за всичко. Щял да премисли и най-малката подробност и никой нямало да пострада.

— Добре — съгласи се Картър и реши, че не си заслужава да спори заради една цигара. — Надявам се да пипнеш рак на белите дробове.

— Сигурен съм, че ще те надживея.

Тод продължи да пуши мълчаливо, докато Картър довърши пилето си със сладко-кисел сос.

— Е, къде е проклетата чернилка? — попита Тод и угаси цигарата си на бюрото на Картър. Расовата толерантност не беше сред най-силните страни на Тод Матисън.

— В апартамента за гости на съдружниците. Гледа телевизия.

— Сигурно гледа „Ромео трябва да умре“ — каза Тод и се засмя на собствената си шега. — А мацката?

— Саманта?

— Да, онази сирийска хубавица.

— Тя е ливанка.

— Няма значение. Ще ни създаде ли проблем?

— Ще й дам няколко милиона — отвърна Картър. — Нуждае се от парите.

— Няколко милиона? Господи! Защо не й дадеш всичко? — възкликна Тод и запали нова цигара. — Ама че женчо!

— Надявам се да бъдат достатъчни, за да я убедят да го направи — каза Картър. — За да осигурят мълчанието й.

— Добре.

— Ще изкараш повече пари, отколкото можеш да похарчиш през целия си живот — каза Картър, — затова престани да се заяждаш.

Тод замълча. Картър остана доволен, че е успял да му затвори устата, макар настъпилата тишина да нямаше нищо общо със способностите му да контролира шурей си. Той знаеше, че въображението на Тод го е отнесло някъде много, много далеч оттук, което се бе случвало вече няколко пъти, откакто му бе обяснил каква именно помощ очаква от него. Вероятно си представяше как прави тройка на палубата на новата си яхта.

— Тук ли си? — попита го Картър, след като мълчанието му се проточи прекалено дълго.

— Мацките ще ми се лепят и ще ги скъсам от чукане — каза Тод. Картър забеляза издутината на панталона му и отмести поглед ужасен.

— Какъв е планът ти? — попита той.

Тод събра дланите на ръцете си и се приведе напред на дивана.

— Планът ми е перфектен. Ще му кажеш, че съм служител на отдела по сигурност в компанията. Двамата с теб ще го придружим до неназовано място, където ще го настаним от съображения за неговата сигурност. Ще останем там, докато успеем... тоест, докато той успее да осребри билета идната седмица.

Картър кимна.

— Колко едър е този тип? — попита Тод.

— Около метър и осемдесет. По-нисък е от теб — отвърна Картър. Едно от предимствата им бе обстоятелството, че Тод беше доста едър мъж. На ръст бе над метър и деветдесет, а стъпеше ли на кантар, пращаше стрелката отвъд сто и двайсет килограма. Картър добре знаеше, че той не се свени да използва физическата си сила.

— Не би трябвало да ме затрудни — каза Тод. — Знаеш ли какви неща научих в пандиза?

— Да, споменаваха си ги веднъж-дваж.

— Не ми се прави на остроумен. Все пак ще се сдобиеш с билета благодарение на мен.

Картър не искаше в никакъв случай да подценява новия си клиент, но не се съмняваше, че двамата с Тод ще се справят с Джулиъс.

— На колко години е?

— Нямам представа. Може би около четирийсетте.

— Сигурно е лежал в затвора — отбеляза Тод. — Ще окаже съпротива.

Това разтревожи Картър. Всичко можеше да се обърка. Парите карат хората да вършат такива откачени неща. Сетне се сети за Блинки и неговия кислород. В представите си вече чуваше съскането на пламъка, който се оглежда гневно в търсене на следващата си жертва. Чудеше се с какво ли ще започне Блинки. От клепачите? От пръстите на краката? Вероятно с нещо дребно, за да остави нещо и за по-късно. Картър Пиърс си представи превърнатите си във въгленчета тестиси и стомахът му се обърна.

— Ей сега се връщам — каза изненадващо той, скочи на крака и забърза към вратата. — Храната не ми понесе.

— Нали ти казах? Това е от онзи проклет сос!

— Добре де! Сосът е! — извика той, докато тичаше към най-близката тоалетна.

Когато се върна в кабинета си, завари Тод да гледа порно по интернет. Той изобщо не си направи труда да затвори брауъра и да прикрие следите си.

— Обожавам интернет! — възкликна Тод. — Представи си да имаше интернет, когато бяхме на петнайсет. Обзалагам се, че нито един тийнейджър не би излязъл от дома си.

— Предполагам. Разбрахме ли се?

— Да — отвърна Тод.

— И какъв е планът?

— Ще го заведем в хижата.

— Да, това е ясно — отвърна Картър. — Нали аз го предложих.

— И там го изненадваме и му се нахвърляме.

Картър остана смаян.

— Там го изненадваме и му се нахвърляме? Какво, по дяволите, означава „там му се нахвърляме“?

Тод повдигна ризата си и разкри ръкохватката на никелирания пистолет, който бе затъкнал в колана на панталоните си.

— О, господи! — възкликна Картър и отстъпи крачка назад, сякаш Тод бе насочил пистолета към главата му.

— Той ни дава билета, а ние се обаждаме в полицията и казваме, че сме задържали крадец — обясни Тод, сетне добави: — Защо да усложняваме нещата? Ще кажем на ченгетата, че е бил в офиса вечерта, когато по време на разговора ни съм споменал, че ще пътувам извън града. Не бива да споменаваме нито дума за билета, да не би да

се досети, че сме намислили нещо. Утре уведоми работодателите му, че си го видял да краде дребни пари от офисите, които чисти. Накарай Ашли да се обади и да се представи като юридическата ти помощничка. Заведи семейството в Канкун за една седмица. Когато се върнеш, ще осребрим билета.

Картър кимна. Точно така. Не бе необходимо да усложняват нещата. Трябваше само да притиснат Джулиъс в ъгъла, откъдето никога да не може да се измъкне, и да направят така, че никой да не приеме думите му на сериозно. Никой да не повярва на твърденията му, че билетът е бил негов.

— Къде е Саманта? — попита Тод.

— Тръгна си, след като обсъди с него какво възнамерява да направи с парите.

— Добре — каза Тод. — Ще трябва да вземем от кабинета ѝ всички бележки, които си е водила относно тази среща. Не бива да знае какво точно правим. Не бива да се среща отново с този Джулиъс. Ще си получи своето, когато му дойде времето.

— Ами ако не се съгласи?

— Тогава вече ще е прекалено късно — отвърна Тод. — Осребриш ли веднъж билета, никой друг няма да може да предяви законови претенции към него. Ако все пак започне да ни създава проблеми, ще направим така, че да изкараме двамата съучастници.

— Но те дори не се познават!

— Стига бе, Картър. Не си ли чувал за тези офисни романи? — попита Тод. Изправи се и задвижи бедра напред-назад в имитация на полов акт. — Нали разбираш, тя работи до късно, той също, между тях припламва искра, ти печелиш от лотарията, двамата съставят план да отнемат рекордния джакпот от законния победител...

— Като че ли сме помислили за всичко.

— Доведи го тук — каза Тод. — И гледай да не объркаш нещо!

11.

Петък, 21 декември, 21:23 ч.

Главата на Саманта започна да я боли още докато паркираше пред дома на родителите си в Глен Алън, едно от най-старите предградия на Римчънд, разположено северно от столицата. Небето бе облачено в тъмнооранжево, гъсти облаци отразяваха светлините на града, а снегът валеше все така неуморно. Алеята за автомобили пред къщата беше пълна, затова Саманта паркира успоредно на канавката, която минаваше покрай парцела. Домът на родителите ѝ бе разположен в края на задънена улица, заобиколена от седем почти идентични къщи, наподобяващи ранчо. Семейството ѝ живееше в малката къща с три спални вече трийсет и пет години. Именно тук бе израснала Саманта заедно с двете си по-малки сестри Мириам и Емили и брат си Заид. И двете ѝ сестри бяха вече омъжени и имаха деца, макар да бяха по-млади от нея, както майка ѝ обичаше да ѝ напомня приблизително на всеки половин час.

Саманта рядко идваше тук, не повече от два-три пъти месечно. Обичаше да повтаря както пред самата себе си, така и пред родителите си, че работата ѝ го налага. Истината беше съвсем друга. Докато седеше в хубавото си ауди, както често правеше преди да влезе вътре, оглеждаше дъсчената фасада, чиято боя отдавна бе започнала да се лющи, и стомахът ѝ присви от чувството за вина, което изпитваше. Вина заради жертвите, които правеха родителите ѝ, вина заради отношението ѝ към тях, вина заради неуспеха си да създаде собствено семейство, вина заради роднините, които живееха в Ливан, вина заради това, че не се чувства достатъчно виновна. Плюс още някаква неопределима вина, породена от онова, което най-вероятно бе пропуснала в току-що изредения списък.

Запали цигарата, която намери в централната конзола на автомобила, дръпна няколко пъти, сетне лапна две дражета дъвка. Когато се почувства достатъчно уверена, че майка ѝ няма да долови миризмата на цигари и няма да разкрие тайния порок на дъщеря си или

поне няма да му обърне внимание, Саманта се погледна за последен път в огледалото за обратно виждане и излезе от колата. Докато крачеше по покрития със сняг и лед тротоар, тя огледа автомобилите, паркирани на алеята, за да добие представа кого да очаква. Двете си сестри и децата им, разбира се, тъй като те никога не пропускаха петъчните вечери у родителите си. Това доставяше огромно удоволствие на майка ѝ Зайна, която въпреки гръмогласните си твърдения, че образованието е най-важното нещо, нямаше нищо против факта, че и двете ѝ по-малки дъщери не бяха завършили университет и не работеха.

Черешовочервената „Мазда Миата“ принадлежеше на вуйчо ѝ по майчина линия Тамир, когото бе удостоила с многозначителната титла *любим вуйчо*. Той бе единственият човек, който никога не я съдеше, никога не се отнасяше с нея като с дете, винаги подкрепяше решенията, които взима, и ако нещо се обърка, никога не я укоряваше с думите: „Нали ти казах!“.

Черният джип отпред свидетелстваше за присъствието на Хишам, първи братовчед на баща ѝ. Той притежаваше едва кретащ ресторант за средиземноморска кухня и пиеше прекалено много. Саманта можеше да прецени колко добре или зле се е представил ресторантът през изминалия месец според количеството алкохол, което Хишам изпиваше на семейните събирания. А накуасеше ли се порядъчно, започваше да досажда на всички представителки на нежния пол около себе си.

Глъчката вътре се чуваше чак на предната веранда. Макар и застанала отвън, Саманта чуваше Хишам да обяснява гръмогласно нещо. Веселите гласчета на трите ѝ племеннички и единствения ѝ племенник единствени нарушаваха сериозния разговор на възрастните, който с напредването на вечерта щеше да става все по-гневен и по-гневен.

Саманта въздъхна дълбоко и отвори вратата.

Посрещна я ароматът на кибе, което майка ѝ печеше във фурната. Благоуханието, което идваше откъм печката, бе изпълнило цялата къща и макар Саманта да се чувстваше уморена и отчаяна от изминалия ден, устата ѝ се напълни със слюнка. Не беше обядвала, а от аромата на

кибе коленете ѝ неизменно омекваха. Обожаваше това традиционно ливанско ястие, което се приготвяше от телешка кайма, наредена в тавата на пластове, между които имаше задушен лук, ядки, подправки.

Саманта откри майка си да шета сама в малката кухня, където тъкмо изстискваше два лимона в купа с табуле, една от най-популярните салати в Близкия изток. Зайна Хури, също като Саманта, беше дребничка стройна жена с маслинена кожа. Живееше в Съединените щати, откакто двамата с Омар, бащата на Саманта, бяха имигрирали тук преди четирийсет години. Кухнята бе с размерите на килер, но в нея майка ѝ винаги беше успявала да приготви деветдесет и пет процента от ястията, с които Саманта се бе хранила, преди да порасне и да постъпи в колеж.

— Здравей, мамо — поздрави я Саманта и постави ръка върху рамото ѝ. — Май трябва да сложиш още малко булгур.

— Не тревожи за това — отвърна Зайна на развален английски. — Ти как, скъпа? Ти закъснява!

— Имах работа — отвърна Саманта. — Освен това съм настинала.

— Ти трябвала да дойдеш преди два часа.

— Стига, мамо — каза Саманта, докато проверяваше своето блекбери. Нямаше нови съобщения. Остави мобилния си телефон на кухненския плот.

С течение на времето беше научила, че макар ливанците да притежават множество достойнства, точността не е сред тях. Те просто не успяваха да започнат каквото и да било навреме. Канеха гостите си в шест, като очакваха първите да се появят едва към седем, и не поднасяха вечерята преди осем. Такава бе обичайната практика.

— Не говори „стига, мамо“ — отвърна Зайна и размаха гневно пръст. — Ти закъсняла. Ние има специален гост.

— Всички гости са специални — каза Саманта. — За кого говориш? Кой друг е тук?

Зайна не ѝ обърна внимание и продължи да приготвя табулето. Саманта откряна вратата на фурната, за да види дали кибето е готово.

— Махни се — каза Зайна. — Трябват няколко минути още.

— В такъв случай не съм закъсняла за вечеря.

— Ти мълчи! — скастри я Зайна, постави ръка на гърба ѝ и я побутна леко към вратата. — Върви кажи здравей на сестрите си.

Върви, върви.

След като Саманта напусна кухнята, възрастната жена забеляза мобилния телефон на дъщеря си, оставен на плотта. Видя гневно пулсиращата червена светлина и думите *разредена батерия*, които мигаха на екрана. Прибра го в джоба си с намерението да подсети Саманта да зареди телефона си, докато вечерят. Част от нея копнееше да разбие проклетото нещо на хиляди парченца, но знаеше, че дъщеря ѝ никога не би ѝ го простила.

Саманта тръгна по късия коридор, където откри племенницата си Лена да си играе с две кукли. Лена, една от двете дъщери на Емили, беше най-кроткото и най-тихото сред децата на сестрите ѝ и любимка на Саманта, макар да не можеше да го признае пред тях. Останалите хлапета бяха шумни, разглезени и не слушаха никого.

— Здравсти, лельо Сам — поздравя я Лена. — Харесват ли ти куклите ми?

Сърцето на Саманта се разтопи.

— Да, миличка, много ми харесват.

Заради настинката си предпочете да не целува момиченцето, а вместо това коленичи и го щипна игриво по бузката. Лена изпищя радостно и двете продължиха заедно по коридора.

Той отвеждаше към просторната дневна, където Саманта завари останалата част от семейството си в състояние на хаос, характерно за персонала в контролната зала на ядрена електроцентра в случай, при който обвивката на реактора е започнала да се топи в резултат на авария. Другите ѝ две племеннички се караха коя да играе с портативния „Плейстейшън“. Сестрите ѝ седяха на протрития диван, разположен в далечния край на помещението, и най-вероятно обсъждаха каква си зад гърба ѝ.

Хишам произнасяше пред баща ѝ и Тамир един от обичайните си монолози, посветени на американската политика. Двамата с мъка успяваха да вметнат по някоя дума от време на време. Четвърти мъж, когото Саманта не познаваше, седеше до баща ѝ. Беше по-млад от останалите, възрастта му бе по-близо до нейната, отколкото до тяхната.

Имаше черна коса и космати като на орангутан ръце, които издаваха блискоизточния му произход. Тя поклати глава. Явно това беше „специалният гост“, за когото бе споменала майка ѝ. Специалните гости бяха ергени, които майка ѝ канеше с надеждата да допаднат на Саманта. Нали именно това беше начинът тя да се ожени, да роди деца и да бърка хумус до края на дните си.

— Американското правителство никога няма да поиска мир — обясняваше Хишам, като удряше с десния си юмрук по лявата си длан. — Войната се отразява добре на американския бизнес. Войната позволява на американците да запазят военното си присъствие в Близкия изток, за да държат под око какво? Петрола! В тази страна всичко се върти около петрола.

— Здравейте на всички — поздрави ги Саманта.

Баща ѝ Омар скочи от дивана като изстрелян с катапулт, щастлив да види дъщеря си, но и нетърпелив да се отърве от братовчед си, който явно страдаше от логорея. Омар удостои дъщеря си с мечешка прегръдка и — въпреки предупреждението ѝ, че е настинала — я разцелува и по двете бузи. Тя също го прегърна силно.

— Здравей, татко!

Другите мъже също станаха от местата си и тя се здрависа с всеки поотделно. Нарочно застана под такъв ъгъл, че на Хишам да му бъде трудно да я разцелува, макар той да направи опит въпреки състоянието ѝ. Накрая подаде ръка на господин Специален гост. По дланта му имаше следи от медицински гел, а самият той миришеше на одеколон. А! Лекар. Замисълът на майка ѝ беше повече от ясен. Нали не очакваше от Саманта да повярва, че е получила сърдечен пристъп и господин Специален гост ѝ е приложил кардиопулмонална реанимация?

— Здравейте — каза тя и протегна ръка. — Саманта.

— Роджър — отвърна той и сграбчи дланта ѝ в студената си лепкава лапа.

Липсата на акцент доведе Саманта до извода, че Роджър също като нея е роден в Щатите. Той беше възпълен, а дъхът му вонеше на развалена риба. Саманта се надяваше, че работи в интензивното, където пациентите обикновено са в безсъзнание и няма как да обърнат внимание на подобни неща.

— Ти си късметлия! — възкликна Хишам и потупа Роджър по рамото, сякаш докторът бе спечелил Саманта на стрелбището в лунапарка. — Красива е, нали?

Роджър я огледа от главата до петите, при което я побиха тръпки.
— Да. Много.

Саманта положи известни усилия, за да отлепи ръката си от неговата, след което изтри длан в панталоните си. Стоеше напълно парализирана, като уплашена газела сред саваната на Африка, докато Роджър продължаваше да я поглъща с поглед. Отправи кратка благодарствена молитва към Всевишния в мига, в който чу майка ѝ да ги кани на вечеря.

Саманта едва бе потопила късчето арабска пита, което държеше в ръката си, в купичката с хумус, когато майка ѝ гордо обяви, че Роджър Бузеин бил всъщност доктор Роджър Бузеин, интернист в реномирана клиника по вътрешни болести в Ричмънд. Изрече го с такава гордост, че дори собствената майка на Роджър би се почувствала засегната от подобно навлизане в нейната територия.

— Така ли? — отвърна Саманта и отново насочи вниманието си към кулинарните вълшебства пред себе си. Бяха се събрали в тясната трапезария, около масивната дъбова маса, която родителите ѝ бяха купили още преди да се роди. Лъскавата ѝ някога повърхност носеше белезите от задачите по математика и есетата по английски, писани върху нея преди толкова много години. Откъм колоните, разположени зад гърба ѝ, долиташе гласът на прочутия ливански певец Файруз. Саманта го беше слушала толкова много, че ѝ стигаше за цял живот.

— Племенник е на Набила — обясни Зайна.

Саманта кимна и се усмихна, макар да нямаше представа коя е тази Набила.

— Значи си адвокат? — попита Роджър и се обърна с лице към нея. Естествено, майка ѝ ги бе настанила един до друг. Той се приведе съвсем близо към нея, сякаш това създаваше някаква връзка помежду им.

Саманта кимна.

— Татко, ще ми подадеш ли, моля, сармичките?

Омар подаде чинията на Мириам, която я връчи на Саманта.

— И в коя област на правото практикуваш?

— Корпоративно.

— Какво означава това? Познавам много адвокати, но нямам представа с какво се занимава корпоративното право.

— Ами... — започна Саманта, докато пресилваше половин дузина лозови сарми в чинията си — помагам на големите и богати компании да станат малко по-големи и по-богати. Приятна задача.

— Чувал съм, че това е доста рентабилна професия.

Кой, по дяволите, се изразява по този начин? Рентабилна професия!

— Не се оплаквам — отвърна Саманта.

— И аз така — каза Роджър. — Медицината ми се отплаща добре.

Тя се усмихна и лапна две лозови сармички. Умираще от глад. Проявата ѝ на лакомия очевидно не обезкуражи безстрашния ѝ ухажор.

— Знаеш ли, живея в Стоунмил — похвали се Роджър с жилището си в скъпарското предградие западно от Ричмънд. — Миналата година си купих яхта. Държа я във вилата си на езерото Смит Маунтин. Ще се радвам да ми погостуваш там. Ще се поразходим с яхтата.

— Чу ли това, Саманта! — намеси се Зайна. — Яхта! Как е Набила?

— Добре е — отвърна Роджър. — Изпраца ви поздрави.

Докато продължаваше да се чуди коя е Набила, Саманта осъзна, че никога през живота си не е чувала някой да говори толкова прецизно от гледна точка на граматиката. Сякаш Роджър бе преподавател по филология или коректор в някое издателство.

Няколко минути по-късно чиниите на всички бяха отрупани с храна и разговорът бе заглушен от тракане на чинии и посребрени прибори и мляскане с пълни усти. Саманта нямаше нищо против това. Може би ако извадеше късмет, щеше да си тръгне, без да ѝ се налага да разговаря отново с Роджър. Който, установи смаяно тя, се хранеше като хиена. Пъхаше цели шепи хумус и кибе в устата си. Да не би да си въобразяваше, че именно това ще я впечатли?

— Вие двама защо не отиде да хапне десерт по-късно? — попита Зайна, когато всички на масата започнаха да намаляват темпото. Това бе типична ливанска вечеря, след която останаха купища храна, която

да бъде разпределена в пластмасови кутии и найлонови торбички и отнесена по домовете на децата. — Върви и се забавлява!

— Мамо, трябва да ставам рано — отвърна Саманта. — Чака ме много работа.

— Я стига с това „трябва да ставам рано“! — каза Зайна. — Това глупост! Виж Роджър, той също става рано. Той доктор. Аз не чува той да каже „не мога“, а той също „трябва да ставам рано“. Утре събота. Събота преди Коледа. Ти не трябва да работи!

— Прекрасна идея — присъедини се и Роджър. — Знам едно страхотно място. Правят чудесни десерти.

В отчаянието си Саманта реши да смени темата и погледна към баща си, който седеше срещу нея.

— Как е бизнесът, тате?

Той трепна, очите му се разшириха като на ученик, който се е надявал да не бъде извикан на дъската. Тъкмо завиваше малко кибе в арабска питка. Саманта забеляза как поглежда към майка ѝ, която първо отвърна на погледа му, сетне извърна очи.

Родителите ѝ държаха магазин за блискоизточни хранителни стоки и деликатеси, наречен „Средиземноморски експрес“, разположен на Уест Брод Стрийт, една от главните търговски улици в Ричмънд. Бакалията им се намиреше в търговския център на площад „Тъкърнък“, оживен район с множество магазини и бутици. Родителите ѝ бяха отворили „Средиземноморски експрес“ още по времето, когато Саманта бе съвсем малка. Ароматът на пайовете с кайма, спанак и подправки, които продаваха, бе един от най-силните спомени от детството ѝ.

Първото ѝ работно място беше именно семейният магазин, където бе започнала да помага по време на летните ваканции в гимназията и колежа. С течение на годините обаче бе започнала да прекарва там все по-малко и по-малко време дори след като се бе върнала в Римчънд. Не обичаше даже да пазарува там, тъй като родителите ѝ отказваха да вземат от нея дори цент и настояваха да ѝ подаряват нужните ѝ продукти.

Веднъж, когато вече получаваше солидна шестцифрена заплата, Саманта предложи на майка си и баща си да им помогне с плащането на част от сметките. Омар се ядоса толкова много, че не ѝ проговори цяла седмица. Вместо това обаче Саманта преведе известна сума по

сметката на майка си, която все пак покри част от разходите, без баща ѝ да разбере.

— Всичко е наред — отвърна Зайна. — Кой иска още табуле?

— Какво?

— Всичко е наред — повтори баща ѝ. — Да не говорим за това, скъпа.

Изрече тези думи сякаш на шега. Саманта обаче притежаваше патологична неспособност да подмине някоя тема, без да я разчепка из основи, затова предположи, че Омар я дразни лекичко. Захванеше ли някой въпрос, вкопчваше се в него като булдог и не се отказваше, докато не стигне до дъното на нещата. Именно това ѝ качество бе в основата на успехите ѝ в училище, в университета, в адвокатската кариера. Поне до тази сутрин.

Затова Саманта продължи да настоява. Знаеше, че не бива да повдига тази неудобна тема пред това чудо на медицината доктор Роджър Бузеин, но не ѝ пукаше.

— Имате ли проблеми с магазина?

— Всичко е наред — сопна се баща ѝ. Гласът му обаче потрепери, макар и съвсем лекичко, и Саманта мигом разбра, че годината е била доста лоша. Господи, всяка година от самото отваряне на магазина до ден-дневен беше лоша. Сега обаче тя почувства, че баща ѝ се опасява да не би настъпващата година да се окаже последна за семейната бакалия.

Из трапезарията като мрачен облак витаеше напрежение. Дори племенничките ѝ, които обикновено по това време вече се замерваха с остатъците от храната, седяха кротко като кукли.

— Всичко ще се оправи — каза Емили, без да се обръща към никого конкретно.

— Какво се е случило? — настоя Саманта.

Всички замълчаха.

— Заид? — попита реторично тя. — Заради Заид, нали? Този тъпанар!

— Саманта! — скастри я майка ѝ. — Не говори така за брат си!

— Защо не ми казахте? — отвърна тя на родителите си. В гърдите ѝ се надигаше гняв. — Можех да ви помогна!

Никой от двамата не ѝ отговори.

— Кой иска баклава? — попита майка ѝ, след като мълчанието се проточи прекалено дълго и стана прекалено неловко като в център за управление на полетите след загубата на току-що изстрелян спътник. Май наистина е разтревожена, помисли си Саманта. Зайна Хури сякаш смяташе, че храната е най-доброто решение срещу всички злини и беди на този свят. Майка ѝ стана от масата и тръгна към кухнята, следвана по петите от двете си по-малки дъщери. Саманта погледна към баща си, който чоплеше отнесено късче арабска пита.

Копнееше да отиде при него и да го прегърне, но знаеше, че жестът ѝ ще го постави в неловко положение пред останалите мъже на масата, ще подрони реномето му на авторитетен и непоколебим глава на семейството. Той беше тих, мълчалив човек, който — Саманта не се съмняваше в това — мислеше за покойния ѝ брат Зиад Хури, докато ронеше на трохи парчето хляб.

Звънът на мобилния ѝ телефон я извади от трансa, в който бе изпаднала, и тя опипа машинално джобовете на суичъра си. Когато не го откри, започна да изпада в паника.

Зайна се върна от кухнята и ѝ подаде телефона.

— Забрави го в кухнята — каза майка ѝ.

Саманта погледна екрана, за да провери кой се обажда. Номерът обаче се оказа непознат. Понечи да прослуша гласовата си поща, преди да си сети, че преди около два часа беше дала номера си на Джулиъс Уийлър.

— Ало? — каза тя, след като върна обаждането.

— Здравейте, обажда се Джулиъс.

Саманта притисна апарата към рамото си, вдигна пръст и излезе от стаята, за да проведе разговора. Бомбата, хвърлена от баща ѝ, продължаваше да кънти в главата ѝ, но тя не бе в състояние — поне за момента — да се справи с последиците от взрива. Какво ли щеше да се случи? Мислите летяха и рикошираха из главата ѝ досущ като шестте топчета за пинг-понг, донесли цяло състояние на Джулиъс Уийлър.

— Здравейте — каза Саманта, когато отиде в дневната. — Какво има?

— Не мога да говоря дълго — зашепна той. Това накара косъмчетата по врата ѝ да настръхнат.

— Какво не е наред?

— Нали казахте, че ще ме настаните в „Мариот“?

— Да, така е.

— Няма да ходим в „Мариот“.

— Откъде се обаждате?

— От автомата пред тоалетните — отвърна той. — Бензиностанцията на „Ексон“ на ъгъла на Паръм и Брук Роуд. Помолих ги да спрем, казах им, че съм толкова нервен, че ще повърна.

— Кои са те?

— Някакъв човек от охраната на компанията дойде с нас.

— От охраната на компанията?

— Едър бял мъж — обясни Джулиъс.

— От охраната на компанията? — повтори Саманта.

Тя повтори думите му по-скоро на себе си, сякаш не можеше да повярва на ушите си. Ставаше нещо странно, много странно. Защо Картър бе решил да настани Джулиъс на друго място? И кой беше този тип „от охраната на компанията“?

— Нали това казвам — продължи Джулиъс. — Притесних се в колата и ги помолих да спрат.

— В каква посока се движите?

— Мисля, че на север.

— Джулиъс, казаха ли къде точно отивате?

— Не.

— Опитай се да ги забавиш — посъветва го Саманта, докато вървеше към трапезарията. — Остани в тоалетната колкото се може по-дълго. Поне петнайсетина минути. После им кажи, че си гладен, поискай да ти купят солени бисквити или нещо друго.

— Ясно.

— Тръгвам към теб — обеща Саманта. — Искам да проверя какво са замислили.

Затвори телефона. Останалата част от семейството — плюс доктор Роджър, разбира се — я гледеше напрегнато.

Започна да набира номера на Картър по мобилния си телефон, но сетне спря, тъй като я побиха студени тръпки. След като цял следобед упорито не се бе предала на болестта, сега съпротивителните ѝ сили като че ли отстъпваха пред вечерната офанзива на настинката. Каква полза да звъни на Картър? Така само щеше да го предупреди, че е заподозряла нещо, и да обърка всичко.

— Трябва да тръгвам, мамо!

— Защо?

— Имам работа.

— Омръзна ми от твоя работа — отвърна Зайна, повишавайки тон с всяка изречена дума. — Трябвало да изхвърли твой телефон на снега! — извика тя, поклати глава и напусна трапезарията.

— Ще се опитам да дойда за Коледа — обеща Саманта на баща си и се наведе да го целуне по брадясалото лице.

— Обичам те, скъпа!

Сърцето ѝ се сви. Сълзи изпълниха очите ѝ, но успя да ги сдържи. Не искаше баща ѝ да я вижда разплакана.

— Приятна вечер на всички — каза тя и махна с ръка на цялата компания.

Роджър скочи като на пружина, осъзнал едва сега, че обещаната му среща се проваля, че Саманта наистина си тръгва, без да го е видяла в цялото му очарование.

— Кога ще те видя отново? — попита той и тръгна подире ѝ, докато тя вършеше към вратата.

— Ще ти се обадя — обеща Саманта. — Дай ми телефонния си номер.

— Искаш ли да ти го запиша?

— Не, имам много добра памет — каза тя и излезе на верандата отпред. — Съжалявам, но много бързам.

Той обаче я изпрати чак до колата.

— Добре, добре, 973–7428.

— Запомних го — каза Саманта и се настани зад волана.

Запали двигателя и потегли, зарязвайки доктор Роджър Бузеин на тротоара.

12.

Петък, 21 декември, 22:45 ч.

Само пет минути по-късно, когато Саманта излезе на Брук Роуд и подкара бързо на запад, в далечината грейна познатата синя реклама на „Ексон“. Когато стигна кръстовището с Паръм Роуд, намали и свърна към бензиностанцията. Всички колонки бяха заети. Огледа се за свободно място и забеляза хамъра на Картър, паркиран до бордюра пред магазинчето, долепено до самата бензиностанция. Би го разпознала навсякъде. Картър толкова се гордееше с колата си. Саманта знаеше, че джипът го кара да се чувства по-мъжествен. На задния калник се бе облегал едър мъж, който ѝ се стори познат. Въпреки наличието на поне петдесет знака и табелки, които забраняваха пушенето, той бе запалил цигара, а излъчването му бе на човек, който само чака някой да му направи забележка, че пуши на забранено място. Явно това беше човекът от охраната на компанията.

Саманта спря възможно най-далеч от хамъра и изключи фаровете, но остави двигателя да работи. Прозорците на нейното ауди бяха достатъчно тъмни, затова не се притесняваше, че някой може да я познае. Не откъсваше поглед от господин Фирмена охрана, опитвайки се да си спомни къде го е виждала, но така и не успя да свърже лицето му с някакво име. Колкото и да се опитваше, името му оставаше скрито в мисловната картотека, която водеше в главата си.

Няколко минути по-късно Джулиъс и Картър излязоха през автоматичните плъзгачи се врати на бензиностанцията и тримата се качиха в хамъра. Саманта забеляза, че Джулиъс държи в дясната си ръка пакетче солени бисквити. Браво, Джулиъс! Браво! Миг по-късно двигателят на хамъра изръмжа и задните му светлини примигнаха за кратко, когато Картър включи на първа. Шефът ѝ излезе от паркинга, зави надясно по Паръм Роуд и насочи огромния автомобил на север, далеч от светлините на града. Саманта погледна индикатора за гориво, стрелката показваше, че резервоарът е почти пълен, и последва шефа

си по потъналата в мрак магистрала. Коледната украса, озарила околните сгради, напомняше за светлините покрай самолетна писта.

Благодарение на яркожълтата му боя, проследяването на хамъра беше лесна работа. Отдалеч джипът на Картър приличаше на разярен разгонен носорог. При възможност Саманта изоставаше на едва-две коли от него, за да не се набива на очи. А когато нямаше такава възможност, отпускате педала на газта и изоставаше на двеста-триста метра. Бе научила тази тактика благодарение на множеството филми, които бе гледала, макар да нямаше представа дали тя върши работа или не. Не се съмняваше, че Картър е забелязал аудито ѝ на бензиностанцията, но се надяваше, че вниманието му е прекалено ангажирано с това, с което се бе заел в момента, за да обърне внимание на пъргавото малко купе, което го следваше. Колкото повече се отдалечаваха от града, толкова по-тъмен ставаше пътят. Появиха се малки семейни ферми, осеяли пейзажа, в който започнаха да преобладават обработваеми земи.

Саманта не изпускате хамъра от поглед, но умът ѝ се зарея в съвсем друга посока. Съжالياваше за избухването си по време на вечерята у родителите си, когато бе споменала името на брат си. Винаги се бе страхувала, че Зиад Хури, по-големият ѝ брат, ще се надигне от гроба и ще съсипе живота им. И ето че това наистина се беше случило. Всичко започна, макар и с много бавни темпове, по време на онези съдбоносни новогодишни празници преди една година. Саманта запали цигара и отвори прозореца. Студът нахлу като цунами. Тя обаче не му обърна внимание.

В онзи мразовит първи ден на новата година Зиад Хури, изпълнен с енергия, но объркан млад мъж, се бе качил на обществен автобус в един от южните квартали на Чикаго и се бе взривил. Благодарение на този продиктуван от гняв, но осъществен по удивително нескъпосан начин терористичен акт, той си осигури място в американската история като първия документиран атентатор самоубиец. Хури, който бе зарязал колежа и се препитаваше от дребни кражби, бе подготвял нападението в продължение на две седмици. През това време успя да сглоби елементарно взривно устройство, което включваше двулитрова пластмасова бутилка, пълна с амоняк и

изкуствен тор, възпламенявана от прости чък взривател, който бе конструирал у дома си. Нужната му информация беше открил в интернет.

Както свидетелстваше този спонтанен опит да се превърне в мъченик на вярата, Зиад Хури се оказа много некадърен бомбаджия. Затова и експлозията засегна само задната част на автобус № 2525, чийто единствен пътник беше именно Зиад Хури. Първоначално Уолтър Гилън, шофьорът на автобуса, решил, че гърмежът идва от ауспуха, но когато погледнал в огледалото за обратно виждане, видял гъсти облаци черен дим, кръв и парчета стъкло. Уплашеният, но все пак незасегнат от взрива Гилън мигом се досетил, че причина за инцидента е младежът, който се бил качил на спирката край „Комиски Парк“, стадиона на бейзболния отбор „Чикаго Уайт Сокс“. Между другото, оказа се, че години наред Гилън е бил преследван именно от такъв кошмар, в който атентатор с бомба в раницата се качва в неговия автобус. След терористичните атаки от 11 септември този кошмар станал още по-настойчив.

Но тъй като бил истински ветеран с два и шест годишен опит зад волана, Гилън спокойно спрял пострадалия автобус, слязъл и позвънил на 911. В мига, в който произнесъл думата „бомба“, диспечерът на полицейското управление се отнесъл изключително сериозно към думите му, тъй като сценарият, който диспечерите следват в подобни случаи, предвижда изключително сериозни мерки. Не изминала и една минута откакто Гилън затворил телефона, и в далечината прозвучали сирените на патрулните автомобили, устремили се към него.

На пътеката между седалките избухнал малък пожар, който накарал Гилън да се отдалечи от страх автобусът да не полети във въздуха. Доволен, че в рейса не е имало други пътници, шофьорът проверил да не би самият той да е ранен. Това не бил обичайният му маршрут, но тъкмо в този ден се наложило да замести по-млад колега, който се обадил, че е болен. По това време на годината, когато „Уайт Сокс“ бяха разпуснати във ваканция, по тази линия имало много малко работа.

И така, в рамките на гореспоменатата една минута на сцената се появила цяла кавалкада полицейски, противопожарни и аварийни автомобили. Пет минути по-късно целият квартал бил отцепен и агент

на ФБР съпроводи Гилън до импровизирания команден център, издигнат набързо в непосредствена близост до мястото на инцидента. Настанили Гилън на съваем метален стол и му връчили чаша отвратително кафе. Не можел да се похвали с кой знае какво образование, завършил бил едва гимназия, но определено не бил глупав човек. Добре разбирал какво се е случило. Не ставало въпрос за някой превъртял служител с пистолет в ръка. А за сбъдването на един от най-големите кошмари на Америка. Южните квартали на Чикаго изведнъж се превърнали в Йерусалим, а през следващата една седмица инцидентът се превърна във водеща новина за всички американски телевизии. Всички, включително и Уолтър Гилън, очаквали терористите да започнат да взривяват автобуси на различни места из страната.

Времето обаче минаваше, експлозии на автобуси нямаше и нацията въздъхна с облекчение. Челно място в новинарските емисии зае скандален видеоклип с участието на председателя на Конгреса и постепенно колективното съзнание на американците бе ангажирано с други проблеми. Градските автобуси продължиха да се движат по своите маршрути, а хората продължиха да ги ползват, най-вече защото онези, които ползват автобуси, нямат друг избор, ако искат да пристигнат там, накъдето са се запътили.

Всевъзможни трибуквени федерални агенции се надпреварваха помежду си да възстановят парченце по парченце мозайката от събития, довела до взрива в първия ден на новата година. Абсолютно всички вещи, открити в малкия апартамент на Хури в Чикаго, едва на няколко преки от мястото на атентата, бяха опаковани, пренесени на съответното място и прегледани под лупа. Бяха анализирани, каталогизирани и... впоследствие напълно забравени милиони имейли и хиляди часове телефонни разговори. Федералните агенти проникнаха в арабските общности из цялата страна, разпитваха, наблюдаваха, проследяваха, подслушваха. Не откриха нищо. Както може да се очаква, част от разследването се насочи към най-близките роднини на Хури — родителите му Омар и Зайна, дребни предприемачи от централна Вирджиния.

За нещастие на семейство Хури тяхната биологична и напълно неконтролируема връзка с бомбаджията съсипа бизнеса им, тъй като нито един добропорядъчен, законопослушен американец от арабски

или какъвто и да било друг произход, не искаше да има нищо общо с тероризма. Никой не искаше да поема риска евентуално обвързване със семейството на бомбаджията да съсипе неговия собствен бизнес или репутация. За онези американци от арабски произход, които са успели в тази страна, успехът не е дошъл нито лесно, нито евтино.

Шест месеца след взрива специалната комисия, назначена от президента, направи следните изводи във връзка с „атентата от първи януари“:

1. Зиад Хури е действал сам.
2. Хури е бил слаб студент, напуснал университета на Илинойс само след един семестър.
3. Хури е работил в пицария като шофьор за доставки по домовете.
4. През годината, предшестваща взрива, той не е поддържал никакви контакти със своите роднини.
5. Хури никога не е бил член на терористична групировка.
6. Хури не е бил в списъка на ФБР с потенциалните терористи и никога не е имал нещо общо с някого от хората в този списък.
7. Хури никога не е посещавал джамия.
8. Месец преди взрива американка от египетски произход, с която Хури е излизал на вечеря един-единствен път, му заявила, че се връща при бившия си приятел, американец от англосаксонски произход.
9. Семейството на Хури го смята за крадец, лъжец и наркоман, пристрастен към кокаин.
10. Хури е мразил „Уайт Сокс“.

Комисията не успя да открие нито един човек от която и да било раса или етнос, който да посочи Зиад Хури като свой приятел или познат. Комисията заключи, че семейството на Зиад в Ричмънд не е имало никаква представа за готвения атентат, и освободи семейството на Саманта от всякаква отговорност за случилото се.

Саманта обаче разбра — и то още тогава — че каквото и да пише в доклада на комисията, разследваща взрива на първи януари, злото вече е сторено. Спомни си как емисията новини по местната телевизия, част от мрежата на Ен Би Си, бе започнала с новината, произнесена от задъханата, развълнувана говорителка, че семейството на бомбаджията живее в Ричмънд.

Образът на баща ѝ, който мълчаливо рони онзи изсъхнал къшей арабска пита по време на вечерята, продължи да преследва Саманта, докато тя се носеше в мрака подир Картър Пиърс.

Изминаха няколко минути, откакто Саманта напусна бензиностанцията, и в главата ѝ се прокрадна една мисъл, която пусна корени и започна да расте с бързината на плевел.

Картър възнамеряваше да открадне билета.

Предположи, че подсъзнателно е заподозряла намеренията му още когато Джулиъс ѝ бе позвънил от тоалетната на бензиностанцията. Подозираше, че и Джулиъс си е помислил същото. Картър бе взел със себе си онзи здравеняк вероятно за да осигури мирното, макар и не доброволно предаване на билета. А в случай на необходимост — и насилственото и недоброволно предаване на билета.

Полицията! Можеше да позвъни в полицията! Да съобщи за отвличане. Да съобщи, че Джулиъс е спечелил джакпота и билетът е у него. Каквото и да се случеше от тук насетне, правата на Джулиъс върху печелившия билет щяха да бъдат документирани. В мислите ѝ обаче се прокрадна и нотка на съмнение. Наистина ли бе сигурна, че Картър планира да го открадне? Вероятно той знаеше какво прави. И това въобще неин проблем ли бе? Освен това... защо ще иска да краде билета? Та той изкарваше по един милион долара годишно! Имаше две вили. Какво повече му трябваше? Защо да поема подобен риск?

Защото беше Картър Пиърс, ето защо!

Време беше да повика подкрепление. И да благодари на Господ за изобретяването на мобилните телефони.

Извади телефона и започна да набира 911, но екранът остана тъмен. Странно, помисли си Саманта. Стомахът ѝ се присви от страх, когато внезапно осъзна, че не е зареждала телефона си от дни. Батерията! Натисна бутона за включване, молейки се горещо да чуе

познатото писукане, което съпровождаше включването на телефона. Нищо. Сега вече започна да изпада в паника. Затърси около себе си зарядното за автомобила. Хамърът на Картър пред нея премина в дясната лента. Саманта внимаваше да не изостане прекалено много, затова натисна леко педала на газта.

— По дяволите! — възкликна тихо тя, когато установи, че конзолата е празна. За първи път в живота си да се нуждае отчаяно от мобилен телефон и батерията му да е разредена! Сега вече нямаше друг избор, освен да продължи да следва шефа си в стил Джеймс Бонд, тъй като не се съмняваше, че той върши поне няколко престъпления, сред които и най-големият обир на всички времена.

Докато се опитваше да подреди мислите си, насочени към безползното ѝ блекбери и престъпните наклонности на шефа ѝ, Саманта забеляза, че хамърът намалява скоростта. Тя също отпусна педала на газта и изостана на двеста метра, като внимаваше да не я забележат. По това време трафикът беше доста рехав. След още стотина метра Картър намали отново и включи десния мигач.

Не направеше ли нещо, и то скоро, Картър несъмнено щеше да забележи колата, която го следваше. И като не може да измисли нещо по-добро, Саманта натисна спирачките и изключи фаровете. Така увеличи шансовете си да остане незабелязана.

Джипът на Картър продължаваше да пълзи бавно пред нея. Миг преди стоповете му да се скрият в мрака, тъй като пътят се спускаше към плитка долина, хамърът зави рязко надясно и слезе от пътя. Саманта натисна педала на газта и впери поглед в черните пътища, които пресичаха като паяжина гладкото асфалтово шосе.

Едва не пропусна отбивката, но червените стопове на джипа бяха осветили облак прах и това привлече вниманието ѝ. Натисна рязко спирачката и аудито ѝ поднесе по гладкия асфалт. Малкото купе спря точно по средата на двулентовия път.

Саманта паркира встрани от шосето, извади от багажника маратонките, с които бягаше сутрин, и се преобу. В интерес на истината, маратонките ѝ не бяха виждали нито асфалта на някоя алея в парка, нито каучука на някоя бягаща пътечка във фитнеса вече повече от година. Навън бездруго беше студено, а отдалечеността от

светлините на града или от каквато и да било сграда наоколо, сякаш подсилваше този студ. Това не ѝ хареса. По принцип Саманта обичаше да излиза от града, но тази вечер се чувстваше самотна и уязвима. Снежинките започнаха да покриват косата и якето ѝ, а студеният вятър брулеше лицето ѝ.

Завърза връзките на маратонките и хукна по черния път. Минута по-късно чу мъжки гласове и това я накара да замръзне на място. Гласовете не замлъкнаха и като че ли започнаха да спорят за нещо. Бързо осъзна, че тук, в студената мрачна пустош, звукът се чува по-надалеч. Не се съмняваше, че гласовете на двамата мъже са заглушили стъпките на приближаващия се борец за справедливост Саманта Хури. Въпреки това продължи, като стъпваше възможно най-леко и се придържаше максимално близо до горичката встрани от пътя. Чу затръшването на някаква врата, сетне гласовете замлъкнаха.

Макар да беше добре облечена — с дебело поло и кожено яке — тя потрепери от студ и страх. Част от нея, при това немалка част, я умоляваше да се върне в колата си. Саманта обаче не можеше да го направи. Дори Картър да не възнамеряваше да открадне билета, тя заслужаваше да получи обяснение от него, уверение, че именно Джулиъс ще осребри билета в сряда. Като се замисли сега, Саманта стигна до извода, че е трябвало да посъветва Джулиъс да избяга на онази бензиностанция. Трябваше да му каже просто да обърне гръб на Картър и да си тръгне.

След няколко секунди грейнаха лампи, които осветиха и пътеката. Светлината бе жълтеникава и най-вероятно идваше откъм верандата. Няколко метра по-нататък пътеката свърши. Саманта побърза да се скрие зад дънера на голяма ела. Пътеката, която се виеше между дърветата, излизаше на полянка, в другия край на която се издигаше хижа от дървени трупи. Имаше място за няколко коли, но единственият автомобил беше джипът на Картър, който съскаше като змия, докато двигателят му се охлаждаше. През един от прозорците се виждаше човек, който крачи нервно напред-назад. Картър.

Зачуди се дали да не нахлуе през предната врата и да поиска обяснение какво, по дяволите, става. Докато бе служителка на „Уилит & Хол“, Джулиъс щеше да бъде и неин клиент, а това означаваше, че би пренебрегнала служебните си задължения, ако не се погрижи за интересите му. Ако се оказеше, че Картър има по-добра идея какво да

прави с Джулиъс, добре, но тя искаше да разбере. Въпреки това обаче Саманта не помръдна от мястото си. Няма как да осребрят билета в тази къща, каза си тя. Оттук можеше да наблюдава, да следи какво става не само в къщата, но и около нея.

Такива мисли се въртяха в главата ѝ и ѝ попречиха да осъзнае факта, че е толкова уплашена, че едва се сдържа да не намокри панталоните си.

Стегни се, момиче! Пое си толкова дълбоко дъх, че студът нахлу в дробовете ѝ. Усещането не бе никак приятно. Носът ѝ бе останал запушен през целия ден, но сега студеният влажен въздух като че ли прочисти синусите ѝ. Нервите ѝ бяха така опънати, че направо трептяха като диви мустанги, които хвърлят къчове из прерията. Опита се да мисли за нещо друго. Мигом се сети отново за своите родители. Толкова зле ли бе положението с магазина? Щеше ли да се стигне до фалит? С каква сума можеше да си позволи да подпомогне родителите си? Щеше ли да им стигне? Как можеше да им помогне, ако остане без работа?

Замисли се как ли би се почувствала, ако не Джулиъс, а тя самата бе спечелила джакпота на „Суперлото“. Мисълта профуча през главата ѝ като камион на червен светофар и тя нямаше време да реагира. Да, призна Саманта, когато камионът се върна и профуча за втори път, щеше да бъде чудесно, ако аз бях спечелила тези пари.

Да, но не си ги спечелила ти, напомни си тя. Джулиъс ги е спечелил. А ти трябва да му помогнеш. Пое дълбоко дъх няколко пъти и реши, че е готова да направи нещо. Само дето не знаеше какво.

Когато се почувства уверена, че навън няма никого освен нея, Саманта прекоси полянката и се скри зад багажника на хамъра. Винаги беше смятала тъкмо тези коли за грозни и брутални творения, екологичен еквивалент на серийните убийци, но тази вечер реши, че никога не е виждала нещо по-красиво. Колата беше огромна, отблизо се оказа още по-голяма, отколкото си я бе представяла, и Саманта потъна в сенките ѝ.

Прокрадна се към шофьорската врата и предния ляв калник. Оттам прибяга набързо до гъстия чемширов храсталак под големия прозорец отпред. От това място, скрита в сенките, можеше да наблюдава дневната, без да се страхува, че някой ще я забележи. Или така поне се надяваше. Картър и колегата му — кой ли беше той,

зачуди се отново тя — разговаряха на висок глас, но прозорците заглушаваха думите им.

А когато видя Джулиъс Уийлър, завързан за един стол с парче изолиран банд, залепено върху устата му, и последните й съмнения, че Картър наистина се е побъркал, се изпариха.

Проклети адвокати, мислеше си Джулиъс. Трябваше да се досети какво му кроят. Когато онзи едър тип го завърза за стола, Пиърс измъкна билета от обувката му и дори не си направи труда да я постави отново на крака му. Сега Джулиъс бе овързан здраво като мушица, залепнала върху восъчна свещ, а дясното му стъпало изтръпваше от студ.

Четири часа по-рано бе взел решение, което по онова време беше сметнал за умно. Да си наеме адвокат, някой от онези богаташи, чиито офиси чистеше и които се отнасяха толкова пренебрежително към него. Сигурно щяха да му поискат хонорар от един милион долара и той щеше да им го плати. Така щеше да знае, че има кой да се погрижи за парите му. Но не, бе попаднал на тези двама идиоти, които най-вероятно щяха да го убият преди изгрев-слънце.

Като капак на всичко, двамата започнаха да се карат. Преди време Джулиъс бе решил, че с годините, прекарани в затвора, е изплатил дълга си към съдбата.

Съдбата обаче се оказа страшна кучка!

13.

Петък, 21 декември, 23:11 ч.

Откакто пристигнаха в хижата. Картър започна да се притеснява все повече и повече от начина, по който го гледаше неговия шурей. На няколко пъти забеляза, че Тод го следи с поглед и бързо извърща глава, щом Картър го погледне. Тод! За бога, та Тод беше шафер на сватбата му с Ашли!

Най-дразнещото в случая бе това, че нарастващото му подозрение по отношение на Тод го отклоняваше от любимото му ново занимание — да си фантазира какво ще направи с парите. Ще изчисти всичките си дългове. Блинки ще изчезне от живота му завинаги. Ашли ще бъде осигурена до края на дните си и той никога повече няма да я види. Разбира се, щеше да се погрижи и за момичетата. Нямахме вече да се тревожи откъде ще намери пари за таксите им в колежа. Изобщо нямаше да се тревожи за този колеж!

Болнавите му родители щяха да получат най-добрите медицински грижи — денонощни при това! — в най-добри здравни заведения и повече нямаше да му се налага да се тревожи за тях. Дори внуците на неговите внуци щяха да се наслаждават на това богатство. Картър се зачуди каква ли лихва ще получи, ако внесе останалата сума в обикновена разплащателна сметка. А най-хубавото в цялата история бе обстоятелството, че никога повече няма да работи като адвокат. Дори се усмихваше при мисълта, че най-вероятно е изработил последния час, последната минута в своя живот.

Изведнъж бе обзет от непреодолимото желание да си купи частен самолет.

— Ей, пич! — подвикна Тод, прекъсвайки обиколката на Картър на борда на новия му частен самолет „Гълфстрийм V“. Във фантазиите си Картър бе обслужван от две топлес стюардеси, затова никак не се зарадва на прекъсването от страна на шурей си. — Какво ще кажеш да ми дадеш билета?

— Защо?

— Защото съм сигурен, че никой няма да може да го вземе от мен — отвърна той. — Искам да кажа, от нас.

— Че кой ще го вземе? — учуди се Картър.

— Кой знае? Всичко може да се случи. В тази криза... — продължи Тод, присвивайки след всяка дума пръстите на едната си ръка.

— Никой не знае, че билетът е у нас — каза Картър. — Защо ти е?

— Искам да го подържа. Виж какво, бездруго вече оплеска нещата тази вечер.

— Така ли?

— Да, казах ти да вземеш всички документи, свързани с този тип, от офиса на оная мадама, но ти забрави!

Думите на Тод предизвикаха експлозия от гняв. Билетът беше негов. Идеята беше негова. Какво, по дяволите, си въобразяваше Тод? Той не искаше да пази билета. Искаше да му го открадне. Искаше да го задържи само за себе си, да остави Картър на сухо.

— Не.

— Какво?

— Ще ми го откраднеш.

— За какво, по дяволите, говориш?

— О, не съм съмнявам, че ме разбираш отлично.

Картър огледа дневната в хижата, която неговият шурей наричаше свой дом през последните две години. Стените бяха покрити с дървена ламперия, каквато човек очакваше да види в такава хижа, построена в пуцинака. В северната стена бе иззидана огромна камина, която наподобяваше пещера. Върху каменната плоча пред нея бяха оставени ръжен, лопатка с дълга дръжка и метла. Имаше и малък кухненски бокс, но той като че ли не бе използван от доста време.

Ето защо Тод ги бе довел тук. Щеше да убие и двамата и да открадне билета. Сигурно щеше да забие ръжена в гърдите на Джулиъс, сетне в неговите и да изхвърли телата им в гората, където да бъдат оглозгани от мечките. Нямаше начин тук да няма мечки, нали? Та навън бе като в Аляска. Картър мразеше дивата природа.

— Да го открадна от теб? — учуди се Тод. — Че защо да го правя?

— За да задържиш всички пари за себе си!

— Ти си откачил, Пиърс — сопна се Тод. — Побъркал си се покрай този билет. Може би наистина трябва да стои у мен. Полудяваш! Успокой се и ми го дай. Не се притеснявай. И двамата ще бъдем осигурени до края на дните си. Парите са предостатъчно, нали така?

— Не, не, стой далеч от мен — отвърна Картър, който вече едва сдържаше гнева си. — Билетът е мой. Продължиш ли да се бъркаш, няма да получиш нищо.

— Добре, добре, добре — отвърна Тод. — Сделката си е сделка. Но никога нямаше да получиш билета, ако не бях аз. Опиташ ли се да ме прецакаш, ще ти видя сметката.

Кълбото от гняв, насъбрал се у Картър, експлодира неудържимо.

Саманта шпионираше шефа си и се чудеше какво всъщност прави тя тук. Би трябвало отдавна да е в леглото, да яде пилешка супа с фиде и да гледа повторението на „Бар Наздраве“, сгушена под поне десет одеяла. Потрепери отново, но сега вече не ѝ беше студено, най-вероятно защото температурата ѝ се покачваше отново. Въпреки изгарящата я треска — а може би тъкмо поради нея — изведнъж получи просветление и се досети за самоличността на „колегата“ на Картър. Това беше неговият шурей Тод, Тед или нещо подобно. Спомни си, че беше виждала снимка на бюрото на Картър — двамата бяха увековечени на някакъв пиянски голф излет, изгорели от слънцето, с изцъклени от алкохола погледи. Беше го срещала само веднъж, но не ѝ бе допаднал от пръв поглед.

Това беше лошо, много лошо. Колкото по-дълбоко се забъркваше в тази каша, толкова по-трудно щеше да се измъкне от нея. Трябваше да се качи в колата си, да се върне в цивилизацията и да повика полиция. Нека те да се оправят. Тя щеше да подкрепи Джулиъс, да потвърди правата му върху билета, ако планът на Картър наистина бе да го открадне. Успееше ли, чудесно, Джулиъс щеше да се превърне в много, много богат човек. Провалеше ли се, щеше да знае, че е направила всичко по силите си. Това беше. Време бе да се прибира у дома.

Тъкмо взе решение да си тръгне, да се измъкне от тази бъркотия, когато прозвуча ужасяващ вик, от който кръвта ѝ се смрази. Саманта

застина на място и обърна поглед към прозореца. Така тя стана свидетел как печелившият лотариен билет отне още един човешки живот. Това не беше нито първата, нито — макар Саманта да не подозираше за момента — последната негова жертва.

И двамата — Картър и Тод — бяха скочили на крака и се въртяха в кръг като вълци, готови да се сбият за правото кой да води глутницата. Картър тръгна към камината, откъдето грабна черния ръжен. В хижата беше толкова студено, че дъхът им излизаше на облачета от устите им. Картър стискаше билета в лявата си ръка, вкочанена от студа.

— Разкарай се! — извика той и замахна с ръжена към Тод.

— Наистина започваш да ме притесняваш — каза Тод и извади пистолета, който бе затъкнал в колана си. — Да не се мислиш за Люк Скайуокър?

— Върви по дяволите! — отвърна Картър, заслепен от гняв.

— Дай ми билета!

— Няма!

Думата излетя като куршум от устата на Картър. Нещо в него се пречупи, усети го така осезаемо, сякаш бе строшил кост в ръката си. Не се съмняваше, че Тод ще го убие, за да вземе билета. Това беше повече от ясно. Винаги бе подозирал, че рано или късно ще настъпи момент, когато ще трябва да се бори за живота си. Осъзна, че този миг вече е дошъл. Вярно, навремето беше смятал, че въпросният момент ще настъпи, понесен на крилете на героизма и славата във време на изпитания, може би под облика на природно бедствие или дори апокалипсис, и се беше надявал, че ще се окаже достатъчно силен, за да оцелее.

Картър полетя към Тод като спринтьор, който току-що се е отблъснал от стартовото блокче. Вдигна ръжена като копие и го насочи напред. Почти едновременно и тримата свидетели на изненадващото му нападение промълвиха една и съща дума:

— Мамка му!

Джулиъс посрещна това изненадващо на пръв поглед развитие на нещата с удивително самообладание. Не за първи път ставаше свидетел на внезапни и страховити изблици на насилие — за последен път му се бе случило предната вечер — и макар този да изглеждаше по-необичайно от останалите, всичко се свеждаше отново до пари. Така беше в почти всички случаи. Повечето мъже от кварталите, в които бе израснал и живял Джулиъс, бяха свикнали да срещат очи в очи смъртта. В тези квартали бебетата умираха от недохранване, хлапета загиваха в престрелки, пронизани от заблудени куршуми, майки биваха пребивани до смърт от своите любовници, въоръжени с бейзболни бухалки, младежи умираха от ръцете на свои връстници. Неизменното присъствие на смъртта вкаменяваше сърцата на хората, превръщаше ги в гранит и те преставаха да се боят от нея.

Това бе едно от най-лошите неща в тези уж социални жилищни комплекси.

Никой не се страхуваше от смъртта.

Но тук беше добре, тъй като смъртта вече бе пристигнала в тази стая, седеше на дивана, наблюдаваше случващото се и се забавляваше като пиян фен на „Янките“.

Тод стоеше в другия край на стаята и наблюдаваше едновременно смаян и ужасен как онзи книжен плъх, зет му, тича към него. Джулиъс пък се намираше на равни разстояния и от двамата. Погледът на Картър издаваше, че не е с всички си, досущ като зомби от някой филм на Джордж Ромеро^[1]. По време на седемнайсетгодишното си познанство със съпруга на сестра си Тод никога не бе виждал тази страна на Картър Ливингстън Пиърс. Да, вярно, той бе безскрупулен адвокат, но адвокатите не са от хората, които приказват с олово, както гласеше онзи стар израз, нали^[2]? Те се занимават с жалби, договори и пледоарии, носят черни тоги и прочее.

Тод се засуети с пистолета, който, макар и да изглеждаше заплашително, можеше да се окаже безполезен като тапешник, предвид неумението му да борави с него. Спомни си смътно, че май беше вкарал куршум в цевта веднага след пристигането си тук. Вдигна поглед и видя, че Картър вече е преполовил разстоянието помежду им и държи ръжена като онези дървени пръчки, с които някои търсят вода.

Господи, помисли си Тод, а ръката му натежа като затънала в подвижни пясъци. Побързай, побързай! Извади бавно оръжието. Когато прецени, че го е насочил право срещу своя зет, който се опитваше да го убие, Тод натисна спусъка. Първият изстрел прогърмя силно в оскъдно обзаведената хижа и куршумът прелетя доста встрани от главата на Картър. Заслепеният от гняв Картър не му обърна никакво внимание, а продължи яростната си атака.

Така започна втората битка от войната за голямата печалба от „Суперлото“.

Саманта стоеше отвън и следеше смаяна случващото се. В първия момент реши, че халюцинира, но вкочанените стави и възпаленото ѝ гърло ѝ подсказваха, че всичко е съвсем, съвсем реално. Сцената се разигра пред очите ѝ в бърза последователност от кадри, насечени сякаш от прожектор стробоскоп. Образът на Картър, нахвърлил се срещу своя шурей с ръжен в ръка, щеше да остане запечатан в паметта ѝ до края на дните ѝ като клеймо върху жигосана крава. Приклепна по-ниско и очите ѝ се изравниха с перваза.

В настъпилата за миг тишина отекнаха още четири изстрела, преди пистолетът на Тод да замлъкне. Докато вътре се водеше истинска битка, в ума на Саманта нахлуха случайни, привидно несвързани мисли, но продиктувани най-вече от желанието ѝ да не пострада от насилието, разиграло се зад стените на хижата. Докъде ли щяха да се чуят изстрелите? Щяха ли да привлекат нечие внимание, особено в този планински район, където стрелбата бе нещо обичайно? Беше ли започнал ловният сезон? Законна ли бе стрелбата по елени по това време на нощта?

От петте куршума, които Тод успя да изстреля, само един попадна в целта.

Този самотен куршум прониза мултимилionера Джулиъс Уийлър право в слепоочието и излезе от лявата страна на черепа му. Саманта не можеше да повярва, че допреди миг този розов облак е бил мозъкът на Джулиъс, който куршумът е пронизал. Кинетичната енергия на куршума прекатури стола и Джулиъс умря няколко секунди след това. Именно в тези последни секунди преди да потъне в мрак, през ума му мина една последна, много странна мисъл.

Парфюмът на Саманта ухаеше толкова хубаво.

Картър не обърна никакво внимание на дъжда от куршуми и не намали скоростта си, докато не заби ръжена в гърдите на Тод. Острието се провря между ребрата му и го прониза право в сърцето. Той пристъпи напред като ранен елен, огромното му тяло извади Картър от равновесие, след което падна назад. И тъй като аортата му бе разкъсана, животът напусна Тод с плашеща бързина. Той умря с ръце, вкопчени в оръдието на убийството.

На свой ред Картър, застанал очи в очи със своя шурей, който съвсем скоро щеше да стане негов бивш шурей, се олюля назад. Коленете му се подгънаха и той се стовари по гръб на пода. Главата му се удари силно в каменните плочи на пода, мозъкът му се разтресе между стените на черепа и той изпадна в безсъзнание. Лотарийният билет, който се бе изплъзнал от ръката му, полетя към земята.

Битката бе продължила по-малко от десет секунди.

Саманта приклепна ниско, застана първо на колене, а сетне и на ръце. Стомахът ѝ се надигаше и спускаше като кораб в бурно море, а вечерята ѝ заплашваше да излезе навън. Задиша дълбоко леденостудения въздух, като го изпускаше бавно всеки път. Сетне светът спря да се върти и тя с мъка се изправи на крака. Приличаше на новородено теленце, което прави първите си стъпки, олюля се и се запрепъва към другия край на поляната. В мрака хамърът на Картър приличаше на спотаило се праисторическо чудовище.

Погледът ѝ се спря за миг върху джипа, докато съзнанието ѝ се опитваше да осмисли случилото се. Джулиъс беше мъртъв. Картър беше мъртъв. Емоционалното напрежение ѝ дойде в повече и като че ли предизвика нещо като късо съединение, защото съзнанието ѝ като че ли се изпразни. Напълно при това. В продължение на цели три минути Саманта стоя вцепенена пред прозореца и сякаш не осъзнаваше нито къде се намира, нито какво бе видяла току-що.

В крайна сметка обаче, информацията за случилото се започна отново да прониква в главата ѝ и аналитичният ѝ ум се зае да я обработва. Докато следваше право, бе прекарала едно лято като

стажантка в прокуратурата на окръг Хенрико, Вирджиния, която разследваше редица престъпления, попадащи под нейната юрисдикция. По време на тримесечния си престой там Саманта бе посетила множество местопрестъпления и бе видяла не едва и две жертви на убийство. Убедена бе, че полицията е достатъчно добре подготвена, действа безпристрастно и професионално и ще анализира обективно фактите.

Това беше. Трябваше да позвъни в полицията и да изчака пристигането на кавалерията, както се казва. Нямаше от какво да се страхува. Беше адвокат, досието ѝ бе чисто. Щеше да обясни какво се е случило. В края на краищата, не беше чак толкова сложно. Не ставаше въпрос за някакъв заплетен заговор или нещо подобно. Картър и Тод бяха решили да откраднат билета, след което се бяха скарали и — бум! — резултатът бе тройното убийство пред очите ѝ. След като взе това решение, Саманта се затича обратно по пътеката.

Направи няколко крачки и спря.

Чакай малко, момиче! Нещо не беше наред. Шефът ѝ бе мъртъв. Шурейт му бе мъртъв. Клиентът ѝ бе мъртъв. Всички те бяха мъртви заради един лотариен билет.

Какво щеше да стане с билета?

Щеше ли да го получи синът на Джулиъс?

И откъде властите щяха да бъдат сигурни, че именно Джулиъс е купил билета?

Щяха ли да ѝ повярват?

Осъзна, че в мига, в който позвъни в полицията, съдбата на билета ще бъде обгърната от несигурност. Откъде можеше да знае кой ще пристигне първи в резултат на обаждането и какъв морал ще притежава? Патрулиращ полицай, който изкарва около трийсет и пет бона годишно? Заковавял детектив от отдел „Убийства“? Или претрупан с работа полицейски лаборант? Все някой щеше да намери билета и да разбере истинската му стойност. И тогава какво? Кой можеше да докаже, че билетът не принадлежи на човека, отнесъл го в централата на лотарийната компания? Освен това единствените хора освен нея, които знаеха кой всъщност е истинският му собственик, бяха мъртви. Изкушението беше прекалено голямо.

Разбираше това, защото усещаше притегателната сила на билета. В съзнанието ѝ преминаха една след друга различни сцени от

„Властелинът на пръстена“ на Дж. Р. Р. Толкин. Сети се за онзи пръстен, за Фродо, за магията, с която пръстенът обвързваше всеки, който го носеше. Никога не бе предполагала, че ще изпадне в подобно затруднение. И все пак то беше факт.

Мислите ѝ се върнаха към Джулиъс, човека, който така и не успя да се измъкне от света на насието, впримчил живота му като ограда от бодлива тел. Предполагаше, че той е очаквал животът му да бъде прекъснат от някоя престрелка, но едва ли е предполагал, че отговорни за това ще бъдат двама бели богаташи от предградията. Джулиъс бе оставил след себе си едно момче, което никога не бе познавало баща си и нямаше да се запознае с него.

Билетът принадлежеше на Джамал.

Какво, по дяволите, трябваше да направи тя?

Саманта стисна зъби и се обърна с лице към хижата. О, божичко, помисли си тя. Идеята да влезе в къщата ѝ се струваше толкова привлекателна, колкото да скочи в плувен басейн, пълен с крокодили. А и не можеше да бъде напълно сигурна, че билетът наистина е вътре. Всъщност Картър и Тод едва ли се бяха избили взаимно заради игра на домино, да речем, но все пак най-вероятно щеше да ѝ се наложи да потърси билета, скрит някъде в тази кървава каша.

Наистина ли искаше да го направи!

Първо, доколкото знаеше, полицейските коли вече бяха тръгнали насам, тъй като някой бдителен съсед несъмнено се бе свързал с 911. Затова затаи дъх и се ослуша, но не чу абсолютно нищо, нощта бе тиха и спокойна като мечка, заспала зимен сън. Нищо не помръдваше. Хиждата бе заобиколена от голям парцел. Гъстата гора пречеше на Саманта да види дали в съседство няма други къщи. Второ, наистина ли би рискувала да се озове на местопрестъплението, където би могла да обърка нещо? Не виждаше друг начин обаче. Ако съществуваше друго решение, с удоволствие би го изслушала.

Господи, защо трябваше да се случи точно на нея? Денят бездруго бе достатъчно тежък, а обстоятелството, че се бе събудила сутринта с тежък грип, беше най-малкият ѝ проблем. Главата ѝ пулсираше от болка, сякаш нещо натискаше слепоочията ѝ отвътре.

Силите я напускаха бързо и идеята да влезе в хижата и да подремне на дивана изглеждаше все по-привлекателна.

Не бе в състояние да си спомни кога за последно се е чувствала толкова зле. В интерес на истината, ако беше в това състояние, когато Джулиъс ѝ позвъни от онази бензиностанция, щеше да му каже, че Картър знае какво прави, и да му пожелае успех. Струваше ѝ се, че дори преодоляването на разстоянието до колата ѝ изисква прекалено много усилия.

В края на краищата, решението беше толкова просто. Кого искаше да види в огледалото на следващата сутрин? Саманта, която бе зарязала лотарийния билет на капризите на съдбата? Или Саманта, която бе постъпила честно и почтено спрямо Джулиъс Уийлър?

Пое дълбоко дъх, сетне го изпусна бавно-бавно. Събра малкото сили, които ѝ бяха останали, и закрачи към леко откренатата предна врата. Благодарни на Бога и за това дребно улеснение. Така нямаше да се притеснява за отпечатъците си. Побутна леко с лакът и вратата се отвори широко. Видя право срещу себе си трупа на Джулиъс.

— Господи, ако те има — помоли се безмълвно Саманта, — подсажи ми по-добра идея! Цялата съм в слух!

След като никой не отвърна на молитвата ѝ, най-сетне прекрачи прага. Вътре беше също толкова студено, колкото и отвън. Зачуди се дали Картър и Тод са планирали от самото начало да убият Джулиъс. Не можеше да допусне, че шефът ѝ е в състояние да направи подобно нещо. Но пък парите притежават властта да карат хората да вършат неочаквани неща.

Сцената приличаше на декор от някой от онези порнофилми със садо-мазо сцени, които бяха толкова популярни преди няколко години. Навсякъде имаше кръв. Макар да не се съмняваше, че Джулиъс е мъртъв, реши да провери първо неговия пулс. Коленичи край безжизненото му тяло, като внимаваше да не докосва нищо. Питаше се до каква ли степен влизането ѝ в хижата компрометира местопрестъплението.

Джулиъс наистина беше мъртъв. Саманта стигна до този извод, след като забеляза, че куршумът е отнесъл голяма част от лявата половина на черепа му. Кръвта вече започваше да засъхва в леденостудената стая. Очите ѝ се напълниха със сълзи, две от които оставиха ледени следи по лицето ѝ.

— Съжалявам, Джулиъс — прошепна тя. Беше напълно искрена. Никога през живота си не бе изпитвала подобно съжаление.

Изтри сълзите с ръкав и насочи вниманието си към двамата глупаци, решили да се правят на гладиатори и предизвикали тази трагедия. Детективските ѝ умения се намираха във върхова форма, което доказа с огледа на тялото на Тод. Браво, инспектор Хури! Беше подбелил очи, а от носа и устата му се стичаше кръв. А причината за това бе, разбира се, огромният стоманен ръжен, който стърчеше от гръдния му кош. Браво, инспекторе!

С крайчеца на очите си забеляза билета, паднал на пода близо до тялото на Картър. Всъщност трупът му лежеше между нея и билета. Наведе се над проснатото на земята тяло на своя шеф и взе билета, който продължаваше да стои в найлоновото пликче, в което го бе поставил Джулиъс. Задиша ускорено, сърцето ѝ затуптя силно. Изпитваше чувството, че държи в ръката си бойна граната. Взе билета, приклепна и впери поглед в числата, отпечатани върху него.

5. 9. 16. 17. 43. Суперчисло: 24.

Време е да изчезвам, каза си Саманта. Тъкмо се обърна към вратата, когато зад гърба ѝ се разнесе едва доловимо дращение. Сърцето ѝ подскочи в гърлото и тя полетя като куршум. Профуча през вратата и се спусна бързо по стъпалата. Свърна встрани и се скри на предишното си място до прозореца. Оттук видя как Картър, който продължаваше да лежи по гръб, вдига крак и присвива коляно към гърдите си. Сетне го изпъна, но не направи опит да стане. Вместо това хвана главата си с две ръце и изохка. Очевидно не съзнаваше къде се намира, какво става. Беше жив, но здравата бе ударил главата си в студения твърд под.

В главата на Саманта нахлуха безброй мисли, две от които се открийа най-ярко сред останалите.

Първо, всичко, което беше сторила дотук, можеше да ѝ се отрази крайно нездравословно. И второ, кариерата ѝ в „Уилит & Хол“ бе приключила извън всяко съмнение.

Минута по-късно вече бе зад волана на своето ауди и караше по шосето. Билетът бе грижливо прибран в джоба ѝ.

---

[1] Джордж Ромеро — американски режисьор, сценарист, актьор, създал класически филми на ужасите. — Б.пр. ↑

[2] Цитатът е от филма „Великолепната седморка“, реплика на Вин (Стив Макуин): „Ние говорим с олово, приятел“. — Б.пр. ↑

14.

Събота, 22 декември, 00:31 ч.

— Какво точно искаш да направя? — попита момичето.

Според кратките биографични данни, които бе открил на сайта ѝ, тя се казваше Криста. Истинското ѝ име обаче беше Барбара Зиглър, но то бе крайно неподходящо за компаньонка с тарифа от два бона на час. Криста бе висока около метър и седемдесет и пет, имаше червени коси и се радваше на голяма популярност сред клиентите. Не обичаше работата си, но и не я мразеше, най-вече защото парите бяха доста, а усилието — нищожно. Изкарваше си прехраната, като правеше секс. Не беше чак толкова зле.

Сумата в спестовната ѝ сметка стана шестцифрена още преди три години. Понастоящем двайсет и шест годишната Криста разполагаше с половин милион долара в инвестиционни фондове и възнамеряваше да се пенсионира на трийсетия си рожден ден. Клиентите ѝ бяха относително кротки и обикновено не ѝ създаваха проблеми. По принцип не възразяваше дори срещу най-големите щуротии, които по-разкрепостените изискваха, тъй като, в интерес на истината, Криста обичаше да експериментира. В края на краищата, тя беше проститутка.

Намираха се в президентския апартамент на хотел „Риц-Карлтън“ в центъра на Атланта. Беше пристигнала тук преди час. Отначало всичко бе започнало като в най-обикновена вечер с богат, самотен и възпълничък бял мъж, прехвърлил петдесетте. Пиха скоч, побъбриха си за „Брейвс“, местния бейзболен отбор, сетне поговориха за това колко е красива... Все обичайните неща.

Сетне обаче нещата започнаха да стават странни, което я накара да зададе въпрос. Беше объркана.

Но Ардън Макинли поклати глава, безкрайно разочарован от проявеното от нея любопитство. Той бе богатият, самотен и възпълен бял мъж, който се нуждаеше от компанията ѝ тази вечер. Макинли не

разбираше какво толкова странно или трудно има в неговите предпочитания.

— Изстина ли вече? — попита той.

Тя поклати глава, но не в знак на отрицание, а защото не можеше да повярва, че води подобен разговор. Пристъпи към малката дъбова маса в ъгъла, където бе оставила онова, което Макинли бе поръчал. Понякога клиентите искаха от нея да донесе част от реквизита си и тя обикновено се съгласяваше. Използването на разните му там играчки бе забавно.

Впери поглед в тавата на масичката. Беше от онези, които наричаха касероли, и бе пълна догоре с макароните и сиренето, които Криста бе купила на път за хотела. Когато клиентът я бе ангажирал посредством агенцията за компаньонки, изрично бе настоял за домашно приготвени макарони със сирене, но Криста нямаше никакво намерение да му угажда. Ако зависеше от нея, щеше да му каже да я целуне по кремавобелия ирландски задник. Затова се отби в деликатесния магазин на ъгъла и плати единайсет долара. Взе пластмасовата виличка и опита макароните.

— Температурата е стайна — обяви тя.

— Донеси ги тук — нареди ѝ той. — Седни на онзи фотьойл, свали си обувките и постави касеролата на пода.

— Да се съблека ли, хубавецо?

Обикновено Криста дразнеше клиентите си с бавно стриптийз шоу, но започваше да ѝ писва от този идиот. Нещо в него не беше наред и тя не искаше да губи повече време. Изведнъж ѝ се дояде сладолед. Готова бе да излапа цяла мелба от най-големите.

— Не, не — отвърна той, — свали си само обувките.

Само обувките. Чудесно!

— Как се казваш, сладур? — попита тя, докато се събуваше.

— Луис — излъга той. — Луис Френд.

— Това истинското ти име ли е?

— А ти как мислиш? — сопна ѝ се той. — Обувките?

Криста направи каквото се искаше от нея, като междуременно се чудеше с колко ли стотачки ще се прибере у дома. Тази работа с макароните щеше да отнеме няколко минути, след което, предположи тя, ще поиска да я изчука. Прецени го с поглед и реши, че няма да издържи повече от две минути. Ако имаше късмет, щеше да се прибере

до час. Във вечери като тази се радваше, че минималното време, за което може да бъде наета, е два часа.

Когато се настани на онзи фотьойл, разположила босите си крака с безупречен педикюр от двете страни на касеролата, тя вдигна поглед към клиента. Той беше седнал на диванчето право срещу нея и я наблюдаваше с неприкрит интерес. Слава богу, още беше облечен. Коремът му изпъваше здраво ризата досущ като наденица, която всеки момент ще пръсне обвивката. Клиентът се оказа доста по-пълен от очакваното. Поседяха така няколко минути, без да разменят дори една дума, в резултат на което Криста започна да се чуди какво всъщност се очаква от нея, дали трябва сама да предугади желанията на клиента, или той е доволен от действията ѝ. В един момент не можа да се сдържи и попита:

— Какво искаш да направя?

Мъжът кимна към тавичката с макарони и сирене.

— С крака — каза той и дишането му се учести.

За свое най-голямо разочарование Криста установи, че Ардън Макинли отлично контролира тялото и способностите си. Вече няколко седмици беше пазил силите си именно за тази вечер и бе тренирал ума и тялото си така, че да достигне кулминацията на това кулинарно и сексуално удоволствие.

Криста заби пети в касеролата и започна да мачка макароните и сиренето с пръстите на краката си. Остана изненадана колко противно може да бъде подобно занимание. Откровено казано, усещането беше като че ли мачкаше нечии вътрешности. Макар макароните да се провираха като червеи между пръстите ѝ, тя остана вярна на принципа си да не осъжда сексуалните фетиши на своите клиенти, но все пак не виждаше никакъв смисъл в похабяването на едно така добре приготвено ястие.

Макинли я наблюдаваше с възхита, прехласнат от действията ѝ, без да обръща внимание на смайването, предизвикано от сексуалните му предпочитания. Психоаналитикът му отдавна работеше по въпроса със скритата във фетиша му еротика, а и за коя се мислеше тя? Та тя беше най-обикновена проститутка. А той беше Ардън Макинли. И в момента не се интересуваше от нищо друго, освен от гледката на изящните ѝ крака, потънали в топлите и влажни макарони със сирене.

Какво толкова странно имаше в това? Хората обичат храната. Хората обичат секса. Какво толкова?

— Така ли? — попита тя.

— Малко по-бързо.

Краката ѝ ускориха темпото.

— Не толкова бързо.

Телефонен звън прекъсна удоволствието му. По дяволите! Служителите му бяха получили най-строги инструкции да не го търсят, освен ако не изскочи нещо спешно. Дано случаят наистина да е спешен.

— Извинявай — каза той и стана, за да вдигне телефона.

— Така ли да остана? — попита Криста.

— О, разбира се.

Криста, която никога след този случай не вкуси макарони със сирене, се облегна на стола и въздъхна дълбоко.

Ардън погледна екрана на мобилния си телефон. Обаждаше се Бърнард Шелтън.

— Да?

— Господин Макинли, обажда се Бърнард Шелтън.

Шелтън работеше за Макинли вече трета година, но въпреки това винаги се представяше с името и фамилията си, когато звънеше на шефа си.

— Да, зная — отвърна Макинли. — Нали затова са измислили идентификацията на повикванията.

Шелтън замълча.

— Е, какво става? — попита Макинли.

— Имаме проблем.

— Не може ли да изчака до утре? — попита с надежда Макинли и погледна към касеролата на пода.

— Много сериозен проблем.

— Какъв проблем?

От другата страна на линията настъпи мълчание, което изнерви Ардън. Явно проблемът наистина беше толкова голям, толкова апокалиптичен, че подчиненият му се затрудняваше да предаде истинските мащаби на катастрофата. Шелтън заговори след няколко секунди, които обаче се сториха на Макинли като цял час.

Той го изслуша внимателно и затвори телефона.

Бърнард Шелтън беше прав. Наистина имаха проблем.

15.

Събота, 22 декември, 01:24 ч.

— А сега на сцената излиза Джинджър! — обяви Майки, диджеят на заведението. — Посрещнете с аплодисменти Джинджъррррррр!

Когато Джинджър разтвори широко завесите и закри по сцената, Чарлз Флаг стана от масата си и се насочи към тоалетната. Джинджър се радваше на възторжените викове на малоумниците около сцената, но Флаг не смяташе, че тя е екземпляр, който заслужава вниманието му. Това се отнасяше за всички, които танцуваха на дансинга. Така че моментът бе подходящ да отиде да се изпикае. Мразеше обществените тоалетни и ако не се боеше, че пикочният му мехур ще вземе решението вместо него, никога не би използвал именно тази тоалетна. От друга страна обаче, какво бе очаквал да завари в „Похотливия бобър“, стриптийз клуб, разположен точно от другата страна на границата между Вирджиния и Северна Каролина?

„Бобърът“ се помещаваше в някогашна закувалня от веригата „Бъргър Таун“, затворена от корпоративното ръководство след избухването на епидемия от хепатит Б. Оказа се, че огнището на заразата е било именно тук, където персоналът на заведението е проявил шокиращо пренебрежение към хигиенните норми, установиха щатските хигиенно-епидемиологични служби. Клубът бе разположен сред множество хотели, бензиностанции и заведения за бързо хранене в непосредствена близост до магистралата, която минаваше по цялото Източно крайбрежие на Съединените щати.

Откри тоалетната в края на потънал в мрак коридор, който отвеждаше и до салоните за индивидуални еротични танци. Табелката на вратата никак не му допадна. Надписът ѝ гласеше:

НИЕ СМЕ ТОЧНИ, КОГАТО ЗАДОВОЛЯВАМЕ
ВАШИТЕ НУЖДИ. БЪДЕТЕ ТОЧНИ И ВИЕ, КОГАТО

ЗАДОВОЛЯВАТЕ СВОИТЕ НУЖДИ.

Флаг си пое дълбоко дъх и влезе в тоалетната. Огледа помещението и прецени, че е неприемливо за него. О, да, непременно щеше да уведоми управителя на заведението за състоянието на тоалетните, както предлагаше табелката, окачена на стената. Черно-белите плочки на пода бяха мръсни и влажни. Дозаторите за сапун и хартиени кърпи за ръце бяха празни. Това, предположи Флаг, затруднява хората, които работят тук, да спазват окачената на същата стена директива, която гласеше: **ВСИЧКИ СЛУЖИТЕЛИ ТРЯБВА ДА СИ ИЗМИЯТ РЪЦЕТЕ, ПРЕДИ ДА СЕ ВЪРНАТ НА РАБОТНОТО СИ МЯСТО.**

Трите писоара пред него стояха като мръсни, покрити с бактерии стражи на пост. Изпаднал в паника, Флаг опипа джобовете на панталоните си и с облекчение откри шишенце дезинфектант за ръце. Въздъхна. Избра си една от тоалетните, но се оказа, че вратата ѝ липсва, а тоалетната чиния е пълна догоре. От всичките ѝ страни висяха ленти тоалетна хартия.

Флаг отстъпи назад, едва потискайки желанието си да повърне. Господи, защо изобщо влезе в този тъп клуб? Понякога позволяваше на онази си работа да мисли вместо него, а тя просто не ставаше за това. Всеки го знае. Насочи вниманието си отново към писоарите. Налагаше се да се задоволи с някой от тях.

Съблюдавайки едно от многобройните неписани правила за поведение в тоалетната, които мъжете спазват, Флаг избра най-отдалечения от вратата писоар и застана пред него. Зачака. Продължи да чака. Продължи да чака още. Помоли се да приключи бързо и лесно, но мехурът му отказваше да се изпразни. Въпреки че бе съвсем сам в тоалетната, Флаг бе обзет от нещо като сценична треска, която го парализираше. Мехурът му сякаш пулсираше, но въпреки това не бе в състояние да изцеди и една капка.

Флаг издиша бавно, за да овладее напрежението, което се надигаше в него.

Докато музиката в клуба кълтеше с такава сила, че плочките на пода, а оттам и краката му, вибрираха от мощните басы, той приложи всеки трик, за който се сети. Задиша бавно и дълбоко. Нищо.

Представи си, че вали дъжд. Пак нищо. Успокой се, каза си, успокой се.

Вратата на тоалетните се отвори зад гърба му и той посърна. Можеше да си тръгва, нищо нямаше да се получи. Най-добре да си наеме стая в някой хотел и да се изпикае на спокойствие. Едва сега успя да огледа новодошлия. Името му беше Джими Бърел, едър мъжага с отпуснато тяло, което изпълваше докрай блузата му с емблемата на „Пантерите“, най-популярния в Каролина отбор по американски футбол. Рехава брада, която никога нямаше да стане толкова гъста, колкото се надяваше Бърел, а щеше да продължи да му стои като на болен от лъчева болест. И като капак на всичко, новодошлият наруши едно от Четирите основни правила на обществените тоалетни:

1. При възможност остави един писоар между теб и останалите.

А Бърел взе, че застана пред писоара до Флаг и си свали панталоните. Остави ги да се свлекат около глезените му. Постъпката му удиви Флаг. Не само панталоните, но и боксерките му се бяха свлекли до глезените. До глезените!

Сетне новодошлият продължи да нарушава Правилата едно след друго, сякаш това му доставяше удоволствие.

2. Никога не поглеждай в очите непознатите, които срещаш в обществена тоалетна.

А онзи погледна право към Флаг, който току-що бе вдигнал ципа си.

3. Никога не заговаряй непознатите, които срещаш в обществената тоалетна.

— Трудно ти е да се изпикаеш, след като си зяпал всички тия голи задници, а, пич? — попита Бърел. — Сигурно си се надървил целият.

Не стига, че го болеше мехурът, но трябваше да изтърпи и този досадник. Не, това вече бе прекалено. С бързината на кобра Флаг сграбчи главата му с дясната си ръка и я натисна надолу, където вече я очакваше лявата му ръка, промушена между лявото рамо и ухото на непознатия. Чу се рязко изхрущяване, което означаваше, че гръбначният му стълб е прекъснат. Джими Бърел умря, преди да успее да си зададе въпроса защо този тип посяга да го докосне.

Та нали тъкмо това нарушаваше Най-святото от всички правила на обществените тоалетни.

4. Никога и при никакви обстоятелства не докосвай непознатите, които срещаш в обществена тоалетна.

Флаг положи внимателно тялото му на земята, като се постара да му придаде вид, сякаш е припаднал внезапно пред писоара. Хвърли поглед назад, но за негово щастие вратата на тоалетната бе затворена. Не за дълго, защото рано или късно все някой селяндур щеше да дойде да се изпикае. За щастие часът пик бе отминал и в „Похотливия бобър“ едва ли имаше повече от двайсетина мъже, наслаждаващи се на прелестите на танцърките.

Флаг излезе тихичко от тоалетната и след като установи, че коридорът е пуст, се върна на масата си. В този клуб никой от посетителите не обръщаше внимание на останалите (освен онзи глупак, чието тяло лежеше на пода в тоалетната), затова не се притесняваше, че някой може да го идентифицира. А и клиентелата не изглеждаше особено интелигентна, не се състоеше от инженери от НАСА, нали? Въпреки това, когато видя един млад мъж да тръгва по коридора, който водеше към тоалетната, реши, че е време да си тръгне. Остави на масата омачкана банкнота за бакшиш и се отправи към изхода.

Посрещна го същият лек, но мразовит ветреца, който бе задухал още преди да се отбие в „Бобъра“. Предното стъкло на червеното му комби бе покрито с тънка коричка лед, която напомняше глазура върху поничка. Прогнозата за времето предвиждаше снеговалежът да продължи и през нощта, затова Флаг реши да я прекара в някой хотел. Сънят щеше да му се отрази добре. Освен това не можеше да си позволи да катастрофира в тази поледица или да попадне в каквато и да било ситуация, която да привлече вниманието на полицията.

Беше потеглил от Маями рано сутринта, където бе купил цял сандък автоматични винтовки AR-15, които се канеше да продаде на гангстери от северна Вирджиния. Оправдал бе отбиването си в „Похотливият бобър“ именно с влошаването на времето по-рано вечерта, нали разбирате, за да не кара по тези заледени пътища. Истината обаче бе съвсем друга, истината, колкото и неудобна да беше, изискваше да си признае, че бе закопнял за гола женска плът. Трябваше да признае обаче, че не бе останал доволен от видяното.

Настани се в „Холидей Ин“ до самия изход на магистралата и когато влезе в стаята си, суграшицата започна да преминава в лек сняг. Взе от колата пътната си чанта и сандъка с оръжието. Прозя се, извади леката завивка, която носеше в чантата, и я разпъна върху дрипавата, покрита с петна кувертюра. Не искаше дори да си представи историите, които тя или — още по-лошо — чаршафите под нея можеха да разкажат. Сетне отиде в тоалетната и изпразни мехура си с облекчение.

Прозя се отново и се излегна на леглото с дистанционното за телевизор в ръка (след като го почисти с влажна кърпичка, разбира се). Всички предавания, на които попадна, бяха посветени на Коледа. Това, в което се загледа, разказваше историята на мъж, който останал вдовец и трябвало сам да отгледа трите си деца.

В подобни моменти Флаг решаваше да медитира. Това обикновено възстановяваше вътрешния му мир. Изключи телевизора, преброи до петдесет и внимателно регулира дишането си. Когато приключи, видя, че е един през нощта, време за емисията новини по Си Ен Ен, и отново включи телевизора.

Започна да се унася, докато говорителят изреждаше набързо основните събития от деня, всяко от които потвърждаваше мнението му за света, в който живее. Полицията в Канзас арестувала жена, след

като ченгетата установили, че деветгодишната ѝ дъщеричка не умира от левкемия, а трийсет и една хиляди долара от даренията за лечение на детето били похарчени за спа процедури и нов пикап. Огромно парче от ледената шапка на северния полюс се откъснало в северния Атлантик. По всичко изглеждаше, че човечеството е тотално прецакано. А той беше сам-самичък. Какво можеше да направи един човек?

— И последната новина преди рекламната пауза — обяви говорителката. — В Ричмънд, Вирджиния, настъпи трескаво оживление след тегленето на тиража на „Суперлото“ тази вечер. Един билет спечелил джакпота на стойност четиристотин и петнайсет милиона долара. Този билет е продаден в центъра на Ричмънд, откъдето нашата репортерка Ейми Морган ще се включи на живо.

На екрана се появиха витрините на западнал магазин за хранителни стоки, където дебело облечената репортерка зъзнеше от студ, но съжаляваше, че не е дошла тук два дни по-рано, за да купи печеливения билет.

— Кели — започна вкочанената от студ репортерка, — намирам се пред „Щастливият Лу“, малък магазин, който от вчера привлича огромен брой посетители, желаещи да видят мястото, където вторник вечерта един клиент е бил благословен от богинята на късмета.

— Има ли някой представа кой е купил печеливения билет? — попита говорителката в студиото.

— Не — отвърна репортерката, без да изпада в повече подробности, тъй като очевидно нямаше търпение да приключи този репортаж. Кой може да я обвини, зачуди се Флаг. Бакалия с име като „Щастливият Лу“ едва ли се намираше в някой от най-безопасните квартали на града.

— Ейми, а успя ли някой да разговаря с касиерката, продала билета? — попита Кели. — Възможно е да си спомня нещо от вечерта, когато е станало това.

— Да, би било чудесно да научим повече подробности, Кели — отвърна репортерката. — Това беше Ейми Морган. Си Ен Ен, на живо от Ричмънд, Вирджиния. А сега нека продължим с програмата от студиото.

— Почакай. Ейми, имам още няколко въпроса — каза Кели.

— Ще се свържем отново, щом науча още подробности — отвърна Ейми, която бързаше да се прибере на топло. — Връщаме се в студиото — натърти многозначително тя.

— Добре — съгласи се телевизионната водеща. — Благодаря за интересния репортаж — каза тя и се обърна с лице към основната камера, а предаването прекъсна за рекламна пауза.

Историята обезпокои Флаг, защото случилото се означаваше, че някой там, в Ричмънд, разполага с толкова пари, че не знае какво да ги прави. Някой тъп селяндур щеше да отиде и да осребри билета, без да се посъветва със счетоводител, адвокат или финансов консултант. Сигурно щеше да се появи в някое телевизионно шоу, за да се изфука с огромния си пикап, в който е поръчал да му инсталират поставки за пушки с инкрустирани диаманти. Щеше да започне да купува къщи и коли и да раздава пари на затъналите си в нищета роднини, пристрастени към метамфетамин на кристалчета.

Заболя го главата само при мисълта за това.

Флаг направи няколко йога упражнения, главоболието му утихна и той се приготви да си ляга. Изми си зъбите, облече си пижамата и включи нощната лампа. Чарлз Флаг не се срамуваше да си признае, че се бои от тъмното. Не се срамуваше да го признае пред себе си, разбира се.

Тази нощ обаче не му беше съдено да спи добре, тъй като към три сутринта звънна телефонът му и го събуди. Грабна мобилния от нощното шкафче. Скрит номер. Вероятно някой беше сбъркал номера, но вътрешният му глас го подтикна да приеме обаждането.

— Флаг.

— Добро утро, господин Флаг.

— Три сутринта е, а аз съм буден — отвърна той. — Такова утро едва ли може да се нарече добро.

— Имам предложение за вас.

— Кой се обажда?

— Няма значение.

— В такъв случай разговорът ни приключва — отвърна Флаг.

— Три милиона достатъчно ли са, за да купят моята анонимност?

Флаг замълча. Не беше толкова глупав, че да не изслуша подобно предложение.

— Знаете кой съм? — попита той.

— Препоръчаха ви най-горещо.

Флаг винаги се забавляваше, когато потенциалните му клиенти говореха като герои от филм за Джеймс Бонд.

— Така ли? — възкликна Флаг. — Може би трябва да актуализирам списъка с контактите си.

— Вероятно един депозит, който ще направя в знак на добра воля, ще ви накара да изслушате предложението ми?

Нова реплика в стил Джеймс Бонд.

— Парите са хубаво нещо.

— Дайте ми номера на вашата банкова сметка и още сега ще ви превода сто хиляди долара — предложи човекът от другата страна на линията. — От вас не се иска нищо друго, освен да изслушате моето предложение. След което можете да задържите парите независимо от решението, което ще вземете.

— Звучи ми справедливо.

Флаг му съобщи номера на една банкова сметка на Гранд Кайман, в която не държеше никакви пари. Научил беше този трик от книга на Джон Гришам, която бе прочел в началото на деветдесетте. Идеята беше чудесна, нали?

— Ще ви потърся отново след петнайсет минути — каза непознатият. — Така ще имате достатъчно време, за да се уверите, че съм извършил трансакцията, и да прехвърлите парите в друга сметка.

Сетне затвори.

Флаг беше заинтригуван. От последния му голям удар бе изминало доста време. Вече близо година работеше за минимална надница, така да се каже. Онова, което вършеше, не бе особено добре платено. Занимаваше се с него по-скоро от любов към занаята. Търговията с оръжие му носеше съвсем дребни пари, които го караха да се чувства като нелегалните имигранти, които работеха по строежите и хукваха да бягат само при вида на колите на имиграционните служби.

Няколко минути по-късно Чарлз Флаг се убеди с очите си, че в сметката му в Гранд Кайман Банк са постъпили точно сто хиляди долара, след което прехвърли сумата в друга сметка, но в Хонконг.

След малко позвъни и новият му работодател.

— Сега вече имате ли ми доверие?

— Слушам ви.

— Чухте ли новината за джакпота, който падна в тиража на „Суперлото“?

— Да — отвърна Флаг.

— В такъв случай знаете, че билетът е бил продаден в Ричмънд, Вирджиния?

— Току-що го видях по новините.

— Билетът все още не е осребрен. Това означава, че ще остане у притежателя си поне още четири дни. Вероятно и по-дълго, ако той реши да се свърже с адвокат или финансов съветник.

— Няма да го осребрят още четири дни?

— Да, заради коледните празници — обясни непознатият. — Билетът може да бъде представен в офисите на „Суперлото“ най-рано в сряда, първия работен ден след Коледа.

Чу се тракане на чаша.

— Искате да открадна билета — каза Флаг.

— Именно.

— Да допуснем, че приема предложението ви... Какво ще ми попречи да го осребря и да прибера парите?

— Обстоятелството, че съм ви наел да го откриете и да ми го предадете.

— Но осребря ли го, ще мога да ви купя и продам.

— Чух, че сте човек на честта и държите на думата си.

— Така е, но това са страшно много пари.

— Три милиона долара също са много пари.

— Прав сте.

— Вие също имате право — рече непознатият. — Нуждая се от застраховка. Затова нека бъда съвсем ясен. На ваше място не бих направил опит да осребря парите. Просто защото не бих получил нищо.

Флаг обмисли предложението. Не се съмняваше, че ще открие билета. Истинската загадка се криеше зад предупреждението на непознатия. От една страна, този тип можеше да се окаже някоя откачалка. От друга обаче, бе показал, че е сериозен играч, след като бе успял да открие Флаг и да му плати сто бона в знак на добра воля.

Телефонният номер на Флаг не можеше да бъде намерен в нито един телефонен указател. Три милиона. Повече от достатъчно, за да финансира делото на живота си и да се осигури до края на дните си.

— Добре — съгласи се Флаг, — убедихте ме. Какво се случва, след като открия билета? — Напълно съзнателно използва „след“ вместо „ако“. Винаги бе за предпочитане да вдъхнеш на клиента повече увереност в собствените ти сили.

— Ще получите трите милиона при предаването на билета. Парите ще бъдат преведени в сметка по ваш избор.

— Пет милиона — отвърна Флаг. — И не се опитвайте да се пазарите. Аз не се пазаря. Пет милиона. Приемате предложението ми или слагаме край на този разговор.

Чу как непознатият се преструва, че обмисля думите му: цъка с език, сумти и прочее. Флаг не се съмняваше, че онзи разиграва театър, защото след като първоначалното му предложение бе за три милиона долара, това означаваше, че е готов да плати шест. Флаг обаче се славеше като разумен човек.

— Добре — съгласи се онзи. — Пет милиона.

— Как да се свържа с вас?

Непознатият му продиктува номера на мобилен телефон с предплатена карта.

— Не ме търсете, докато не вземете билета и не сте готов да ми го предадете — каза новият му работодател. — Видя ли късметлията да се усмихва по новините с огромен чек в ръце, ще зная, че сте се провалили.

— От вас би излязъл добър детектив — каза Флаг. — Имате усет към драматичното. Нещо друго, каубой?

— Хващай се на работа — каза онзи и затвори.

16.

Събота, 22 декември, 04:39 ч.

Картър Ливингстън Пиърс не беше мъртъв, макар да му се искаше да е предал богу дух. Пръстите му бяха вкочанени от студ, зъбите му тракаха. Именно това тракане бе причината да дойде в съзнание. Главата му пулсираше от болка в резултат на удара в пода. Всяко премигване с клепачите бе равносилно на забиването на пневматичен чук в очните му ябълки. Знаеше, че е изгубил съзнание за известно време, но нищо повече. Когато изведнъж започна да си припомня случилото се, подскочи рязко, сякаш току-що се бе събудил от кошмарен сън.

Да, а кошмарът се намираше точно пред него.

Когато видя мъртвото тяло на превърнатия в шиш кебап Тод, вперил безжизнения си поглед право в него, съдържанието на стомаха му се устреми навън въпреки всичките му усилия да го удържи. Картър повърна върху дъските на пода, като успя да извърне глава едва в последния момент, за да не изцапа дрехите си.

Когато вътрешностите му престанаха да се въртят и подскочат като центрофугата на перална машина, той се претърколи настрани, по-далеч от собствената си бълвоч, чиято остра миризма вече се носеше във въздуха. Обърна се по корем. Едва тогава забеляза какво се е случило с Джулиъс. Не бе имал никаква възможност да погледне в какво състояние е клиентът му, докато Тод се бе опитвал да го убие.

— По дяволите! — прошепна Картър. Само ако адвокатската колегия на Вирджиния научеше за случилото се...

И тогава го осени! Сети си за причината, поставила началото на този ад! Билетът!

Къде, по дяволите, бе проклетият билет?

Изправи се бавно на крака, за да се отърси по-лесно от замайването. Държеше билета в ръката си, докато се защитаваше от онзи малоумник, брата на Ашли. Нали така? Ставаше въпрос за законна самоотбрана! Тод се канеше да го убие. Парите бяха прекалено

много и той едва ли би постъпил по друг начин. Кой знае колко пари е дължал на букмейкъри, търговци на оръжие, наркотрафиканти, пласьори, проститутки, сутеньори, лихвари, терористи и каквото там се сетите. Картър не беше имал друг избор. Запита се дали Ашли ще му повярва. Запита се дали полицията ще му повярва. Запита се дали самият той ще си повярва.

Именно този въпрос ангажира мислите му, докато претърсваше хижата. Започна от краката на Тод и продължи да се движи в концентрични окръжности. Не можеше да изчезне! Трябваше да е някъде тук! Помнеше съвсем ясно, че го стискаше в ръка, когато се втурна към Тод с онзи ръжен. (Обстоятелството, че е нападнал някого с ръжен, не означаваше, че смъртта му не е настъпила при самозащита, нали?). Нищо!

След около две минути Картър се разтревожи не на шега. Зави му се свят и той се строполи на дивана, след което се сви на кълбо. Билетът беше изчезнал. Изчезнал!

Как беше възможно това?

И тогава се сети. Това не беше дело на извънземни. Билетът не бе телепортиран в друго измерение. Някой бе влязъл тук и го беше откраднал.

Някой бе идвал тук.

Не, не някой. Саманта. Саманта е била тук. Саманта е откраднала билета.

О, мамка му!

Друга мисъл сграбчи сърцето му в ледените си ръце.

Ако Саманта е била тук, това означава, че е видяла какво се е случило. Нищо чудно вече да е повикала полицията. Ченгетата идват. Картър започна да разтрива главата си с една ръка. Трябваше да се досети, че тя ще му създаде проблеми. Защо не ѝ отне случая в мига, в който Джулиъс пристъпи прага на кабинета му. Толкова ли не разбираше? Нищо ли не влизаше в дебелията ѝ глава? Джулиъс не биваше да печели толкова много пари. Той не би могъл да понесе тежестта, огромната отговорност, която носеше голямото богатство. Освен това беше черен.

Бе изминал едва един ден, откакто Джулиъс беше спечелил джакпота, и ето, вече лежеше на пода с пръснат череп. Ами ако бе отишъл директно в централата на лотарийната компания и си бе

тръгнал необезпокояван с двеста-триста милиона долара? Това би било равносилно на връчването на атомна бомба в ръцете на терорист.

Погледът на Картър заснова напред-назад между телата, които се вкочаняваха с бързи темпове. Трябваше да измисли някакъв план. Трябваше да обмисли ситуацията. Затова първо подреди фактите според информацията, с която разполагаше.

1. Тод и Джулиъс бяха мъртви.
2. Ако полицията откриеше улики, че Картър е бил на местопрестъплението, той щеше да се превърне в основен заподозрян.
3. Саманта Хури беше взела билета.
4. Саманта Хури знаеше, че Картър е направил опит да открадне билета.
5. Полицията все още не се бе появила на местопрестъплението.

Тези факти послужиха като отправна точка за първия извод, до който стигна. Саманта не бе повикала полицията. В противен случай ченгетата щяха вече да са тук и той щеше да отговаря на куп неудобни въпроси в украсения с коледни лампички полицейски участък на окръг Хенрико. Оттук стигна до следващото умозаключение. Саманта кроеше свои собствени планове, свързани с билета. Че защо иначе ще го взима? Обзе го паника, която нахлу в съзнанието му като стадо побеснели слонове. Щеше ли да го осребри? Щеше ли да открадне неговото бъдеще? Бъдещето на неговото семейство? Не, не, не, трябваше да я спре.

Но как? Хайде, Картър, хайде! Мисли! Той впрегна цялата мощ на средния си като възможности интелект и се замисли дали да не позвъни в полицията и да обвини именно Саманта за двата трупа в хижата.

Покашля се леко и се опита да си представи как ще протече разговорът му с оператора, който ще приеме обаждането му на 911.

— Моля ви, току-що открих шурей си мъртъв!

Не, не, звучи прекалено изкуствено.

— Имаше престрелка!

Прекалено театрално.

— Да! Имам нужда от линейка!

Прекалено прецизно.

— Моля, помогнете!

Не е чак толкова зле.

Опита се да си представи реакцията на оператора.

— Какъв е проблемът, сър?

— Става въпрос за моя шурей! Той е пронизан с нещо! Мисля, че е мъртъв!

— Откъде се обаждате, сър? — попита въображаемият диспечер на полицейския участък.

— Тъ, от къщата на брат ми. Намира се на Маунтин Роуд.

Сега вече трябваше да започне да говори по-спокойно. Това малко несъответствие шурей-брат щеше да придаде повече достоверност на паниката, в която бе изпаднал. Диспечерът щеше да следва процедурите, да го помоли да се успокои, да го подкани да разкаже какво се е случило. А Картър щеше да обясни, че се е разтревожил за своя шурей и е дошъл да провери дали всичко е наред.

— Божичко, това е човекът, който чисти кабинета ми!

— Да, мисля, че е имал връзка с една адвокатка във фирмата.

— Да, казва се Саманта. Саманта Хури.

— Тя знаеше къде живее Тод.

— Нали не смятате, че има нещо общо с това?

Не, това би било прекалено.

Извади своето блекбери и започна да набира познатите три цифри.

Сетне спря.

Почувства, че нещо не е наред.

Саманта бе висока малко над метър и петдесет и тежеше не повече от петдесет килограма. Нима очакваше полицията да повярва, че тя е преодоляла съпротивата на Джулиъс и го е завързала за стола? Или че е набучила Тод като на шиш? Освен това Тод бе негов роднина, а не на Саманта. Опитът му да създаде връзка между тях щеше да се провали. Не след дълго полицията щеше да открие къде е работил Джулиъс и кои офиси е чистил.

Ами ако развърже Джулиъс и остави тялото му на земята? Ще представи всичко като обир с взлом, при който нещата са се объркали.

Ако полицията открие, че Джулиъс е работил за Картър? Не за първи път се случва човек като него да се опита да ухапе ръката, която го храни. Неблагодарно копеле!

Мозъкът му започна да осъзнава сложността на поставената задача. Налагаше се да манипулира местопрестъплението, за да създаде илюзията, че тук е имало само двама души, а нямаше представа как да го постигне. Освен това не бе в състояние да предвиди нито последствията от появата на Саманта, нито бъдещата съдба на билета. Променливите бяха прекалено много.

Позвънеше ли на 911 сега, щеше да се озове в същото положение, в което би го поставила и Саманта, ако тя първа се бе обадила в полицията.

О, Господи!

17.

Събота, 22 декември, 06:50 ч.

Саманта прекара нощта във фотьойла. Тресеше я непрекъснато, макар да бе покрита с дебело одеяло. Сънят я навестяваше от време на време, и то за кратко. Билетът бе заключен в сейфа ѝ, където щеше да остане, докато не успее да го предаде на Джамал. Сега се нуждаеше от почивка. Билетът вече бе на сигурно място. Никой не знаеше, че е у нея. Картър не я беше видял. Телевизорът остана включен през цялата нощ, за да ѝ прави компания, да я успокоява, да отвлича мислите ѝ от необикновените събития, разиграли се пред последните дванайсет часа. Изглежда две рекламни филмчета с Рон Поупийл^[1] и към два и половина през нощта се обади, за да си поръча прочутата му фурна-скара. Нямаше представа защо го направи, но това като че ли я успокои. Освен това фурната щеше да пристигне след три дни. Поради причини, които Саманта не бе в състояние да обясни, това също ѝ подейства успокоително.

В момента вървеше някакво шоу за домашни любимци, което ѝ помогна да се унесе, макар същинският сън да продължаваше да ѝ се изплъзва. Веднага след като се бе върнала у дома, бе взела две хапчета адвил, които бяха успели да преборят треската, но не и умората, която я смазваше и наливаше краката ѝ с олово. Едва събра сили, за да смени канала, а дистанционното бе оставено върху страничната облегалка на фотьойла, на десетина сантиметра от ръката ѝ.

Шоуто свърши, появиха се надписите и събитията от изминалата вечер отново обсебиха мислите ѝ. Почувства се като героиня в комедия на ужасите, която започна с появата на Джулиъс на прага на кабинета ѝ. Едно толкова незначително на пръв поглед действие бе послужило като катализатор за цяла поредица от събития, променили живота ѝ по толкова драматичен начин. Не, това не беше камъче, хвърлено в езерото Саманта и предизвикало няколко вълнички. Това беше астероид, профучал с вой и пламъци през атмосферата и унищожил живота на планетата Саманта.

Всичко ѝ се струваше толкова нереално. Част от нея възприемаше образите в главата ѝ като страничен ефект от прочитането на вестникарска статия за някакъв инцидент или от гледането на репортаж по Си Ен Ен. Онази кремаворозова субстанция зад главата на Джулиъс? Това беше мозъкът му, Сами! Мозъкът му!

Какво трябваше да направи сега?

Нямаше представа. Наистина нямаше представа. Чувстваше се като кораб, останал без котва, който се носи по вълните. Докато шофираше към дома си, след като бе станала свидетелка на онази кървава баня в хижата, Саманта се замисли дали да не отбие някъде и да се обади в полицията. Беше прекалено отпаднала от болестта, прекалено обърквана, прекалено замаяна, за да вземе подобно решение. Те, които и да бяха тези „те“, щяха да проследят обаждането ѝ до уличния автомат. Сетне щяха да свалят отпечатъците ѝ от слушалката. Щяха да прегледат записите от охранителните камери наоколо и да открият регистрационните номера на автомобила ѝ. Щяха да я обвинят в убийство.

Беше прекалено опасно. Джулиъс беше мъртъв и тя не можеше да промени това. Той несъмнено би искал от нея да постъпи именно по този начин, а предвид цената, която бе платил за спечеления от него джакпот, имаше право на едно последно желание и Саманта трябваше да го изпълни. В края на краищата, каза си тя, той бе убит от собствения си адвокат. Кое то придаваше необичайно измерение на връзката адвокат — клиент, нали? Когато историята се разчуеше, тя определено нямаше да повдигне реномето на адвокатската професия.

Към седем часа Саманта се надигна с усилие от фотьойла и се запъти едва-едва към банята, където реши да направи равносметка на физическата си кондиция. Новините бяха лоши, накъдето и да погледне. Главата ѝ пулсираше от болка. Мускулите ѝ бяха схванати, а нощта, прекарана на фотьойла, не им се бе отразила добре. Възпаленото ѝ гърло я болеше още по-силно, а дращенето в задната му част предвещаваше кашлица, която едва ли щеше да отmine в следващите две седмици. Глътна на сухо две противогрипни таблетки и се затътри към кухнята, за да си направи кафе.

Замисли се върху поведението на Картър и в душата ѝ припламна гняв.

— Задник такъв! — прошепна Саманта, докато сипваше мляното кафе във филтъра.

Хората бездруго имаха лошо мнение за адвокатите и ги смятаха за отвратителна измет. Тя работеше в област, в която колкото по-аморални и безскрупулни са клиентите, толкова повече се нуждаят от услугите на адвокати и толкова по-богати стават тези адвокати. Припомни си групов исков процес отпреди няколко години, в резултат на който тъжителите получиха талон, даващ им възможността да получат безплатен разтвор за лещи, след като вече са купили един, а фирмата използва хонорара, за да реновира етажа на съдружниците. Осемдесет и един души бяха ослепели заради използвания от тях разтвор за лещи, оказал се заразен с някакви вещества в резултат на лоша хигиена в завода. Ослепели!

По време на първата си година във фирмата Саманта бе работила върху сливането на две стоманодобивни компании, довело до съкращаването на деветстотин души. Малко след като сключиха сделката, новоназначеният главен изпълнителен директор на компанията бе обвинен в незаконен износ на стомана за Северна Корея и нарушаването на поне дузина федерални закони. Докато работеше върху сделката, Саманта получи няколко смъртни заплахи, но Картър я посъветва да ги приеме като медали и да се гордее с тях.

Картър Пиърс изкарваше над един милион долара годишно. Не му ли стигаха? Имаше два ваканционни имота. Или може би три? Не беше сигурна. Не му ли стигаха? А Джулиъс, несъмнено уплашен, дори ужасен от късмета си, се бе доверил именно на нея и на Картър, който се бе отнесъл по такъв позорен начин с него. Нещо повече, никой освен нея не знаеше истината за случилото през онези ужасяващи шейсет секунди. Е, Картър, също я знаеше, но най-вероятно щеше да излъже.

Когато кафето ѝ кипна, Саманта бе обзета от изненадващо и непреодолимо желание да провери дали всичко с билета е наред. Отиде в спалнята и коленичи пред сейфа, вграден в задния ъгъл на големия дрешник. След като го взе от онази хижа, реши, че това е най-безопасното място, където да го остави. Ключът за сейфа пък висеше на конец за зъби, увесен на врата ѝ. Пъхна го в ключалката, завъртя го и отвори вратата. Ето го! Билетът си стоеше мирно и кротко в

найлоновото пликче. Беше поомачкан в резултат на схватката в хижата, но това не намаляваше стойността му, нали?

Четиристотин и петнайсет милиона долара.

От дълбините на душата ѝ като кипяща лава изригнаха образи на едно напълно възможно бъдеще. Билетът щеше да реши проблема с едва кретация магазин на родителите ѝ. Те щяха да се пенсионират. Да си купят хубав дом, в който да прекарват остатъка от дните си. Може би и една голяма къща в Ливан, близо до роднините, където да прекарват летните месеци. Билетът щеше да реши проблемите и на роднините ѝ в Ливан, които се бореха да оцелеят в страна, в която никога не знаеш какво ще ти донесе новият ден. Най-вероятно щеше да реши и нейните проблеми, свързани с разочарованието от избраната професия, разочарование, което не бе споделила с никого. От нея не се искаше нищо друго, освен да се появи в сряда с билета в ръка и широка, леко притеснена усмивка на лицето. Никой никога нямаше да разбере. Останалото щеше да се подреди от само себе си.

Писукането на кафе машината я върна към реалността и Саманта натика фантазиите, свързани с печелившия билет, в едно от най-затънтените ъгълчета на своето съзнание.

— Не си го помисляй дори! — изрече тя на глас, сякаш се нуждаеше от подобна заповед.

Побърза да прибере билета в сейфа, сякаш всеки момент някой щеше да влезе в стаята. Затвори вратата и го заключи. Сърцето ѝ туптеше силно, а дланите на ръцете ѝ бяха овлажнели.

— Кафе — каза си. — Ще се почувствам по-добре, след като пийна малко.

Можеш дори да спреш да си говориш сама, помисли си.

След като удостои сейфа с последен, прощален поглед, Саманта се надигна от пода и се върна в кухнята. Излегна се на фотьойла с чаша ароматно кафе в ръка и превключи на сутрешните новини. Погледът ѝ се спря на емблемата върху чашата.

„УИЛИТ & ХОЛ“

ВАШАТА ОПОРА В ПРОМЕНЯЩИЯ СЕ СВЯТ.

Да, светът наистина се променяше.

Едва бе преполовила чашата, когато реши отново да погледне билета.

Искаше само да се увери, че всичко е наред.

Саманта Хури започна работа в „Средиземноморски експрес“ веднага щом навърши четиринайсет години. Отначало зареждаше рафтовете за по няколко часа седмично, преди да получи „повишение“ и да застане на касата. Промяната предизвика огромно вълнение, тъй като боравенето с пари я караше да се чувства голяма. Отначало не забелязваше колко малко пари всъщност минават през ръцете ѝ, а дори ѝ да бе забелязала, това едва ли щеше да я развълнува особено. Когато в магазина нямаше клиенти, тя си пишеше домашните, а когато родителите ѝ не гледаха, четеше списание „Тайгър Бийт“. То бе сред изданията, които майка ѝ и баща ѝ определено не биха одобрили.

След известно време Саманта започна да забелязва някои особености в живота на магазина. Клиентите рядко се нареждаха на опашка, за да платят хранителните си продукти. Много от консервите събираха прах. Голяма част от хляба, който купуваха от фурната във Фредериксбърг, се озоваваше в дома им точно преди да започне да мухлясва. И това, при положение че правеха възможно най-малката по обем поръчка, която договорът им с фурната позволяваше.

Именно така осъзна, че магазинът им никога не е спирал да се бори за своето оцеляване, парите, които родителите ѝ изкарваха, едва осигуряваха оцеляването му. Продажбите скачаха веднъж годишно, по време на Ливанския кулинарен фестивал, заради пилешките дюнери, баклавата и хумуса. През останалата част от годината магазинът едва креташе благодарение на малката, но лоялна арабска общност в града. Семейство Хури не можеше да си позволи да загуби нито един клиент, ако иска магазинът му да оцелее.

Парите никога не стигаха. Родителите ѝ винаги караха коли, купени на старо, и не ги сменяха, докато не изцедят и последната капка живот от тях, след което ги заменяха с други, които също бяха превъртели шест цифри на километража. Рядко вечеряха навън. Когато порасна, Саманта често се връщаше в спомените си към редките посещения петък вечер в „Червения омар“. Там тя се тъпчеше със

скарриди, докато стомахът я заболи, защото знаеше, че на следващия ден пак ще трябва да се задоволи с табуле, лозови сарми и стар хляб.

Едва когато стана на шестнайсет, започна да осъзнава колко тежко е положението. Една вечер, малко преди Деня на благодарността, когато не успя да заспи навреме, стана да изпие чаша вода. Когато се връщаше от кухнята към своята стая, Саманта видя баща си да седи в потъналата в мрак дневна, захлупил лицето си в шепи, и да ридае безмълвно. Тя знаеше, че нещата в магазина не вървят добре. Работата бе намаляла дори по време на смените, които Саманта поемаше в събота и неделя. Родителите ѝ бяха станали по-унили и мълчаливи. Телефонът звънеше непрекъснато, кредиторите настояваха да получат парите си за някакви стари сметки. Месец по-късно настъпи Коледа, а мястото за подаръци под елхата беше по-празно от обичайното.

Още един месец по-късно, докато работеше в магазина един съботен следобед, видя двама едри мъже да влизат в стаичката на баща ѝ. Започнаха да се карат на висок глас. Когато си тръгнаха, Саманта се престори, че не забелязва насиненото око и ожулената брадичка на баща си. През пролетта обаче дядото на Саманта по майчина линия почина и наследството, което им остави, позволи на магазина да оцелее и в тази криза. Размина се на косъм.

Преди още да завърши гимназия, Саманта си даде обет никога да не живее в бедност. Реши да стане лекар, но химията и биологията никак не ѝ вървяха. Завърши с тройка подготвителния курс по химия в Университета на Вирджиния, но не това, а представянето ѝ на лабораторните упражнения по биология я убеди, че бъдещето ѝ не е в медицината.

Междинният изпит, провеждан в средата на семестъра, изискваше от студентите да разпознаят за деветдесет минути колкото се може повече организми под микроскоп. По-лесните от тях носеха по три или четири точки, докато трудните докарваха два или три пъти повече. За да получат шестима, студентите трябваше да съберат поне сто и осемдесет точки. Шейсет точки гарантираха тройка. Саманта получи удивителните петдесет и осем точки. Когато попита професора дали може да се отпише преди края на семестъра, той я посъветва да не взема прибързани решения.

— Колко изкарахте на междинния изпит? — попита я любезно.

— Петдесет и осем — отвърна Саманта с възможно най-спокоен глас. Нямаше никакъв смисъл да крие истината от него.

— Разбира се, веднага ще подпиша молбата ви! — отвърна той.

Професорът се съгласи да се срещне със Саманта час по-късно във факултета по биология. Когато тя пристигна там, завари своя преподавател да крачи нервно по коридора и да се оглежда за нея, сякаш нямаше търпение да я изключи от програмата по биология. Подписът му върху молбата ѝ сложи край на медицинската ѝ кариера, преди още да е започнала, и насочи мислите ѝ към правния факултет.

Въпреки тройката по биология, която разваляше дипломата ѝ. Саманта се справи блестящо с изпитите по останалите предмети и завърши колежа с отличие. Сетне замина за Япония, където преподава английски език в продължение на една година, а след завръщането си положи изпита за прием в правния факултет, на който изкара осемдесет и пет процента. Така записа право в университета на Ричмънд, където започна да учи здраво още от първия ден, като често залягаше над учебниците чак до полунощ.

Когато завърши втори курс, Саманта прие поканата за летен стаж в „Уилит & Хол“, където ѝ платиха умопомрачителните за нея две хиляди долара седмично. По време на дванайсетседмичния си стаж взе участие в редица важни правни мероприятия. Посети с колеги мач на бейзболния отбор на „Балтимор Ориолс“ и седна точно зад основната база. Уикендът на четвърти юли прекара в огромната вила на управляващия съдружник край брега на езерото Смит. Всеки ден тя и колегите ѝ обядваха в най-реномираните ресторанти в града. В края на въпросния дванайсетседмичен стаж бе наддала почти пет килограма. Нищо чудно, че стигна до извода, че да си адвокат е прекрасно!

В края на лятото получи предложение от фирмата, след което изкара с лекота последната година в правния факултет, преди да започне да учи за адвокатския си изпит. Оказа се доста труден, но Саманта преодоля и това препятствие. В „Уилит & Хол“ вече я очакваха с шестцифрена годишна заплата и разбира се, блекбери. Нямаше търпение да започне да изкарва пари, тъй като студентският ѝ заем също беше шестцифрен. И парите не закъсняха.

Никога нямаше да забрави първия чек, който получи от фирмата. Прибра се у дома с чисти три хиляди и петстотин долара, останали ѝ след различните данъци и удръжки. Две седмици по-късно получи нов

чек. Банковата ѝ сметка набъбваше толкова бързо, че свят ѝ се зави. Купи си чисто ново ауди купе и мансарден апартамент на „Тобако Роуд“. Всяка вечер на връщане след работа отделяше по четирийсет долара за вечеря, тъй като изобщо не се съмняваше, че е заслужила подобна проява на екстравагантност.

Не след дълго — вероятно по времето, когато започна да мечтае да залее блекберито си с бензин и да го запали — осъзна, че за фирмата е най-обикновена дойна крава, която трябва да носи пари. Присмя се на собствената си наивност. Спомни си как през онова лято бе решила, че всички са толкова мили и симпатични! Почувства се толкова глупаво, най-вече защото бе чувала страховитите разкази на студентите, които се бяха дипломирали преди нея. Бе решила, че преувеличават, пък и никога не приемаше нищо на доверие. Само след месец обаче пред нея лъсна цялата ужасяваща истина, досущ като трупа на някоя жертва на убийство.

Труп, който щеше да ѝ донесе още няколко хонорувани часа. Една нощ, приблизително четири години преди Джулиъс да нахлуе в живота ѝ със своите половин милиард долара, Саманта се погледна отстрани и осъзна, че седи на бюрото в кабинета си в три часа сутринта и пие вино направо от бутилката, докато пише някаква искова молба. По клавиатурата капеха сълзи. Каза си, че е трябвало да се досети, че нещата ще се развият по този начин. И все пак как би могла да очаква, че ще обсебят всяка секунда от времето ѝ, всяка полезна частица от цялото ѝ съществуване. И до ден-днешен помнеше вкуса на онази бутилка вино.

Трябваше да се досети, трябваше да проумее, че на фирмата не ѝ пука за нея. Шансовете да стане съдружник бяха минимални, а в случай че не издържи на темпото, правният факултет непрекъснато бълваше амбициозни кариеристи, които нямаха нищо против да работят по сто часа седмично и да се прирастват към алкохола или нещо по-лошо.

Личният живот на колегите ѝ се сгромолясваше в руини, сякаш бе настъпил някакъв страховит емоционален апокалипсис. С всяка изминала година броят на онези, които продължаваха да носят брачни халки, намаляваше. Когато постъпи във фирмата, дванайсет от колегите ѝ новобранци бяха женени. Осем години по-късно само двама от тях бяха успели да запазят брака си, а част от останалите бяха

започнали връзки помежду си. Уж за да омекотят удара от развода. Бе досущ като в гимназията, с тази разлика, че всички имаха купища пари и бяха достатъчно големи, за да си поръчват алкохол. А те пиеха. Пиеха и още как. Всяка вечер част от по-младите юридически помощници отиваха в някой бар, за да се натряскат и да прогонят болката.

Саманта седеше във фотьойла и се питаше какво ли са ѝ приготвили идните десет години. Дали ако започне да си търси работа веднага след празниците, ще успее да се вреди в друга голяма юридическа кантора? Отдавна се бе отказала от идеята да стане прокурор. Просто не можеше да си позволи да работи за шейсет хилядарки годишно. Трябваше да изкарва повече пари, за да е в състояние да помага на семейството си.

Сви се на фотьойла и се загледа в гъстите мрачни облаци, които се носеха по небето. Не можеше да понесе мисълта да се върне отново във фирмата. Как да прекрачи прага ѝ, след като бяха отхвърлили кандидатурата ѝ за съдружник? Няма начин, каза си Саманта.

По дяволите, Картър, помисли си тя. Не можеше да повярва каква каша забърка шефът ѝ.

Удари с юмрук по страничната облегалка, в резултат на което кафето опръска ръката ѝ. Вината отново бе на Картър. От сега нататък, реши Саманта, ще обвинявам за всичко този задник. Кого заблуждаваше? Да, може и да не я бе видял в онази хижка, но бързо щеше да се досети, че тъкмо тя е взела билета.

И тогава какво? Наистина ли щеше да тръгне подире ѝ? Да я нарани? Нямах ли си свои собствени проблеми? Както например двойното убийство в хижата? Бъркотията ставаше все по-голяма и по-голяма. И всичко това заради малко пари. Добре де, заради страшно много пари, но все пак пари.

Разпилените ѝ мисли отново се насочиха към билета. През последния един час бе проверила два пъти дали си е на мястото. Започна да се притеснява, нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Стана от мястото си, отиде до дрешника и седна на пода до сейфа.

В съзнанието ѝ се водеше оживена дискусия, за която Саманта като че ли не подозираше.

Билетът е на Джамал.

Може би.

Откъде Джулиъс би могъл да е сигурен, че Джамал е негов син?

Може да има и други наследници.

Как ще ги открие?

Отново се сети за своите родители, за баща си, който можеше да изгуби магазина си, да изгуби онова, което бе градил цял живот. Замисли се и за Зиад Хури, за това как този идиот бе съсипал репутацията на семейството си в името на някаква уж свещена война, която бе прекалено глупав или прекалено мързелив да разбере.

Концентрирай се върху Джамал, каза си Саманта. Върху Джамал.

Опита, всъщност положи всички усилия, но мислите ѝ все се връщаха към Ливан, към лелите, чичовците и братовчедите ѝ, към годините на гражданската война, която бяха преживели. По-голямата част от роднините ѝ живееха под наем в Бейрут. Баща ѝ имаше двама по-големи братя, единият месар, другият електротехник. И двамата бяха много бедни, живееха ден за ден в тесни бетонни килийки заедно със семействата си. Майка ѝ имаше брат и две сестри, една от които бе загинала при атентат с кола бомба по време на войната. И те едва свързваха двата края. Войната бе пуснала пипалата си до мозъка на костите на цялата нация, като раково заболяване в ремисия.

Една мисъл се лепна неотклонно за нея като джебчия в тълпата.

Никой няма да разбере.

Никой няма да разбере.

Никой няма да разбере.

Никой няма да разбере.

Изчезни до сряда и осребри билета. Когато става въпрос за лотарии, всичко зависи от това у кого е билетът. Никой не можеше да оспори правата ѝ върху него. А който го направеше, щеше да бъде заклеймен като завистлива откачалка. Което бе направо чудесно, нали?

И така Саманта се озова на своята собствена граница.

Беше убедена, че всеки човек има подобна граница — пресече ли я веднъж, ще загуби душата си. Решението дали да я пресечеш или не, бе своеобразен избор какъв човек искаш да бъдеш, какъв живот искаш

да водиш. Сега тя стоеше пред своята собствена граница. Прекрacheshe ли линията, животът ѝ можеше да стане много по-лесен, животът на семейството ѝ можеше да стане много по-лесен, щеше да сложи край на десетилетната борба за оцеляване, която родителите ѝ водеха. Недостатъкът бе, че Саманта Хури щеше да се нареди сред най-големите крадци в историята на човечеството.

Не, каза си тя. Не. Това не е редно.

Но не беше редно и да излага живота си на риск, нали?

Така обаче завинаги ще се превърнеш в престъпничка, напомни си Саманта.

Мога да го преживея, реши тя. Ако това е цената, не е никак висока. Започнеше ли да изпитва угризения, щеше да си наеме скъпоплатен психотерапевт.

Уви се по-плътнo в одеялото, а билетът продължаваше да владее мислите ѝ. Онова, което я плашеше най-силно, бе обстоятелството, че започваше да търси аргументи в подкрепа на желанието си да го задържи. Част от нея продължаваше да не иска не просто да задържи билета, а изобщо да има нещо общо с него, но гласът ѝ започваше да звучи все по-тихо и по-тихо, заглушен от барабаните на алчността.

Нуждаеше се от помощ. Готова бе да си го признае.

Седна на пода в дрешника и кръстоса крака. Температурата я изгаряше, мускулите и ставите я боляха, съзнаваше, че не е в състояние да се справи сама. Едва събра сили да вземе телефона и да набере номера, на който никога не бе очаквала да позвъни отново. Въпреки това обаче той се бе запечатал в паметта ѝ.

— Да! — отвърна нечий енергичен глас.

— Паскуале, Сам е — каза тя. И побърза да добави, преди да е променила решението си: — Нуждая се от помощта ти.

Сетне затвори, дотътри се до леглото и заспа.

---

[1] Рон Поупийл (1935), американски изобретател, популярна личност в областта на телевизионния и директния маркетинг. — Б.пр.

↑

18.

Събота, 22 декември, 11:55 ч.

С приближаването на границата между Вирджиния и Северна Каролина времето започна да се влошава рязко и Чарлз Флаг се замисли дали да не отбие в някой мотел и да прекара деня там. Мразовитият дъжд премина в суграшица и не след дълго застла асфалта с красива, но опасна ледена покривка. След като премина щатската граница обаче, Флаг реши да продължи въпреки лошото време, тъй като се намираще на по-малко от сто и петдесет километра от крайната си цел. Видимостта беше слаба, но поне спря да намалява, освен това движението по магистралата бе толкова оскъдно, че с малко повече късмет щеше да пристигне в ранния следобед.

Цената на забавянето би могла да се окаже прекалено висока. Не можеше да си позволи да изгуби и минута от времето, необходимо за издирването на билета, да не говорим за цял ден. Работата му бе изпълнена с опасности, но в крайна сметка естественият подбор не означава да стоиш безучастно с надеждата да не те изяде някоя хиена. Всяко живо същество трябва да поема известни рискове, ако иска да еволюира. Реши да чуе гласа ѝ, ей така, за всеки случай. Използва функцията за бързо намиране на мобилния си телефон (името ѝ бе записано под №1, тя винаги щеше да бъде №1 и никога нямаше да има №2) и се свърза с нея.

Тя отговори на второто позвъняване.

— Ало?

Ох, този глас, възкликна безмълвно Флаг.

— Аз съм.

Дълга въздишка.

— Какво искаш, Боби?

Би убил всеки, осмелил се да го нарече с рожденото му име, което отдавна бе заменил с това на най-големия интелект в човешката история. Оливия Келог обаче можеше да го нарича както си иска.

— Знаеш, че името ми е Чарлз.

— Както кажеш, Боби.

— Искях само да те чуя — каза той. — И да ти пожелаая весела Коледа.

— Казах ти да не ми се обаждаш. Ти дори не празнуваш Коледа.

— Защо вдигна тогава? — попита Флаг. — Нали името ми се изписва на дисплея?

— О, я не ми пробутвай тези глупости! Нямам представа как правиш така, че да се изпише друго име, но предпочитам да не го правиш.

— Как си?

— Трябва ли да извадя ограничителна заповед от съда?

Оливия му задаваше този въпрос от време на време, но Флаг знаеше, че никога няма да изпълни заплахата си. Затова не ѝ отговори.

— Как си? — повтори той.

— Бях добре, преди да се обадиш.

— Това ме обижда.

— Изминаха шест години — каза тя. — Не е ли време да загърбиш миналото и да продължиш напред?

— Чакам да се осъзнаеш. Зная, че рано или късно и това ще се случи.

— Защо не ме оставиш на мира?

— Защото те обичам.

— Но аз не те обичам.

— Писано ни е да бъдем заедно — отвърна Флаг. — Такава е волята на природата.

— Господи, все същата откачалка си!

— Смятали са Галилей за луд. А също и Микеланджело.

— Явно днес си се събудил с по-високо самомнение от обичайното.

— Можеш ли да си представиш колко свършени деца бихме могли да имаме?

— Опитвам се да не мисля за възможността да имаме деца. От това ме заболява главата.

Въпреки този отговор Чарлз Флаг не забравяше нито за миг, че тя е една от малцината избрани и следователно не подлежи на ликвидирание. Освен това тялото ѝ винаги миришеше толкова хубаво. Зачуди се дали продължава да ползва онзи парфюм.

— Още ли ползваш онзи парфюм?

— Не.

— Защо?

— Наистина ли държиш да ти обясня причината?

— А с какво си облечена в момента?

— Няма да ти кажа!

— Защо?

— Защото не искам да мастурбираш, докато си представяш как съм облечена.

Господи, днес беше по-жлъчна от обичайното!

— Знаеш, че не правя такива неща.

— Вярно. Семето ти е прекалено ценно. Не можеш да си позволиш да пропилееш и капка от него.

— Наистина е безценно. Не излизаш с някого, нали? — попита той.

— Не ти влиза в работата.

— Не забравяй какво се споразумяхме.

— Че как мога да забравя?

Преди три години Оливия му бе заявила, че възнамерява да се сгоди за един млад счетоводител, с когото се запознала на пазара. Когато научи за това. Флаг я увери, че омъжи ли се за младежа, ще го хване, ще пъхне тръба в гърлото му и ще налее в нея врящо олио. Тя развали годежа и оттогава не бе излизала с никого. Оплака се, че не е справедливо, но Флаг не искаше да разводнява съвършеното си ДНК с генетичния боклук на някой случаен идиот. Ето това би било несправедливо!

Понякога му се искаше да махне с ръка и да я забрави, но все не намираще сили да го стори. Тя беше съвършен образец. Професор Дарвин не би одобрил подобна постъпка от негова страна.

— Добре, напомням ти го за всеки случай.

— Не можеш ли да ме оставиш на мира? — попита Оливия. — Не съм единствената жена на този свят. Намери някоя друга, която да се е изкачила също толкова високо по стълбицата на еволюцията. Искам да вода нормален живот.

— Няма друга!

Започваше да се ядосва. Оливия винаги успяваше да го изкара извън нерви и причината — Флаг не се съмняваше в това — бе

обстоятелството, че тя му бе напълно равностойна в еволюционно отношение. Никой човек, застанал на по-ниско еволюционно стъпало, не би могъл да му въздейства по този начин. Рационално погледнато, доколкото, разбира се, Чарлз Флаг бе способен да разсъждава рационално, той нямаше нищо против, но от емоционална гледна точка му се искаше да ѝ тегли един хубав бой.

— Боби, аз не съм нищо особено! — настоя тя.

— Грещиш! И предпочитам да ме наричаш Чарлз!

— А аз предпочитам да получиш масивен инфаркт, но човек невинаги получава това, което иска, нали?

— Разстроена си — каза Флаг. — Случва се и с най-добрите от нас. Нуждаеш се от време, за да се успокоиш.

— Моля те, остави ме на мира!

— Ще ти се обадя скоро.

— Моля те, недей.

— Весела Коледа!

— Не ми пука!

Оливия затвори телефона. Издържа доста дълго този път, независимо от факта, че бе заплашил да започне да екзекутира съседите ѝ един по един, ако престане да отговаря на позвъняванията му. Предполагаше, че е вдигнала телефона само защото му е повярвала. Предполагаше, че му е повярвала, защото бе развила склонност към мелодрамата. Никога не би убил някого от съседите ѝ само защото не е вдигнала телефона.

Никога не би го направил... вероятно.

Е, добре де, би го направил.

Час и половина по-късно пред погледа му изникнаха небостъргачите, които се издигаха в центъра на Ричмънд. Настроението на Флаг обаче помръкваше с всеки изминат километър. Разговорите с Оливия му действаха на нервите. Как бе възможно тя да не разбира, че съдбата им е да бъдат заедно? Беше му предложила да я забрави и да си намери някоя друга? Това бе все едно да му предложи да живее, без да диша! От мига, в който я бе видял за първи път — и не кога да е, а тъкмо на годишнината от рождението на Чарлз Дарвин — бе разбрал, че това е жената за него. Единствената. Никога нямаше да

има друга. Всички останали щяха да бъдат по-нисши от Оливия Келог. Произходът ѝ беше безупречен. Баща ѝ е бил олимпийски шампион по плуване, преди да завърши медицина и да извърши истински пробив в борбата с онкологичните заболявания. Майка ѝ също беше бивша спортистка, участвала на олимпийски игри, след което станала прочута писателка, но загинала нелепо, прегазена от пиян шофьор.

Щастливата им връзка приключи един вторник, когато Флаг сподели с любовта на живота си какво се е случило с убиеца на майка ѝ. Скоро след като научи трагичната история за майката и съпругата, отишла си от този свят в разцвета на силите си, Флаг отиде на гости на пияния шофьор. Когато един следобед шофьорът, разведен бивш оксигенист на име Брайън Стюарт, се прибра у дома си след работа, го завари да седи на единствения фотьойл във фургона му и да дъска последната му кутийка сода с аромат на череша.

Седмица по-късно полицията пристигна в дома му след оплакване на съседите по повод неприятната миризма, разнасяща се от фургона. Ченгетата откриха стопанина прикован с пирони за стената на спалнята си. Смъртта на Стюарт, дребен крадец и насилник на жени, чиято слава се носеше из целия окръг, не вдъхнови следователите да направят по-задълбочено разследване. Убийството му остана неразкрито.

За най-голямо огорчение на Флаг обаче Оливия Келог не посрещна благосклонно разказа му за възмездието, сполетяло убиеца на майка ѝ. Тя мигом сложи край на брака си с Флаг, чиято единствена странност до този момент бе любимата му книга — „За произхода на видовете“ (впоследствие Оливия щеше да признае, че е било цяло чудо, дето Флаг е притежавал само един екземпляр от нея), чиито страници бяха орфани от редовно четене, а голяма част от абзаците бяха подчертани. Никога не бе обръщала внимание на твърденията на съпруга си, че мисията му в живота е да спаси човечеството от... самото човечество, и за да осъществи тази си цел е извадил осемдесет и шест души (включително Брайън Стюарт) от генетичния фонд. Никога не бе обръщала внимание дори на непохватното му убеждение, че човешката еволюция се намира на кръстопът и трябва да се направи нещо по въпроса.

Съвременното общество отвращаваше Флаг. В рамките само на един век човечеството бе зачеркнало милиони години еволюция.

Задействан бе своеобразен принцип на доминото, първите две плочки в което бяха ваксините и антибиотиците, две от многото, които събаряха останалите и в крайна сметка щяха да катурнат и последната плочка, а това означаваше изтребление, край на човечеството. Бета блокери, лекарства за химиотерапия, статини, антихипертензивни, инсулин, стероиди — всички тези неща служеха, за да удължат живота по изкуствен начин и да предотвратят навременното отпадане на слабите и непригодните от генетичния фонд на човечеството. И дори по-лошо — това позволяваше на хора, които в противен случай щяха да отпаднат от генетичния фонд, да продължат да живеят и да се възпроизвеждат, предавайки слабите си, некачествени гени на следващите поколения и по този начин допълнително снижавайки качеството на въпросния генетичен фонд. Това бе порочен кръг, който несъмнено щеше да доведе до заличаването на човечеството.

Почти никой не правеше физически упражнения. Хората задръстваха артериите си с наситени мазнини и се тъпчеха с чийзбургери и пържени картопки така настървено, сякаш още на следващия ден земята ще остане без телешко или картофи. Съвременната медицина и хирургия не позволяваха да умрат индивиди, които отдавна би трябвало да умрат, след което същите тези индивиди не оползотворяваха по никакъв начин дара, който бяха получили. Нещата бяха толкова прости. Вместо да изхранва няколкостотин милиона, Майката Земя изхранваше седем милиарда деца, които се лутаха из живота си като безмозъчни зомбита. Седем милиарда? Това беше прекалено много. Чарлз Флаг обичаше всякакви апокалиптични истории.

Вярваше, че човечеството е загубило инстинкта си за оцеляване. Бе прочел доста изследвания, потвърждаващи теорията му, че хората просто не знаят как да оцелеят. В един доклад, посветен на терористичните атаки от 11 септември например, Флаг прочете, че след като първият самолет се забил в Северната кула на Световния търговски център, служителите в другата кула получили нареждане да останат по местата си. За огромно негово удивление мнозина се подчинили на това нареждане, пренебрегвайки инстинкта си да напуснат сградата въпреки факта, че в съседната току-що се е забил джъмбо-джет. Джъмбо-джет, а не детско самолетче! И когато седемнайсет минути по-късно вторият самолет се забил в Южната

кула, същите тези хора, които останали над зоната на сблъсъка, се озовали в капан.

По-късно Флаг прочете и дисертация, която изследваше реакцията на минувачите при престрелки. Оказваше се, че когато прогърмят изстрели, поведението на средностатистическия американец се различава коренно от поведението на всяко друго живо същество на планетата. При най-дребния сигнал за опасност всеки друг животински вид хуква в обратната посока с надеждата да отърве кожата. Хората обаче застивали на място и в много случаи дори изпитвали несъзнателно привличане към епицентъра на опасността. Към мястото на стрелбата. По време на разпити, проведени от полицията сред престрелки, мнозина от оцелелите заявили, че не са хукнали да спасяват живота си, защото искали да видят какво става.

Оливия обаче не бе останала впечатлена от теориите му.

Дори само мисълта за края на връзката им разстрои Флаг до такава степен, че сърцето му се разтуптя силно и се наложи да отбие в аварийната лента. След като спря, се зае с упражненията си. Така успя да се концентрира върху мисията, с която се беше заел. Не очакваше да открие билета с лекота, затова последното, от което имаше нужда, бяха проблеми със сърцето.

А навън продължаваше да вали сняг.

Флаг се озова пред „Щастливият Лу“ в три следобед. Слабата слънчева светлина бе започнала да помръква в този най-кратък ден от годината. На фона на сивото небе магазинът изглеждаше също толкова занемарен и западнал, колкото и в телевизионния репортаж предната вечер. Разположен бе в една от преките между Мейн Стрийт и Кари Стрийт, източно от централната част на Ричмънд, притиснат като плънка на сандвич между ателие за химическо чистене и запуствал бар, който в добрите си години бе носил името „Хидратацията на нацията“. Над олющената му и дори напукана фасада унило висеше банер, който тръбеше: „Ние продадохме билета за \$ 415 млн!“. Сякаш това гарантираше, че всички билети, продадени тук, ще носят по четиристотин и петнайсет милиона долара.

Беше съботата преди Коледа, снегът продължаваше да трупа и центърът на Ричмънд бе добил призрачен вид. „Щастливият Лу“ обаче

обслужваше по-бедните квартали южно и източно от центъра, затова бе отворен. Флаг прекрачи хлъзгавия праг на магазина и затвори вратата след себе си, а снеговалежът започна да се усилва зад гърба му. Използва тялото си, за да скрие ръцете си, които обърнаха знака ОТВОРЕНО от другата страна. Сега на вратата пишеше ЗАТВОРЕНО.

Магазинът беше празен, с изключение на жената зад касата, обстоятелство, което Чарлз Флаг прие като дар от съдбата. Това място беше толкова незабележимо, толкова безлично въпреки окачената зад щанда огромна глава на елен, която сякаш следеше Флаг с поглед. Рафтовете бяха отрупани с прекалено скъпи и прекалено нездравословни хранителни стоки, а хладилниците — с евтина бира и малцово уиски. Плюс цигари, цигари, цигари. Флаг мразеше тези места. Приличаха му на крайпътни гари на цивилизация, поела по пътя на своето самоунищожение.

Продавачката, чието име беше Карли Мадисън, изглеждаше точно така, както си я бе представял Флаг — бледа възпълна жена, прехвърлила четирийсетте, която пушеше ментолови цигари и решаваше кръстословица. Разбира се, не кръстословицата на „Ню Йорк Таймс“. Бе отворила една от онези книжки с кръстословици, които бяха не само елементарни, но и даваха отговорите. Когато Флаг влезе, жената изобщо не вдигна поглед, затова нямаше как да забележи откачалката, която приближаваше към касата. Той застана пред нея и нито помръдна, нито произнесе дума, докато тя не му обърна внимание. Чарлз Флаг не каза „извинете“ или нещо подобно. Все пак той бе клиентът!

— Мога ли да ви помогна? — попита жената, без да вдигне поглед от празните квадратчета на кръстословицата.

— Кой купи билета? — попита той.

— Какво? — отвърна Карли Мадисън, чието внимание бе насочено изцяло към кръстословицата.

— Билетът — повтори Флаг. — Кой купи печелившия билет?

Сега вече привлече вниманието ѝ.

— Моля? — попита тя и го погледна.

Той я сграбчи за месестата част на лявото ухо и я дръпна към себе си, сякаш бе пакостливо дете, което не слуша родителите си.

— Чу ме!

— Не зная!

— О, знаеш. Прегледала си записите от охранителната камера веднага щом си разбрала, че печелившият билет е продаден тук — каза Флаг и дръпна по-силно.

Очите на Карли се разшириха от неподправен ужас, но Флаг остана доволен, че най-сетне е привлякъл вниманието ѝ. Стигна до този извод, след като видя подмокрените ѝ панталони. Във въздуха се разнесе остра миризма на урина.

— Един черен тип — отвърна тя.

— Как се казва?

— Джулиъс. Джулиъс Уийлър.

— Къде живее?

— Нямам представа.

Дръпна още по-силно ухото ѝ и когато почувства, че хрущялът започва да се отделя, разбра, че тя наистина не знае къде живее този Джулиъс Уийлър.

— Какво друго знаеш?

И тъй като ухото бе все така здраво стиснато в желязната хватка на Флаг, Карли се опита да си спомни всичко, което знаеше за този проклет късметлия, купил билета. А докато се напъваше да извика един или друг спомен, през ума ѝ мина мисълта, че е трябвало да положи повече усилия в гимназията. Ако беше учила повече, нямаше да се озове тук, в „Щастливият Лу“, и никой нямаше да заплашва да откъсне ухото ѝ.

— Добре, да започнем с нещо лесно. Откъде го познаваш?

Карли обмисли отговора си много внимателно, тъй като подозираше, че животът ѝ зависи от него. Ако знаеше, че греши, тъй като съдбата ѝ бе решена още в мига, в който Флаг влезе в магазина, щеше да се отпусне поне малко. Затова сега тя внимателно обмисли различните варианти. Истината прави човека свободен, каза си тя.

— Работи наблизко — отвърна, хлипайки на всяка дума. Очите ѝ плуваха в сълзи.

— Къде?

Карли знаеше, че Джулиъс Уийлър работи в „Уилит & Хол“, тъй като една от колежките ѝ, младо чернокожо момиче на име Тауана, което също живееше в Трий, припечелваше допълнително, като чистеше офисите на фирмата в същата нощна смяна, в която работеше и Джулиъс.

— Онази голяма адвокатска кантора от другата страна на улицата.

— Коя?

— „Уилит & Хол“ — отвърна тя.

— Къде се намира?

— Тръгнете на запад по Мейн Стрийт. Ще видите сградата им след седемстотин-осемстотин метра.

Флаг благодари на Карли и я простреля веднъж в челото. Трудно му бе да си представи пораженията, които бе нанесла на местния генетичен фонд. Господи, та тя е била в състояние да се репродуцира поне в продължение на четвърт век. Съжаляваше, че не я е срещнал по-рано.

19.

Събота, 22 декември, 16:17 ч.

— Имаш грип — обяви доктор Роджър Бузеин, изучавайки резултатите от изследванията й така внимателно, сякаш бяха ръкописите от Мъртво море. — И стрептококи в гърлото. Ще ти предпиша нещо антивирусно, което да пребори симптомите на грипа, и антибиотик за стрептококите. Ще се почувстваш по-добре след няколко дни. Налага се да си почиваш в дните до Коледа. Преумориш ли се, може да се озовеш и в болница. Това ти го гарантирам.

Саманта го изгледа с подпухналите си очи, покрити с червеникавата паяжина на изтощението.

— Благодаря — изрече с дрезгав глас.

— Но въпреки това изглеждаш великолепно — каза той и побърза да отмести поглед вляво.

Намираха се в кабинета на Бузеин в Центъра по вътрешна медицина, който заемаше самостоятелна четириетажна сграда в общинската болница на Хенрико. Помещението бе обзаведено с евтини талашитени столове и масичка, отрупана със стари списания. Центърът беше доста популярен и обикновено гъмжеше от пациенти, които дори да не бяха болни, гледаха да се възползват от здравните си осигуровки, но днес сградата наподобяваше мавзолей. Час по-рано доктор Бузеин бе отворил кабинета си специално заради Саманта и дори бе повикал лаборантка, която да вземе гърлен секрет от любимата му пациентка. Както можеше да се очаква, лаборантката не бе във възторг от възможността да дойде на работа в събота.

Доктор Бузеин определено остана разочарован, когато Саманта се появи в компанията на млад мъж. Още няколко подобни действия от нейна страна и той щеше да започне да си мисли, че не проявява интерес към него, което би било необичайно. Та той беше толкова преуспяващ лекар! Жените обожават лекарите! Нали затова постъпи в медицинския факултет! А този неин приятел започваше да му лази по нервите. Седи, облечен в пуловер с мотиви от „Пакман“^[1] и торбести

джинси, и го гледа отвисоко. Доктор Бузеин поклати глава, извади от едно чекмедже на бюрото си тестето с рецепти. Написа лекарствата, които Саманта трябваше да взема, и ѝ подаде рецептата.

— Аз ще я взема — каза придружителят ѝ.

— Простете — каза Бузеин и дръпна рецептата така, че онзи да не може да я достигне, — а вие кой бяхте?

— Паскуале Паоли. Приятел съм на Саманта.

— В такъв случай, господин Паоли, боя се, че не мога да ви дам рецептата. Лекарствата са предназначени за Саманта. Да дам рецептата на вас, би означавало да наруша федерален закон. Може би сте чували за ЗЗДМДП? Това е Законът за защита и достъп до медицинските данни на пациентите?

— Разбира се — отвърна Паскуале, без да отдръпне протегнатата си ръка. — Госпожица Хури ме покани да я придружа. Смятате ли, че има нещо против да взема рецептата?

— Всичко е наред, Роджър — каза Саманта с едва доловим глас.

— Както желаете — отвърна Бузеин с глас като на Дарт Вейдър и дори отметна глава назад, за да подсили ефекта.

Паскуале го погледна едва след като прибра рецептата в джоба си и каза:

— Благодаря, лорд Вейдър.

Саманта и Паскуале купиха лекарствата още в аптеката в Центъра, след което се отбиха в „Мери Анджела“ в Керитаун, за да вечерят набързо. Керитаун бе оживен бохемски квартал с множество магазини и заведения, разположен западно от центъра на Ричмънд. Тук идваха богатите жители на предградията, за да се почувстват в крак с модата. Районът беше пълен със суши барове, безумно скъпи бутици, антикварни книжарници и магазини за подаръци, чийто асортимент собствениците им описваха като еkleктичен. Италианският ресторант „Мери Анджела“ се намираше в западната част на Керитаун и благодарение на своите пици и паста се бе превърнал в същинска кулинарна институция в Ричмънд.

Саманта и Паскуале се настаниха в едно ъглово сепаре, от което се виждаше заснежената Кери Стрийт. Миг по-късно се появи млада сервитьорка, на около двацет и една-две години, и остави две чаши

вода върху карираната покривка. В чашите като буйове в морето плуваха задължителните резенчета лимон.

— Тези лимони носят какви ли не зарази — отбеляза Саманта, след като сервитьорката се отдалечи. — Гледах един репортаж по Си Ен Ен.

Паскуале бе поднесъл чашата си почти до устните си. Спря за миг, обмисли предупреждението на Сам, сетне отпи от пълната с всевъзможни зарази вода с дъх на лимон.

— Наздраве — каза той. — Не забравяй да си вземеш лекарствата.

— Не започвай и ти — отвърна тя.

Постави двете таблетки — антивирусната и антибиотичната — върху езика и ги прокара с водата от своята чаша.

— Тези лимони нямаха ли чумни бактерии? — попита Паскуале.

— Честно казано, прекалено съм уморена, за да ме е грижа за това. Освен това тези лекарства ще ме защитят от тях.

Той отпи отново.

— Водата е вкусна.

— Радвам се, че ти харесва.

— И така, какво правим тук?

— Какво искаш да кажеш?

— Достатъчно умен съм — каза Паскуале, — за да предположа, че не ми позвъни само за да ти правя компания в лекарския кабинет.

— Не, аз... — започна Саманта, сетне добави тихо. — Не.

— Малко съм объркан — продължи той. — От обяд насам те возя насам-натам — до лекаря, до аптеката и прочее — сякаш си любимата ми баба. Не че не ми е приятно да те видя, напротив, даже много ми е приятно... Но ти самата бе казала, че не можеш да понасяш присъствието ми, което означава, че в момента си загазила, а аз седя тук и нямам представа за какво става въпрос. Затова помогни ми, за да ти помогна и аз. И така, какво се е случило?

Саманта бе забравила колко бързо говореше Паскуале, как изстрелваше думите като куршуми от дулото на картечница, сякаш никога не водеше вътрешен монолог. Хубавото по отношение на Паскуале Паоли бе, че тя бе в състояние да го види като на длан. Но от друга страна, беше ужасяващо, защото той нямаше никакви задръжки и започнеше ли да говори и действа, бе за предпочитане да не застава

на пътя му. Паскуале винаги казваше това, което мисли. Това бе привлекателно, но и два пъти по-плашещо.

Той си поръча лингуини с миди, а Саманта избра парче пица със сирене. Решиха да си разделят голямо плато с антипасти. Докато очакваха храната си, Саманта разказа на Паскуале какво се е случило от мига, в който Джулиъс почука на вратата ѝ двайсет и четири часа по-рано. Разказът ѝ бе наситен с подробности, не пропусна нищо, сподели включително и намерението си да връчи билета на новия му законен собственик.

Единственото, което премълча, бе желанието да задържи билета за себе си.

Нямаше представа защо го направи.

В края на краищата, нали именно заради това бе позвънила на Паскуале?

Нали?

Когато Саманта се запозна с Паскуале Паоли по време на първата си година в правния факултет, той вече се бе превърнал в нещо като местен герой. Беше постъпил две години преди нея, но бе с три години по-голям. След като завърши Принстън, той започна работа в интернет компания, продаваща онлайн стоки за домашни любимци. Компанията никога не бе излизала на печалба и изплащаше част от заплатите на своите служители под формата на опции за закупуване на акции. Осемнайсет месеца по-късно основателите ѝ пуснаха нейните акции на борсата. Първия ден сутринта търговията започна при \$ 3,25 за акция и приключи същия следобед при \$ 65.75. Месец по-късно котировките достигнаха \$ 115. Паскуале, който бе започнал да подозира, че компанията никога няма да успее да излезе на печалба, продаде своите 40 000 акции и взе за тях 4.4 млн. долара. Няколко месеца по-късно набраните средства свършиха и борсовите котировки се сринаха. Основателят на компанията, същият, който бе назначил Паскуале на работа, започна работа на двойни смени в едно заведение за бързо хранене.

След като подсигури финансовото си благосъстояние, Паскуале реши да следва право, тъй като му се струваше забавно да стане съдебен адвокат. Положи кандидатстудентския изпит и постъпи в

Ричмънд, защото това беше първият правен факултет, в който бе приет. Изучаването на законите му се удаваше с лекота. Умът му работеше логично и умееше да обработва огромни количества информация, от които да извлече най-важното. Подобно умение е изключително важно за студентите по право, чиито учебници са пълни с маловажен и безполезен материал. Професорите по право се забавляваха да заливат студентите си цял семестър с водопад от ненужна информация, за да се окаже на изпита, че оценките им зависят от някаква неясна алинея, забутана на дъното на страницата като бележка под линия с възможно най-дребен шрифт. Разбира се, професорът споменава въпросната алинея сякаш между другото някой петъчен следобед. И да, от този изпит зависи дали студентите ще продължат да учат право или не.

От първия си ден в правния факултет Паскуале демонстрира нагледно колко мъдрост има в старата поговорка, според която онзи, който няма какво да губи, става двойно по-опасен. Тъй като не се тревожеше за такива неща като намирането на работа или изкарването на добри оценки, той не даваше пет пари за останалите. Спореше с професорите, когато преценеше, че един или друг правен принцип е лишен от логика, пиеше и играеше карти всяка вечер, живееше в мизерен апартамент като всички останали и караше стар „Форд Бронко“. На практика никой не подозираше за огромното му състояние, затова състудентите му го смятаха за откачен. Единственият признак за финансовата му обезпеченост бе обстоятелството, че не бе проявил никакъв интерес към семинара, посветен на студентските кредити в началото на първи курс.

Саманта се запозна с Паскуале Паоли късно една вечер около две седмици след началото на първия си семестър, когато започваше да си задава въпроса дали ако се отпише, ще успее да получи обратно студентската си такса. Седеше в библиотеката, погълната от увлекателната история на „Пенойър срещу Неф“, прочуто дело от архивите на Върховния съд, третиращо изключително любопитния въпрос за персоналната юрисдикция. Делото се изучаваше от всички студенти първокурсници в страната, повечето от които не разбираха присъдата и мотивите на съда, но не забравяха името на делото до края на живота си.

Саманта успешно разгада първите четири изречения от решението на съда, след което клепачите ѝ започнаха да натежават.

Нямаше сили да се заеме с петото изречение, затова реши да отиде в студентското кафене за нещо безалкохолно. Очевидно бе, че през следващите три години кофеинът ще се превърне в един от най-добрите ѝ приятели. Нямаше да се справи без негова помощ. Кафенето беше пусто по това време, ако не се брои един здрав, широкоплещест младеж, опрял ръце върху автомата за безалкохолни напитки и притиснал чело върху лъскавата му фасада. Изглеждаше така, сякаш се кани да събори машината на земята. Главата му беше бръсната, носеше сини къси панталони и блуза, върху която бе бродирана фразата: ИНТЕРНЕТ Е ЗАВИНАГИ.

— „Доктор Пепър“ или „Чери кола“? — попита той, когато забеляза, че и тя чака за напитка.

— Моля? — попита Саманта.

— „Доктор Пепър“ ли да си взема или „Чери“?

— „Доктор Пепър“.

— Добре — каза той, пусна три монети от по двацет и пет цента и натисна съответния бутон. — А защо? — попита, след като отвори кутийката и отпи жадно.

— Защото аз предпочитам „Чери“ и не искам някой пред мен да купи последния кен.

Той се задави и опръска почти цялото помещение с „Доктор Пепър“.

— Ще паснеш добре тук — каза, когато спря да кашля.

Седнаха на една маса и изпиха безалкохолните си. Час по-късно седяха в „Сайдуок Кафе“, популярен спортен бар, посещаван от студенти по право и медицина, които обичаха да се наливат с шотове текила. Два часа по-късно бяха в апартамента му, където Саманта напълно съзнателно реши да направи нещо, което очакваше да се окаже огромна грешка. Стана обаче нещо странно. Когато на следващата сутрин се събуди гола, ако не броим една негова тениска, изобщо не се почувства неудобно. Младежът се държеше съвсем нормално и не прояви никакво желание да хукне към вратата. Докато тя самата се бе оказвала в подобни ситуации — и като човек, който бяга, и като човек, от когото бягат. Пригответи ѝ бъркани яйца и изгледаха Шоуто на Кели и Реджис. Почувства се така, сякаш бяха заедно от много години.

Отначало пазеха връзката си в тайна, защото Саманта не намираще нищо по-досадно от двама влюбени студенти по право. Във випуска им вече имаше две двойки, като едната нямаше нищо против да демонстрира публично чувствата си, използвайки едновременно един и същи стол в студентското кафене. На Саманта ѝ се повдигаше от подобни демонстрации, затова срещнеше ли Паскуале в кампуса, се преструваше, че не го познава. На него му беше все едно, затова удовлетворяваше желанието ѝ.

Към края на семестъра двамата вече живееха заедно. Саманта учеше упорито и изкара на държавния изпит деветдесет точки от сто възможни, което я нареди сред отличниците на випуска. Паскуале, който бе завършил семестър по-рано, бе приет на работа в малка адвокатска кантора, в която щеше да постъпи след новогодишните празници. Именно по това време Саманта забеляза първите признаци за фундаментална промяна у него. Според Паскуале прилагането на закона коренно се различаваше от изучаването му. Той развиваше гневно лично отношение към случаите, върху които работеше, а това нямаше нищо общо със закона.

Защитаваха интересите на непочтени хазяи, насилници, които пребиваха жените си, компании, които нарушаваха трудовото законодателство. Редовно го наричаха лъжец и измамник, понякога дори собствените му клиенти. Освен това клиентите му рядко отговаряха на телефонните му обаждания, но ако случайно не върнеше повикванията им в рамките на деня, заплашваха да се оплачат в адвокатската асоциация. Неколцина дори изпълниха заканаите си. Асоциацията отхвърли жалбите им като неоснователни, но пък клиентите ги използваха, за да получат солидна отстъпка от адвокатското му възнаграждение.

Докато Саманта се представяше блестящо в правния факултет, циментирайки здраво своята позиция сред десетте процента най-добри студенти във випуска, Паскуале бавно се плъзгаше по нанадолнището. Работеше дълго, не се задоволяваше с нищо, освен с пълна победа. Изгуби интерес към решаването на проблеми и уреждането на спорове, от които биха могли да се облагодетелстват и двете страни. Всеки случай се превръщаше във война и той работеше неуморно, за да разгроми своите противници. Вечерно време седеше в дневната, пиеше скоч и работеше до късно, докато Саманта учеше. Вечеряха, без да

разговарят. Малко преди да завърши, тя го помоли да напусне работа, направи опит да го убеди, че няма нужда от това, че може да се пенсионира и да работи благотворително. Отказа да я изслуша.

Юридическата кариера на Паскуале Паоли приключи в един топъл петъчен следобед, ден преди Саманта да се дипломира в правния факултет. Той представляваше „Тар Хийл Спринкълърс“, малка компания, която инсталираше противопожарни системи и бе подизпълнител при строежа на новия логистичен център на „Уол-Март“ в окръг Феърфакс. След като противопожарната система не се беше включила по време на малък пожар в един от складовете, който бързо се бе превърнал в голям пожар, инспекторите бяха установили, че системата не се е включила в резултат на нещо, което бяха нарекли „корозия, причинена по микробиологичен път“. Звучеше, сякаш противопожарната система бе пипнала заразна болест. От „Уол-Март“ решиха да съдят всички, за които се сетят — от архитекта, проектирал складовата база, до „Тар Хийл“. Застрахователната компания, която се грижеше за интересите на „Тар Хийл“, нае Паскуале да поеме защитата.

В този съдбоносен ден Паскуале бе пътувал до Виена, Вирджиния, където трябваше да вземе писмените показания на президента на строителната компания. Не бе мигнал цяла нощ, беше чел документи и се бе подготвял за разпита на свидетелите, а и бе малко изнервен. Адвокатите на строителната компания започнаха да пристигат един по един малко преди девет часа. Към девет обаче от прага на конферентната зала грейна ухилената физиономия на Сид Лихейн, главния адвокат на президента на строителната компания, който обяви, че клиентът му няма да даде показания и всички могат да се прибират по домовете си.

Полицейските разпити на десетината свидетели, както и не особено качественият дванайсетсекунден видеоклип, направен с мобилен телефон, свидетелстваха за реакцията на Паскуале, който излял цяла кана с кафе върху голямата, направена по поръчка конферентна маса. И докато врящото кафе се стичало по краищата ѝ, той скочил отгоре, съблякъл се по боксерки и поканил всички желаещи да се преборят според правилата на класическата борба. Когато никой не приел предложението му, Паскуале се самопровъзгласил за президент на република Зебулон, жаргонен израз, с който се пъчеха

особено надарените в сексуално отношение мъже, скочил от масата и изчезнал по коридора, свирукайки си тържествената увертюра „1812“ от Пьотър Илич Чайковски. В този момент секретарката успяла да повика охраната и трима яки мъжаги изхвърлили Паскуале от офиса на Сид Лихейн.

Пристигналите на местопроизшествието полицаи решили да заведат Паскуале в психиатричното отделение на местната болница и дори извадили заповед за арест. Извършеният от специалисти преглед установил, че той страда от крайно изтощение и клинична депресия. След като прекара трийсет и шест часа в отделението за сравнително кратки пациенти, Паскуале бе изписан. Саманта го прибра у дома, където той легна на дивана в хола и не стана с часове оттам, запълвайки времето си с гледане на стари филми. Отказа да отиде на психотерапевт или да взима лекарства. Започна да се храни сам на задната веранда. Саманта наблюдаваше как мислите му се отнасят някъде и той започва да губи връзка с реалността, докато тя тъпче в мозъка си хиляди и хиляди точки и алинеи.

Последния понеделник на същия този юли Саманта замина за Роуъноук, където трябваше да положи двудневен изпит за придобиване на адвокатска правоспособност. Когато се върна, откри, че Паскуале си е заминал, като е изпразнил гардероба и чекмеджетата си. Беше оставил бележка (тя не можеше да повярва, че е оставил бележка, смяташе, че хората не го правят вече), в която пишеше, че я обича, но е объркан. Съсипана от раздялата, Саманта се потопи в новата си работа, което, разбира се, направи добро впечатление на работодателя ѝ. Започна да работи по шестнайсет, дори по осемнайсет часа дневно в опит да прогони Паскуале Паоли от мислите си.

Четири месеца по-късно получи пощенска картичка от Парагвай, с която Паскуале ѝ съобщаваше, че се е заселил в тази страна и работи във ферма за соя. Плака цяла нощ. След още четири месеца получи картичка от Кения, където Паскуале бе постъпил в някаква благотворителна организация, подпомагаща местните. Плака няколко часа и се върна към служебните си задължения. Четири месеца по-късно отново получи картичка, но от Баден-Баден, където бившият ѝ приятел се бе присъединил към група ловци на нацисти, избегнали правосъдието. Този път Саманта почти не плака. Испита известна болка, резултат от носталгия по времето, когато бяха заедно, преди

всичко да рухне. Напомни си, че не всичко е било прекрасно, че е имало моменти, когато ѝ се е искало да му избоде очите само защото е овладял до съвършенство изкуството на самосъжалението.

Шест месеца по-късно Паскуале се обади по телефона, за да я уведоми, че се връща в Съединените щати. Заяви, че я обича и съжалява за случилото се. Остави телефонния си номер с думите, че може да му се обади, ако има нужда от нещо.

Саманта не беше сигурна защо се чувства толкова изненадана, докато лежи сгушена под завивката. Да, бяха спали заедно. Бяха приключили с вечерята преди около час и се бяха отправили към апартамента ѝ, без да разменят и дума по пътя. Тя бе започнала да се чувства малко по-добре, макар да смяташе, че това се дължи по-скоро на обстоятелството, че бе започнала да взима лекарства, отколкото на въздействието на самите лекарства. Затова тя беше тази, която прояви инициатива и едва изчака да прекратят прага, за да му се нахвърли. И тъй като Паскуале беше мъж, не прояви особена съпротива, макар да знаеше, че е болна от грип.

Какво пък толкова? Хората правят секс всеки ден. Дори в тази секунда безброй хора по света правеха секс. Освен това двамата правеха добър секс. Кого заблуждаваше? Доста време бе минало, откакто бяха правили секс за последен път. Една година, три месеца и единайсет дни, ако трябваше да бъде точна. Не че ги беше броила, разбира се. Извърна поглед и видя Паскуале да лежи до нея и да я съзерцава, подпрял главата си с ръка.

— Какво има? — попита го тя.

— Нищо.

— Това не означава, че пак сме заедно — предупреди го Саманта.

— Боже опази!

— Просто ни е забавно и ни бива в това.

— Да. Как са вашите?

— Опитват се да ме сватосат с ливанец.

— Радвам се да открия, че нищо не се е променило.

— Шегуваш се — отвърна тя и го замери с възглавницата.

— Не, говоря сериозно. Хубаво е да знаеш, че на този свят има и неща, които не се променят и на които можеш да разчиташ.

— Ти си глупак!

— Как върви магазинът? — попита той. — Може да се отбием утре. Отдавна не съм хапвал хубави лозови сармички.

Саманта се отдръпна и се излегна по гръб. В ръката си стискаше същата възглавница, с която бе ударила Паскуале. Загриза машинално един нокът. Въпреки желанието на родителите ѝ да я омъжат за ливанец, те харесваха Паскуале. На първо място, защото бе италианец, или с други думи, човек от Средиземноморието, което бе почти равностойно на ливанец. На второ, защото разбираше колко важно е семейството, а това бе в основата на начина, по който Омар Хури управляваше своя дом. Накрая, но не на последно място, Паскуале бе успял да очарова и баща ѝ, и майка ѝ. Просто си беше такъв.

— Добре, да поговорим за нещо друго — предложи той. — За онзи твой лотариен билет. Струва доста пари.

— Така е.

— Не се ли изкушаваш поне мъничко? — попита Паскуале. — Не ти ли се иска да се появиш в централата на лотарийната компания и да кажеш: „Ей, вижте какво ви нося!“.

— Не.

— Защо ми се обади тогава?

Полежаха няколко минути, без да разговарят. Саманта беше жадна, но не ѝ се ставаше от леглото. Започна да изучава тялото му, тялото, което преди време бе познавала толкова добре. Имаше телосложението на камион влекач, голяма мощност, събрана в не особено големи размери. През силния му ляв бицепс минаваше белег, който тя виждаше за първи път. От центъра на дясната му ключица стърчеше бучка с размерите на жълъд. Протегна ръка и погали с пръсти калцираната кост.

— Как се сдоби с това?

— Паднах от камион в Кот д'Ивоар — отвърна той и потръпна от докосването ѝ. — Отидох на лекар едва след месец. Но дотогава костта бе зараснала сама. Хубав белег, нали?

Гърлото я присви. Имаше моменти, в които изпитваше отчаян копнеж по този мъж.

— Сигурна ли си, че никой не знае, че билетът е у теб?

Саманта си припомни двете тела, проснати на пода в хижата на Тод Матисън. Припомни си и факта, че Картър бе започнал да идва на себе си и да се оглежда глуповато около себе си. Не биваше да тревожи Паскуале повече от необходимото.

— Сигурна съм.

— Радвам се, че ми се обади.

— Защо?

— Задавала ли си си въпроса колко откачалки издирват този билет? Разбере ли някой, че той е у теб, можеш сериозно да загазиш.

— Не съм се замисляла за това.

— Защото не споделяш песимистичните ми възгледи за човечеството.

— Именно.

— Къде живее това хлапе?

— Някъде в Рейвънууд Корт.

Паскуале вдигна два пръста, насочени право нагоре, към небето. В Рейвънууд не цареше такава анархия, на каквата се радваше Трий, но въпреки това кварталът беше доста опасен.

— Чудесно!

— Да.

— Ще отидем там още сутринта — каза Паскуале. — Сам?

— Да?

— Обичам те.

— Зная.

---

[1] Пакман (Pac-Man) — компютърна игра, популярна през 80-те години на миналия век, вдъхновила и анимационна поредица на „Хана-Барбара“. — Б.пр. ↑

20.

Събота, 22 декември, 18:31 ч.

— Къде е Джулиъс? — попита Чарлз Флаг.

Марк Дженкс, бивш шеф на Джулиъс Уийлър и събеседник на Флаг в този импровизиран разпит, все още не бе излязъл от шока, в който изпадна, след като някакъв непознат се нахвърли върху него, натика го в склада за консумативи и го овърза с петдесет метра конец за зъби. Въпросният конец се впиваше в китките му като риболовна корда. Флаг го бе заварил да краде дребни монети и разни джунджурии от офиса на един адвокат. Както можеше да се очаква, Дженкс бе парализиран от страх и не успяваше да проумее какво всъщност го пита този тип.

— Въобразяваше си, че си сам, нали? Че няма никой друг? — попита Флаг, за да смени темата. Трябваше да върне този тип към реалността. Нищо чудно да бе изпаднал в шок или да е получил някаква нервна криза. Трябваше да го накара да осъзнае какво се случва. — Че ти си господарят?

Дженкс закима енергично.

— Добре, много добре — каза Флаг. — Вече започваме да се разбираме. Виж какво, не искам нищо друго от теб, освен да поговорим. Ясно ли е?

Дженкс кимна отново.

— Извикаш ли за помощ, ще убия теб и цялото ти семейство — закани се Флаг. — Ще убия всичките ти съседи. Ще убия всичките ти колеги. И разбира се, ще убия и теб.

Заканата му бе съвсем искрена, тъй като в лявата ръка на Дженкс бе забил иглата на спринцовка, пълна с пет кубически милиметра електриковосиня течност за отпушване на канали. Натиснеше ли буталото на спринцовката, течността щеше да проникне във вените на Дженкс и да го убие за една минута.

— Къде е той?

— Не зная.

— Кога го видя за последен път?

— Петък вечер — отвърна Дженкс. — Снощи.

— Всяка вечер ли работи?

— Само в делниците.

Флаг пресметна наум. Джулиъс бе дошъл на работа в деня след тегленето на лотарията. За това можеше да има две причини. Или не е знаел, че е спечелил, или е знаел, че е спечелил, но не е имал представа какво да направи.

— Забеляза ли нещо странно?

— Не — каза Дженкс. — Чакай малко! Да! Не довърши етажа си! — извика той с възбудата на човек, който току-що е разбил кода на онази нацистка шифровъчна машина, „Енигма“, в разгара на Втората световна война.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябваше да почисти на двајсет и деветия етаж — обясни Дженкс. — Това са трийсет и няколко офиса. В края на нощната смята огледах набързо всеки етаж и забелязах, че не е докоснал шест или седем офиса. Беше странно. Винаги започва с кабинетите до стълбището и се движи в посока към асансьорите.

— Видя ли го, преди да си тръгне?

— Не.

— Защо, мислиш, е постъпил така?

— Нямам представа — призна Дженкс. — И друг път се е случвало някой да си тръгне по време на смяната. Работата не е сложна. Ако сам не е напуснал, лично аз ще го уволня след Коледа и ще назнача друг.

Флаг обмисли думите му. Нещо бе възпрепятствало Джулиъс да довърши смяната си. Дали е проумял, след като е почистил две дузини офиси, че не му се налага повече да изхвърля кошчета за боклук? Това не изглеждаше особено логично. Защо да си тръгне в самия край на смяната? Тогава му хрумна нещо друго. Възможно ли беше не нещо, а някой да е възпрепятствал Джулиъс? Да се е натъкнал на някого. Почиствал е офисите на голяма адвокатска кантора. Това са все важни клечки, които работят до късно. Дали пък Джулиъс не бе наел някого от тези адвокати, който да му помогне с управлението на новопридобитото богатство?

— Кой беше първият непочистен офис?

— Не си спомням — отвърна Дженкс.

Флаг понечи да натисне буталото на спринцовката.

— Добре, добре! Шестият от асансьорите насам.

— Сигурен ли си?

— Да! Сигурен съм! Заклевам се в Господ!

— И защо си толкова сигурен?

— Защото мацката, която работи в него, е много готина!

Флаг отново поклати глава.

— Чувал ли си някога за еволюцията? — попита той. — Какво?

Флаг натисна буталото. Течността за отпушване на канали се вля във вените на Дженкс и се разнесе из тях със скоростта на комета. Шейсет мъчителни секунди по-късно той вече бе мъртъв.

Чарлз Флаг взе по две наведнъж стъпалата, които го делиха от двайсет и деветия етаж, където откри идентично пространство, разделено на офис клетки и заобиколено от кабинетите на адвокатите. Беше късно и на целия етаж не се чуваше друг звук, освен жуженето на флуоресцентните лампи. Аварийното осветление на коридорите беше включено, но голяма част от етажа тънеше в мрак. Всички кабинети по периферията бяха тъмни. Флаг бързо прекоси лабиринта от офис клетки, насочи се към асансьорите и преброи шест офиса. Погледна името, изписано на табелката на вратата на кабинет номер шест: САМАНТА ХУРИ.

Вратата бе открената, но помещението тънеше в мрак, досущ като останалите офиси на етажа. Флаг извади пистолета си и надникна вътре. Не обичаше да си го признава, но тези шпионски играчки продължаваха да му доставят удоволствие.

Доволен, че офисът е празен, той се зае да претърсва бюрото. Тънкият лаптоп, оставен в единия ъгъл, бе в икономичен режим, а на черния фон на екрана му бясно се въртеше триизмерен часовник. Саманта Хури поддържаше безупречен ред на работното си място. Всяка папка, всеки лист бяха подредени под ъгъл от деветдесет градуса едни спрямо други. Флаг извади миниатюрно фенерче и огледа купчините хартия. Накрая взе кафявата папка, оставена в самия център на бюрото. В нея имаше сноп листа. Наведе се, за да ги огледа по-добре.

На първия лист хартия пишеше: *Сриц с/Дж. Уийлър, 21/XII.*

Под него имаше списък на материалните придобивки, за които някой мечтаеше: коли, къщи, яхти, пътешествия. В дъното Саманта бе написала *КЛП. ДжУ в „Мариот“ до сряда.* А най-отдолу бе изписала *Рейвънууд* и бе оградила думата с плътна рамка от мастило.

Инициалите *Дж.У.* бяха лесни за разчитане, но кой беше този *КЛП*? Друг адвокат може би? Флаг извади малък бележник от джоба си и преписа цялата полезна информация от бележките на Саманта. Погледът му попадна върху телефона на бюрото ѝ. Хрумна му нещо. Вдигна слушалката и натисна бутона, който извикваше последния набран номер. Секунда по-късно се разнесе тихият звън на друг телефон, някъде на същия етаж. На дисплея на апарата се появиха вътрешният номер на телефонната централа — 4676, и името на човека, на когото принадлежеше: *Пиърс, Картър Л.*

КЛП.

Прегледа списъка с повиквания, осъществени от този номер, и откри, че Саманта е позвънила на 4676 в 18:55 ч. в петък.

По дяволите, чувстваше се като агент на ФБР!

Онези идиоти, които го бяха изгонили от академията на ФБР преди десетина години, сега щяха да съжаляват. Флаг наистина бе започнал шестнайсетседмичния курс в Академията в Куонтико, но бе освободен, след като демонстрира определени наклонности, които доведоха психолозите на ФБР до извода, че е неподходящ за работа в Бюрото. В интерес на истината, те прецениха, че психическото му състояние е толкова нестабилно, че го включиха в списъка с лицата, които да бъдат поставени под наблюдение, а това би представлявало сериозен проблем предвид начина, по който си изкарваше прехраната. Ако използваше истинското си име, разбира се. Алън Никълс, един от инструкторите му във ФБР, бе сънувал кошмари, свързани с Флаг, през седмиците след изключването му от Академията. Флаг сигурно би посрещнал с усмивка новината, че Никълс, който понастоящем ръководеше офиса на ФБР в Ню Йорк, държеше снимката му затъкната в единия ъгъл на огледалото в банята си и всеки ден се питаше какво ли ще излезе от бившия му курсист.

Включи се автоматичният секретар и се разнесе гласът на Картър.

— Свързахте се с кабинета на Картър Пиърс. Моля, оставете съобщение и ще върна обаждането ви в рамките на двацет и четири часа. В случай че се нуждаете от спешна юридическа помощ, моля, наберете нула, за да се свържете с моята професионална асистентка Алтея.

Флаг постави слушалката на мястото ѝ и се зачуди какво е това „професионална асистентка“. Опита се да измисли по-представителен евфемизъм за думата „секретарка“, но не успя. Реши да остави тази задача на скъпоплатените адвокати. Порови още няколко минути, прецени, че е приключил с кабинета на Саманта, и се насочи към този на Пиърс.

Излезе в коридора и се замисли върху мястото, което адвокатите заемат в хранителната верига. Бе принуден да им отдаде дължимото. Те бяха успели да си извоюват позиция, която ги правеше практически незаменими в съвременното общество. Досуц като вируси се бяха намърдали във всяка отделна клетка на света. Имаха неограничен достъп, при това през задния вход, до върховете на бизнеса, технологиите, науката, правораздаването, семейството, дори шоубизнеса. Притежаваха силата да издигнат или да сринат цели компании. Да изпращат хора в затвора. Да изпращат хора на електрическия стол. Впечатляващо!

Кабинетът на Пиърс се оказа близо до този на Саманта, разположен в участъка от етаж, който Джулиъс Уийлър не бе успял да почисти. Деляха ги само три врати. Въздухът бе натежал като смог от миризмата на застояла китайска храна. Флаг огледа набързо помещението за скрити заплахи, преди да се заеме с непосредствената си задача. Бюрото бе чисто, което Флаг възприе като свидетелство, че Картър Пиърс е от хората, които възлагат цялата работа на своите подчинени, след което само обират лаврите. Ето една загадка. Дали Картър Пиърс се бе отпуснал преситен и отдаден на леност, или наистина властваше като неоспорим господар над тази джунгла?

Нямаше начин да разбере.

На бюрото нямаше нищо, което да привлече вниманието му.

Прегледа записките, които бе направил в кабинета на Саманта. „Мариот“? Звучеше логично. Джулиъс, чистачът милионер, се обръща за помощ към адвокатите, които познава най-добре. Те плясват радостно с ръце и го настаняват в луксозен хотел, докато той осребри

билета, след което започват да го скубят с по \$ 600 на час до края на дните му. Нима случаят щеше да се окаже толкова лесен? И щеше да открие Джулиъс да изчаква края на празниците в „Мариот“? Не можеше да се сети къде точно се намира този хотел, но знаеше, че е някъде в центъра. На не повече от два-три километра от мястото, на което се намираше в момента. А къде ли бяха адвокатите по това време? Вероятно се излягаха на кожените си фотьойли, разположени пред камините, завити с вълнени одеяла и с чаша коняк в ръка, доволни, че клиентът им е на сигурно място. Глупаци!

В най-долното чекмедже вдясно откри телефонен указател, който никога не бе отварян. Флаг заподозря, че на Картър Пиърс от години не му се е налагало да търси нечий телефон в него. Намери номера на „Мариот“ и се свърза с рецепцията.

— Добър вечер — поздрави го приятен глас с едва доловим ирландски акцент. — Благодарим ви, че се свързахте с хотел „Мариот“.

— Джулиъс Уийлър, моля.

Разнесе се тракане на клавиши.

— Съжалявам, сър, но нямаме гост с това име.

— Картър Пиърс?

Нова порция тракане.

— Не, сър. Нямаме гост и с това име.

Флаг въздъхна дълбоко. В дълбините на душата му започна да се надига разочарование.

— Саманта Хури?

Този път настъпи продължителна пауза, натезжала от подозрение, но в крайна сметка отново се разнесе познатото вече тракане на клавиши. Звукът напомняше на Флаг на чаткане на конски копита.

— Съжалявам, сър.

— По дяволите, сигурно са отишли в друг хотел!

— Да, сър.

Остави слушалката на мястото ѝ и отиде до прозореца. Безброй коледни светлини искряха, отразени от снега, покрил центъра на Ричмънд. От двайсет и деветия етаж на този небостъргач градът изглеждаше застинал, но Флаг знаеше, че баровете и клубовете му например кипят от живот. Някъде там, долу, някоя млада жена щеше да бъде изнасилена след час-два от симпатичния младеж, когото бе срещнала току-що. Млад мъж танцуваше с девойка, която още същата

вечер — след толкова много коктейли с водка, че не им помнеше броя — щеше да го зарази с ХИВ. Друг щеше да се качи в колата си пиян и да блъсне беден имигрант, който се прибира у дома с колело. Подобни неща се случват всяка вечер във всеки по-голям град по света. И това никога не спираше да го удивява. Естественият подбор действаше непрекъснато.

Докато шофираше из запустелите улици на Ричмънд в колата на Ашли, Картър Пиърс се замисли за Ейми Къдиър. Това го възбуди, но и подразни, тъй като в продължение на много години бе свързвал образа ѝ с разрушаването на брака на своите родители.

Нямаше представа какво прави тя в неговите мисли, какво търси в главата му. От години не се беше сецал за нея. Замисли се за баща си, доктор Уесли Пиърс, и за майка си, госпожа Уесли Пиърс. Именно по този начин обичаше да се представя тя, дори днес. Госпожа Уесли Пиърс. Картър научи малкото ѝ име — Джанис, едва когато стана на осем години.

Картър Пиърс бе на дванайсет, когато откри, че баща му изневерява на госпожа Уесли Пиърс. По-рано същия следобед бе откраднал кутия цигари от майка си и възнамеряваше, щом родителите му излязат, да седне край басейна и да изпуши една след друга всичките двайсет цигари. Майка му бе отишла за партия бридж у съседката госпожа Флечър, тъй като именно това се очакваше да прави съпругата на един доктор, докато мъжът ѝ е в болницата и ровичка в гръдния кош на някой пациент в опит да спаси живота му. Затова в онази топла лятна вечер преди трийсет и две години Картър бе слязъл по стълбите, които водеха към задния двор, напълно убеден, че цялата къща е на негово разположение.

Ейми Къдиър беше на двайсет и една и току-що бе завършила колежа „Суитбрайър“. Къщата на родителите ѝ се намираше точно срещу тази на семейство Пиърс. Тя имаше приятел, момче, с което бяха израснали заедно, за което възнамеряваше да се омъжи и наистина се омъжи впоследствие. Нито едно от тези неща обаче нямаше никакво значение във въпросната нощ.

През първите дванайсет години от своя живот Картър Пиърс на практика не бе поддържал никакви отношения с баща си. Доктор

Пиърс беше талантлив хирург, истински новатор в своята област, и това — за нещастие на Картър — не му оставяше достатъчно време, което да прекарва със сина си. В деня, в който Картър се роди, баща му застъпи на смяна, която продължи седемдесет и два часа. Видя сина си едва когато се прибра у дома залитащ от умора цели три дни по-късно. Затова именно Джанис Пиърс бе опората на малкия Картър. Затова той бе така ужасен, когато видя баща си и чисто голата Ейми Къдиър да се целуват край басейна.

Онази нощ двамата не се задоволиха само с целувки и Картър Пиърс видя всичко от скривалището си зад живия плет от чемширови храсти, засадени около басейна, прекалено ужасен, за да помръдне, прекалено замаян от прелестните голи гърди на Ейми Къдиър, за да направи нещо друго, освен да остане приведен зад храстите. Наблюдава ги, докато оргазмите им изригнаха непредпазливо, гръмогласни, шокиращи със своята сила. Отначало помисли, че баща му я наранява по някакъв начин, но тази мисъл бързо бе разсеяна от виковете ѝ „Още, още!“. Именно под прикритието, осигурено му от тази какофония, Картър успя да се измъкне от живия плет и да се върне у дома. На следващия ден майка му откри кутията цигари в стаята му и му хвърли такъв бой, че го запомни за цял живот.

Той обаче не ѝ каза какво е видял.

Картър Пиърс продължи да кара по улиците на Ричмънд, а случилото се в онази нощ току изникваше пред погледа му като стара фотография.

21.

Неделя, 23 декември, 04:35 ч.

Саманта се изправи рязко в леглото, стресната от кошмара, който беше сънувала. Уплаши се да не би да е извикала на глас. Паскуале обаче продължаваше да спи спокойно до нея. Стаята бе потънала в тишина. Саманта се отпусна предпазливо върху чаршафите, които бяха влажни от пот. Чудесно, каза си тя. Беше се събудила обляна в студена пот. Досега бе смятала, че такива неща се случват единствено по филмите. Отново хвърли поглед към Паскуале. Спеше спокойно по гръб, а гърдите му се повдигаха и спускаха ритмично.

На лицето ѝ грейна изпълнена с копнеж усмивка, породена от спомена за тяхната връзка преди да настъпят онези мрачни времена. Паскуале беше човек на крайностите. Заспеше ли, спеше като пън; но тормозеше ли го нещо, притесняваше ли го, не бе в състояние да мигне, докато не разреши проблема, който го изяжда отвътре. Веднъж бе издържал четири дни без сън. От друга страна, Саманта никога не се бе отличавала с дълбок, спокоен сън и често се събуждаше, тормозена от кошмари, които впоследствие рядко си спомняше, но които разваляха настроението ѝ през деня.

Този кошмар, макар и да си го спомняше донякъде, започваше вече да избледнява и отделните детайли губеха своята острота и яснота като ъглите на пясъчен замък. Същината му обаче оставеше непокътната. Саманта се озоваваше отново в правния факултет, в една голяма аула, и излизаше на подиума пред дъската. Залата беше пълна, нямаше нито едно празно място, сякаш се бе върнала в първите дни на семестъра, когато студентите посещават лекциите по всички предмети, за да преценят кой от тях си заслужава и кой не. Вдясно от нея бе поставен мултимедиен проектор, който излъчваше някакъв образ върху стената. Той обаче беше неясен и размазан, защото прожекционният екран не бе спуснат.

Саманта огледа събралото се множество. Миг по-късно осъзна, че това са все нейни роднини. Всеки от тях, до последния присъстващ

в залата, беше неин роднина. Родителите ѝ и сестрите ѝ. Двайсет и седем първи братовчеди. Една дузина лели и чичовци. Четирима дядовци и баби, макар трима от тях да бяха покойници. И още куп други роднини. Всички те разговаряха тихичко, както правят студентите преди началото на лекцията. Сам забеляза миниатюрното дистанционно в ръката си, не по-голямо от тесте за карти. В средата му имаше червен бутон, който тя натисна. Силно забръмча електрическо моторче и от тавана започна да се спуска прожекционният екран. Докато той се плъзгаше надолу, върху гладката му повърхност се появи размазаното допреди малко изображение от проектора. Това беше Билетът, показан на целия екран, а числата, изписани върху него, бяха оградени с маркер, сякаш бяха ключов елемент от тезата, която Саманта се опитваше да докаже.

Когато се обърна с лице към публиката, тя видя, че нещо в нея се е променило. Да, всички присъстващи носеха маски с изображението на Джулиъс Уийлър. Примигна два пъти, което ѝ костваше известно усилие, и сцената се промени отново. Седеше на верандата в къщата на дядо си в Ливан и пиеше топла лимонада. Дядо ѝ, който бе починал още през 1975 г., се люлееше напред-назад на стола си. Докосна я по рамото и крехката му съсухрена ръка посочи улицата. Преминаваха шест покрити целите с прах маслинозелени танка, веригите им тракаха, а над оръдейните им кули се носеха облаци дим. Нещо в тези танкове привлече погледа ѝ. Отначало не можа да проумее какво всъщност вижда, сетне се досети. Отстрани на всеки танк бе изписано число: 5, 9, 16, 17, 24, 43.

В този момент се събуди.

Докосна челото си отново. Беше хладно на допир, температурата ѝ като че ли бе спаднала. Сънят обаче отекваше в главата ѝ като някакво ментално ехо. Стана от леглото, облече си джинси и блуза. Отиде тихичко до дрешника и коленичи край сейфа. Пъхна ключа в ключалката и го завъртя възможно най-бавно и внимателно. Въпреки това механизмът проскърца.

Отвори вратата. Вътре беше.

С кариерата ѝ бе свършено. Душата ѝ бе съсипана от дългите работни седмици. Никога не бе проявявала интерес към някоя хубава държавна работа, просто защото трябваше да се грижи за прекалено много хора. Не бе спестила и един цент за времето, когато ще се

пенсионира. Дълговете, натрупани от родителите ѝ, бяха огромни. Роднините ѝ в Ливан живееха в съборетини, едва свързваха двата края и живееха в постоянен страх дали поредната политическа криза няма да прерасне в поредната гражданска война.

Само с един удар можеше да сложи край на тези финансови мъки и да осигури всичките си роднини до края на дните им. Можеше да подари на всяка леля, чичо и първи братовчед по един милион долара и пак да ѝ останат 100 милиона за харчене. Започна да обмисля всевъзможни варианти. Нямахше никаква гаранция, че Джамал Уийлър живее във Вирджиния, какво остава за Ричмънд. Освен това можеше да носи съвсем друга фамилия. Нямахше гаранции, че Джамал е син на Джулиъс. Джамал можеше дори да е мъртъв. По дяволите, каква бе гаранцията, че този Джамал изобщо съществува?

Посегна към билета, докато мислите ѝ се зареяха в миналото като пътник, изгубил посоката. Припомни си различни случаи, когато родителите ѝ се бяха карали за пари, когато някой братовчед ги бе молил за заем или когато някой бе принуден да напусне частното училище, защото таксата се бе оказала непосилна. Замисли се и за пътуванията на семейството си до Ливан, когато беше малка, тъй като роднините ѝ бяха прекалено бедни, за да си помислят дори, че могат да заминат за Щатите, дори да успеят да си изкарат виза, което започна да става все по-трудно.

Спря и затвори сейфа.

Знаеше, че не бива да мисли за тези неща.

Но не ѝ пукаше.

Съзнаваше, че светът навън е прекалено жесток.

Отвори сейфа, извади билета и го пъхна в джоба на джинсите си.

— Какво правиш? — разнесе се сънен глас зад гърба ѝ. Саманта бе застанала така, че Паскуале не можеше да я види какво прави. Прозя се шумно и се протегна. — Спал съм като пън.

Искаше ѝ се да го намрази, заради това че е спал толкова добре. Боеше се, че това означава, че вече не мисли достатъчно за нея.

— Няма нищо — отвърна тя. — Лягай си.

В сумрачното помещение се възцари тишина.

— Колко е часът?

— Късно е.

— Да, предположих.

— Трябва да изляза за малко.

— С билета? — попита той. — Трябва да го разходиш и да го изпишкаш в парка?

— Я млъквай!

— Ей, по-спокойно!

Саманта стана и мина покрай Паскуале, като се блъсна лекичко в него на излизане от дрешника. Той тръгна подире ѝ, но на известна дистанция.

— Казах ти да си лягаш!

— Гладен съм. Имаш ли някакви зърнени закуски?

— Погледни в шкафа.

Тя спря, колкото да вземе късото си тъмносиньо палто. Докато се обличаше, Паскуале си сипа цяла купа „Голдън Греъмс“ от пълнозърнесто брашно, захар и мед. Бяха любимите му и поради причини, които Саманта така и не бе в състояние да обясни логично, тя винаги държеше кутия „Голдън Греъмс“ сред запасите си. Спря и се загледа в Паскуале, който търсеше мляко в хладилника. Намери го и поля с него купичката си.

— Господи, обожавам това нещо! — възкликна той с пълна уста.

Саманта не помръдна от мястото си, а загриза нокът.

— Зная.

— Ще задържиш билета, така ли?

— И какво, ако го задържа?

— Ей, ти ме повика.

— Нямах представа на какво станах свидетелка снощи.

— Имам. Нали ми разказа.

— Знаеш какво имам предвид.

— Въпреки това съм любопитен защо смяташ, че това ти дава правото на собственост върху билета.

— Да не би да се смяташ за най-големия специалист, който винаги знае кога и как да постъпи най-правилно?

— Какво искаш да кажеш?

— Много добре знаеш какво искам да кажа.

— Не, не зная — отвърна Паскуале, без да спира да се храни. Когато лъжицата му застърга по дъното на купата, той я надигна и изпи останалото мляко.

— Страхотно!

— Сърдиш се, защото си тръгнах?

Саманта не отвърна нищо.

— Трябваше да замина.

— Без да те е грижа какво ще стане с мен? — попита тя.

— Причината изобщо не беше в теб.

— Така ли? Не е ли малко късно за подобен разговор?

— Никога не съм искал да те нараня.

— Е, щом смяташ, че това те оправдава...

— Съжалявам.

— Твоето съжаление няма да ми върне изгубените години — възрази Саманта. — Проблемът не е толкова в това, че ме заряза. Нещата тръгнаха на зло много преди това. Това, което ме дразнеше най-много, това, от което ме болеше най-много, бе обстоятелството, че така и не направи опит да оправиш положението. Тръгна по нанадолнището, без да се интересува от нищо друго, освен от самия себе си.

— Ами ти? — отвърна ѝ той. — Ти беше тази, която ми обърна гръб, когато имах проблеми.

— О, що за глупости говориш?

— Изслушай ме — каза Паскуале. — Ти не се интересуваше от нищо друго, освен да станеш студент на годината, докато душата ми се измъчваше...

— Трябваше ли да намразя правния факултет само защото ти го мразеше?

— Правният факултет създава толкова лъжлива представа за адвокатската професия — отвърна той и остави непохватно керамичната купа в умивалника, където тя изтрака.

— По-внимателно — сопна му се Саманта. — Не мога да си позволя нова купа.

— Божичко! — възкликна Паскуале, без да ѝ обръща внимание. — Изритали са те след осем години работа за тях!

— Не са ме изритали — отвърна тихо тя.

— А какво, изнесоха ти лекция на тема „адвокатът като служител“? Като награда за деветдесетчасовите работни седмици. Защото не е станало въпрос за съдружие. Не е станало въпрос за дял от печалбата. Не е станало въпрос за получаване на акции.

— В такъв случай може би трябва да го открадна!

Сега вече Саманта крещеше, кипнала от гняв. Състоянието, което Паскуале притежаваше, му позволяваше да бъде независим, позволяваше му да слезе от влакчето на ужасите, което представляваше адвокатската професия, докато нещастните бедняци като нея трябваше да мислят за своето бъдеще, за своите ипотeki и студентски кредити, за родителите си, чийто бизнес едва крета.

— За теб правото — продължи Саманта — е като уроците по гмуркане или грънчарство. Не ти ли хареса, можеше да го зарежеш по всяко време. Но вместо да сложиш връзката ни на първо място, ти предпочете да се превърнеш в един от онези задници, които си въобразяват, че съдбата на цялата цивилизация зависи от уреждането на спора между някой хазяин и наемателите му.

— Не ми е позволено да се посветя на работата си само защото имам пари? — попита той.

— Нямах това предвид — отвърна примирително Саманта.

— Разбира се, че имаше предвид точно това.

— Но...

— Да, така е. Никога не съм се интересувал от парите. Не ми хареса начинът, по който ме промениха. Искях да си изкарвам прехраната с работа. Не исках да седя и да гледам телевизия по цял ден. Допадна ми идеята да стана адвокат. Допадна ми написаното в рекламните брошури на правните факултети. И продължава да ми харесва.

— В такъв случай ти си по-голям глупак и от мен — каза Саманта.

— Позволи ми да довърша — прекъсна я Паскуале, без да обръща внимание на последната ѝ обида. — И когато нагазих в блатото на адвокатската практика, бях съкрушен. Знаеш ли, че първия път, когато взимах показания под клетва и попитах свидетеля за името му, неговият адвокат направи възражение относно формата за взимане на показания. И досега нямам представа какво означава това... Възражение срещу формата! — повтори тихо, сякаш не можеше да повярва.

— И защо продължи да се занимаваш с това?

— Защото смятах, че ако си върша работата както трябва, няма да има никакво значение какво правят другите.

— Божичко, колко си наивен!

Паскуале се подсмихна. Думите ѝ свалиха градуса на напрежението, както това прави парламентъор при преговорите с терористи, взели заложници.

— И когато не се получи, реших, че не ми остава друго, освен да се опитам да спечеля всеки случай, който поема. Въобразявах си, че мога да ги накарам да се засрамят, но пропуснах нещо.

— И какво беше то?

— Че средностатистическият адвокат не притежава срам. Не можеш да засрамиш човек, който няма срам.

Саманта се замисли за Картър Пиърс. Ето човек, който няма срам.

— Ами ние? — попита го тя. — По-добри ли сме от останалите?

— Не зная — отвърна Паскуале. — Когато още практикувах, върших неща, с които не се гордея. Може би не бяха чак толкова скандални, че да привлекат вниманието на адвокатската асоциация, но усъмниш ли се в етичността на нещо, по-добре не го прави.

— И докъде може да доведе желанието да бъдеш етичен? — попита Саманта. — Бизнесът на родителите ми е на ръба на фалита заради онзи глупак, брат ми. Кариерата ми отиде по дяволите, защото просто не членувам в техния клуб, въпреки факта, че съм донесла на фирмата милиони и милиони през последните осем години. Какво ще кажеш за това?

— Ще кажа само, че заслужаваш нещо по-добро от „Уилит & Хол“ — отвърна Паскуале.

— Майната ти! — възкликна Сам. — Приятна закуска!

С тези думи тя закопча палтото си и излезе навън.

22.

Неделя, 23 декември, 08:01 ч.

След това спречкване Саманта се качи в колата си и подкара безцелно из града. Широкият булевард, който водеше към центъра, беше пуст тази сутрин и малкото спортно купе се държеше стабилно на пътя въпреки опасностите, които криеше зимното време. Реши да не включва климатика, свали прозорците и остави студения вятър да брули лицето ѝ, обвиняйки го като пашкул. Не искаше да мисли за билета. Не искаше да слуша поученията на Паскуале Паоли. Не искаше да разсъждава кое е правилно и кое не.

Каквото и да смятаха другите, истината беше, че билетът сам се бе озовал в джоба ѝ. Беше неин. Може би това беше карма. Или съдба. Нямаше никакво значение. Фирмата бе забила кол в сърцето на юридическата ѝ кариера. Щяха да минат месеци, преди да си намери друга работа, а и всяка работа, която щеше да намери, щеше да ѝ носи много по-малко пари. Нямаше да е в състояние да помага на родителите си. Беше на трийсет и четири, нямаше приятел, а мисълта, че ще ѝ се наложи да практикува адвокатската професия дори само още една секунда, пораждаше у нея желанието да насочи колата към някоя дълбока пропаст. Несъмнено билетът беше знак свише. Или предупреждение. Да, може би дори предупреждение, което ѝ отправяше Вселената. Как би могла да не се вслуша в предупреждение, което идва от Вселената? Как?

Намираще се на няколко километра северно от центъра, когато свърна по детелината на Броуд Стрийт и се озова наред западнала промишлена зона в покрайнините на града. На кръстовището забеляза двама мъже, които очевидно сключваха незаконна сделка. Удостоиха я с поглед, когато спря на знака „Стоп“, и бързо се върнаха към своя принос към местната икономика.

„Продължавайте все така, момчета — помисли си тя, докато поемаше на юг по Броуд Стрийт. — Само след месец ще бъда далеч оттук — на Фиджи или Таити“.

Продължи по Броуд, сетне зали наляво и пое на изток към центъра на града. Спря на червен светофар на ъгъла на Броуд и Норт Булевард, едно от най-оживените кръстовища в града. Норт Булевард водеше към „Даймънд“, застаряващия стадион, използван от младежката бейзболна лига, и облагородения през последните години квартал Нортсайд. Всички ленти на Броуд Стрийт бяха празни, с изключение на един пикап, който се движеше на зигзаг. Саманта реши да остане на безопасно разстояние от него.

Попадна на зелена вълна, измина почти два километра и прекоси половин дузина кръстовища, преди късметът да ѝ изневери на Харисън Стрийт. Светофарът светна червено и тя бе принудена да спре въпреки отсъствието на каквото и да било трафик по Харисън. Подобни неща неизменно я удивяваха. Потегли бавно на зелена светлина и усети как в душата ѝ се надига гняв. Саманта Хури можеше да понесе много неща. Но не и светофарите. Те я подлудяваха. Измина цяла минута, после още една. Светофарът продължаваше да свети червено. Саманта започна да потропва с пръсти по волана. Не се получи. Подаде глава през прозореца и погледна светофара в другата посока, който продължаваше да свети зелено.

— Не може да бъде! — изкрещя ядно тя.

Погледна в страничните огледала, сетне се озърна, за да провери да не би наоколо да има някой полицейски автомобил. Кръстовището беше пусто. Доволна, че хоризонтът е чист, тя отпусна педала на спирачката. Но когато чу тихото ръмжене на голям, мощен двигател зад гърба си, я натисна отново. Сърцето ѝ се разтуптя, почувства се като малко момиче, което са заловили с ръка, пъхната в буркана с бисквитите. Погледна в огледалото за задно виждане и видя автобус от обществения транспорт да спира в дясната лента до нея. Голямата машина се разтресе цялата, когато спря. Шофьорът, бял мъж на средна възраст с огромни мустаци, пиеше кафе от голяма чаша.

Светофарът най-после светна зелено и Саманта проследи как шофьорът на автобуса включва на първа и потегля бавно. Рейсът продължи на изток по Броуд Стрийт, а Саманта се замисли отново за Зиад Хури, който бе загинал с илюзията, че е мъченик, в сърцето и нито грам мозък в главата. Всичко, случило се в онзи ужасен ден, ѝ се стори кристално ясно, макар той да бе започнал с непрогледна мъгла.

Ноцта преди Зиад да взриви онази бомба в автобуса, може би докато се бе подготвял за онова, което му предстоеше на следващия ден (макар тя да се съмняваше, че брат ѝ се е подготвял и дори, че изобщо е разсъждавал върху това, което прави), Саманта присъстваше на традиционното новогодишно парти, организирано от фирмата в хотел „Джеферсън“. Присъстваха около хиляда души от различни нива на обществената и професионалната стълбица, които се наливаха с безплатен алкохол и нагъваха коктейли от скариди. Саманта продължи да пие космополитън след космополитън^[1] дълго след като Райън Сийкрест и Дик Кларк^[2] възвестиха настъпването на Новата година. Смяташе, че може да пие коктейл след коктейл, без да се напива, и това ѝ помагаше да се чувства млада и жизнена. Дори си поръча пица, след като се прибра у дома — заплитайки крака, в интерес на истината — в три сутринта.

На следващата сутрин обаче последствията от стореното предната вечер се стовариха отгоре ѝ с цялата си мощ. Събуди се на дивана в хола, облечена в черната си официална рокля, върху която бяха залепнали две парчета пица. Спомняше си, че бе възкликнала: „Чудесно!“. Главата я болеше така, сякаш я бе потопила в гореща лава, а устните ѝ бяха залепнали. Споменът за изминалата вечер обаче беше съвсем ярък и ако не се брои една целувка от служител на компания за недвижими имоти, която бе продължила по-дълго от обичайното, не се отличаваше с кой знае колко интересни събития.

Добра се с предпазливи стъпки до спалнята и се преоблече в домашни дрехи, след което се върна на дивана и се мушна под едно дебело одеяло, докато черният ѝ дроб мъчително преработи и последната капка алкохол като работник, който е останал сам на смяна в цялата фабрика. По обяд включи телевизора, за да изгледа поредната емисия новини на Си Ен Ен. Посрещна я лентата с надпис ИЗВЪНРЕДНИ НОВИНИ в долната част на екрана.

Заглавието мигновено прикова вниманието ѝ: АТЕНТАТОР САМОУБИЕЦ ВЗРИВЯВА БОМБА В ЧИКАГО. Изправи се внезапно и световъртежът, резултат от махмурлука ѝ, едва не я накара да изпразни съдържанието на стомаха си. Подробностите от случилото се бяха съвсем оскъдни: преди два часа в южната част на града избухнал автобус, атентаторът бил мъртъв, никой друг не пострадал.

Наблюдаваше смаяно, с отворена уста, как степента за готовност при терористични атаки достига плашещи нива. Телевизиите излъчваха специални емисии и пресконференции през целия ден. Автобусите, самолетите, влаковете, мотрисите от метрото, дори таксиметровите автомобили в цялата страна спряха.

Когато стана ясно, бе бомбаджията е от арабски произход, медиите, а също и обществеността, буквално пощуряха. Избухна взрив от престъпления на расова основа, насочени срещу хора с мургав цвят на кожата, независимо от етническия им произход. Във Финикс, Аризона, пакистанец, собственик на магазин за хранителни стоки, бил застрелян от нападатели, които не си направили труда да откраднат каквото и да било. В Огънкуит, Мейн, трима тийнейджъри опожарили закусвалня, притежавана от семейство йорданци. Според съвместно проучване, организирано от Си Ен Ен и „Ю Ес Ей Тудей“ в деня след атентата, 89% от американците подкрепяха незабавни военни действия, макар да нямаха представа срещу кого трябва да бъдат насочени.

Саманта се бореше с махмурлука — подобно на милиони други американци в този първи ден на новата година — буквално залепнала за телевизора и новините, свързани с терористичната атака. Всичко се промени, когато още същата вечер на вратата ѝ почукаха двама агенти на ФБР. Спомняше си ги много добре. Единият беше бял, със сериозно изражение, а другият чернокож и също толкова сериозен. Фамилиите и на двамата бяха Смит. Именно това ѝ се стори изключително необичайно в тази сюрреалистична вечер — чернокожият се представи като агент Смит, след което кимна към белия и представи и него като агент Смит.

Помолиха я да ги придружи до офиса на ФБР в Ричмънд, където прекара по-голямата част от нощта в опит да отговори на въпроси, на които нямаше как да отговори. Агентите твърдяха, че може да си тръгне по всяко време (макар да не бе дошла с колата си), затова, формално погледнато, не бяха длъжни да ѝ прочетат правата, както постъпват с някой заподозрян или обвиняем. Това бе един от онези малки гадни трикове, които правоохранителните органи прилагат. Ако ѝ бяха прочели правата, Саманта нямаше да изрече нито дума или щеше да поиска адвокат. Но дори първокурсниците от юридическия факултет знаят, че за агентите на ФБР това е равносилно на

самопризнание. По-голямата част от времето си прекара в опити да обясни на двамата Смит, че не поддържа никаква връзка с този нещастник брат си. Останалата част прекара в тревоги за състоянието на родителите си, за които предполагаше, че се намират в стая като нейната.

Към четири сутринта агент Смит, белият, откара всички заедно до дома на родителите ѝ и им нареди да не напускат града в близките дни. Когато слезе от черния „Шевролет Събърбън“, Зайна Хури изпрати Смит с „Майната ти!“ и затръшна вратата, докато баща ѝ се извини за избухването ѝ с оправданието, че липсата на сън се е отразила на нервите ѝ. Саманта не каза нищо и прекара няколко неспокойни часа в дрямка на леглото в старата си стая.

Към седем вечерта баща ѝ я откара до колата ѝ, след което тя отиде в офиса, където се заключи в кабинета си и потъна в работа. По-късно се срещна с Картър Пиърс и Хънтър Пенингтън Смит III, които искаха да се уверят, че тя не е член на „Ал Кайда“, „Хизбула“ или Ислям. Тя ги увери, че няма нищо общо с тях, като премълча факта, че ислям е религия, а не терористична организация. Доволни, че няма вероятност една от златните им кокошки да се появи на работа с няколко пръчки динамит около кръста, те ѝ позволиха да се върне в кабинета си, където да продължи да таксува клиентите си. Терористичната атака отиде на заден план, в края на краищата започваше нова година, нова година — нови печалби.

Саманта трябваше да признае, че след тази среща нещата се промениха, поне що се отнася до многообещаващата ѝ преди кариера, която сега лежеше в руини. Разликата беше трудно забележима. Почти невидима. Няколко седмици по-късно я изпратиха в командировка с цел анализ на документи, свързана с някакво безсмислено занимание, каквото не бе вършила от цели три години. В отличните атестации, които бе получавала до момента, започнаха да се появяват критични намеци. За първи път, откакто бе постъпила във фирмата, не получи отлична оценка за работата си. Започна да се труди все по-упорито и по-дълго, но сиянието на бляскавата ѝ кариера бе помръкнало като старо петаче.

Саманта плачеше, а колата ѝ продължаваше да стои на кръстовището, на което бе видяла обществения автобус.

Господи, как е възможно да е била толкова глупава? Как не е проумяла, че брат ѝ е разрушил нещо повече от един празен автобус? Зиад бе заразил цялото семейно дърво на фамилията Хури с отровата на своя гняв и омраза. И не беше съвсем ясно дали това дърво ще оцелее. Дали останалите му клони щяха да влеят в корените му достатъчно жизнена енергия, за да се възстанови. Саманта се замисли за сестрите си, които правеха всичко по силите си, за да отгледат деца, и — независимо дали им харесваше или не — бяха натоварени със задачата да прехвърлят мост през пропастта, която разделяше старата им родина и новия свят, наречен Америка. Замисли се и за родителите си, които бяха пожертвали целия си живот в името на своите деца. И най-вече за празния стол, който неизменно присъстваше на всички семейни сбирки.

А самата Саманта? Тя беше умен млад адвокат, който можеше да постигне каквото си пожелае. Тази фирма, този бездънен кладенец, който поглъщаше душите на своите служители, не я искаше? Да върви по дяволите! Можеше да си намери по-добра работа от това да прави големите и богати компании още по-големи и по-богати. Беше чела за адвокати, които работят срещу нищожно възнаграждение и се радват на ореола на светци. Защо да не стори същото? От години насам единственото, което бе харесвала в сегашната си фирма, бе обстоятелството, че ръководството насърчаваше адвокатите да поемат случаи *pro bono*, безплатно за клиенти, които не могат да си позволят таксите, тъй като това се отразяваше добре на имиджа на компанията.

Мислите ѝ се насочиха отново към билета, прибран на сигурно място в джоба ѝ. Как изобщо ѝ бе минало през ума да го открадне? Направеше ли това, нямаше да бъде с нищо по-добра от Зиад Хури. Досуц като него щеше да се превърне в атентатор самоубиец, който да унищожи бъдещето на Джамал Уийлър. Щеше да се превърне в един нов Зиад Хури, с тази разлика, че щеше да остане жива като свидетел на злото, което бе причинила, макар че Джамал или който там бе законният собственик на билета, никога нямаше да узнае за случилото се. Родителите ѝ, бездруго съсипани от наследството, оставено от единствения им син, щяха да се гордеят с нея.

Добре, каза си Саманта. Всичко приключи. Просто малка морална криза, както се изразяваше учителката ѝ по английски в осми клас. Щеше да пази билета, докато успее да открие законния наследник на Джулиъс Уийлър, независимо дали това е неговият син, дъщеря или човека от Луната. Това беше нейната мисия, нейният кръст, който трябваше да понесе, особено след като сега вече бе ясно, че в „Уилит & Хол“ най-вероятно нямат намерение да се погрижат за интересите на клиента ѝ. Посегна към мобилния си телефон, за да позвъни на Паскуале, но се сети, че го бе оставила на кухненския плот, преди да изфучи навън.

Снеговалежът се усили и Саманта обърна аудито си на юг и измина няколко пресечки, преди да завие на изток по Кери Стрийт и да поеме обратно към дома. Улиците бяха пуси, което не я изненада предвид неделната сутрин и снежната виелица. Паркира колата и взе асансьора до своя етаж. Започваше да се чувства като онази Саманта, която винаги е била. Бремето на билета вече не ѝ се струваше толкова непосилно.

Осъзна, че нещо не е наред, още когато вратите на асансьора се отвориха със съскане. Пред нея се простираше дълъг коридор с по два апартамента от всяка страна. От мястото, на което стоеше, се виждаше, че вратата на жилището ѝ е открената. Паскуале никога не би я оставил отворена. Саманта замръзна на място. Страхуваше се дори да си поеме дъх. Мили боже, възкликна наум тя. Паскуале беше прав. Някой се опитваше да открадне билета.

В коридора цареше мъртвешка тишина. Саманта се послуша за най-слабия звук, за най-малкия признак, който да ѝ подсказва какво се е случило. Вратите на асансьора се затвориха зад гърба ѝ и звукът, който издадоха, я стресна.

Зачуди се дали да не се върне в колата, но мисълта да слезе с асансьора или да тръгне по стълбите вече я ужасяваше. Не, нямаше да го направи! Започна да си представя как някой я напада и я души в сумрачното фоайе на сградата. Ами ако Паскуале се нуждаеше от помощта ѝ там вътре? Не можеше да го изостави. Притисна гръб към стената и пристъпи бавно към апартамента си. Ослушваше се за всеки звук. Нищо! Коледните светлини, които премигваха в коридора, сякаш я предупреждаваха да хукне да бяга, докато все още има тази възможност.

О, божичко, какво, по дяволите, правиш, Саманта?

И тогава го видя. Плик за писма с името ѝ, изписано върху него, оставен на прага на дома ѝ. Коленичи и го взе. Най-обикновен плик за писма, но затворен. Отвори го и откри в него бележка, надраскана върху едно от листчетата, които държеше в бюрото си. Посланието беше кратко и ясно и накара кръвта във вените ѝ да замръзне.

Телефонът ти е на кухненския плот. Ако искаш да видиш Паскуале жив, препоръчвам ти да го оставиш там и да чакаш обаждането ми.

Забравила всяка предпазливост, забравила опасенията си, че в апартамента може да я дебне някой, Саманта хукна към тоалетната, където повърна. Когато стомахът ѝ се успокои, тя откри, че жилището ѝ е празно.

Паскуале беше изчезнал.

---

[1] Космополитън — коктейл от водка, трипъл сек, сок от червени боровинки и сок от лайм. — Б.пр. ↑

[2] Райън Сийкрест — популярен американски радиоводещ и продуцент, носител на наградата „Еми“: Дик Кларк — американски радиоводещ, отразявал в продължение на десетилетия новогодишните празненства на Таймс Скуеър, създател на Американските музикални награди. — Б.пр. ↑

23.

Неделя, 23 декември, 12:48 ч.

Когато Паскуале дойде в съзнание, реши, че е умрял и отвъдното мирише на стари килими и износени автомобилни гуми. Мракът бе непрогледен, а единственият звук, който чуваше, бе породен от ритмично подрусване, нарушавано от време на време от някой неравномерен подскок. Постепенно успя да свърже миризмите и звуците с конкретно място. Намираше се в багажника на движещ се автомобил. В съзнанието му бавно изникнаха откъслечни спомени от случилото се и започнаха да се подреждат като пъзел, в който обаче липсваха няколко парченца. Спомни си, че Саманта бе напуснала ядосана апартамента. Самият той бе решил да изяде още една купичка със зърнена закуска. Сетне бе чул някакъв шум зад гърба си, но бе решил, че Саманта се е върнала. Не беше сигурен дали е видял човека зад себе си и просто не може да си спомни, или не е успял да се обърне навреме, преди светът да потъне в мрак.

Ръцете му бяха вързани на гърба, а парче тиксо покриваше устата му. Опита се едновременно да овладее ужаса, който изпитваше, и да анализира ситуацията. Намери утеха във факта, че все още е жив, което предполагаше, че животът му има някаква стойност за неговия похитител. Разбира се, това в никакъв случай не означаваше, че ще продължи да има стойност, но все пак бе за предпочитане пред това вече да е захвърлен в реката с дупка в главата. Наостри уши и се послуша с надеждата фоновият шум да му помогне да се ориентира къде се намира. Отказа се след около минута. От години не бе живял в Ричмънд, колата можеше да минава и по улицата, където бе израснал, без да я разпознае.

Замисли се за случилото се и остана доволен, че Саманта е излязла преди нападението. Очевидно новият му приятел, който седеше зад волана, преследваше билета и ако я бе заварил у дома, най-вероятно и двамата щяха да бъдат мъртви. Паскуале съвсем не се беше шегувал. Знаеше, че има много, страшно много хора, готови да убиват,

без да им мигне окото, само за да се сдобият с билета в джоба на Саманта. Срещал беше такива хора, след като бе зарязал адвокатската си практика и любовта на живота си.

Осъзнаваше, че е отвлечен за откуп. Сумата на откупа беше 415 милиона долара! Едва не се усмихна при мисълта за това. Баща му някога каза, че ако ще се захваща с нещо, трябва да се стреми да бъде най-добрият в него. Да бъде номер едно. Е, по всичко изглеждаше, че сега Паскуале Паоли бе отвлечен, за да бъде разменен срещу най-големия откуп в историята. Може би щеше да се появи на корицата на някое списание. Баща му би се гордял с него.

Зачуди се дали онзи тип е проверил джобовете му с надеждата да открие билета. Предположи, че е претърсил не само дрехите му, но и целия апартамент, докато самият той е бил в безсъзнание. Да, това беше напълно възможно. Но онзи бе дошъл направо в апартамента на Саманта. Това означаваше, че знае, че билетът е у нея. Но как беше разбрал?

Докато колата продължаваше да се друсва по пътя, Паскуале направи рекапитулация на онова, което му бе известно. Чистач в офис сградата, в която работеше Саманта, бе дошъл с печелившия билет в ръка и бе помолил за помощ. Шефът ѝ и неговият шурей бяха решили да откраднат билета от чистача и бяха замислили план, който бе оставил три трупа след себе си. Паскуале се замисли за миг. Всъщност Саманта само предполагаше, че и тримата са мъртви. Напълно възможно беше някой от тях да е оцелял и да е тръгнал на лов за билета. Чистачът отпаднаше — Саманта бе споменала, че един от куршумите е пръснал главата му. Въпросният шурей пък бе видяла с ръжен в гърдите, така че и той отпаднаше.

Оставаше Картър Пиърс. Саманта твърдеше, че е бил ранен, след като е нападнал Тод Матисън. Паскуале се бе срещал няколко пъти с него по време на коледни празненства и фирмени партита с барбекю. Картър си въобразяваше, че е голяма работа. Кой друг би могъл да знае къде живее Саманта? Кой друг би могъл да знае, че билетът е у нея, при положение че не тя го бе купила? Ами ако Картър не беше мъртъв?

Паскуале не отхвърли възможността в уравнението да се е появила трета, неизвестна страна, някой, който е успял да проследи билета до Саманта. Именно тази вероятност го ужасяваше най-силно. Човек, успял да я открие за някакви си два дни, бе опасен противник.

Досуц като онзи Терминатор, изпратен от бъдещето, за да унищожи човечеството. Да, нещо подобно. Зачуди се дали не е проява на лудост да анализира настоящата ситуация пред призмата на научнофантастичен филм.

Трябваше да се измъкне оттук. Не можеше да поеме риска шофьорът — който и да стоеше зад волана на тази кола — да се доближи до Саманта. Защото, случеше ли се това, щеше да убие и двамата. В интерес на истината, Паскуале бе приятно изненадан, че все още е жив. Ами ако онзи тип го бе убил и се бе скрил в апартамента, за да изчака Саманта? Защо не го беше направил? Вероятно бе решил, че апартаментът е среда, която не е в състояние да контролира. Откъде да знае кой може да дойде, кой има достъп до него. Все някой можеше да забележи нещо странно и да повика полицията. Освен това съществуваше вероятност Саманта изобщо да не се върне там.

Най-важното в случая бе обстоятелството, че който и да седеше на шофьорското място, цената на живота на Паскуале непрекъснато спадаше, наподобявайки струйката зрънца в пясъчен часовник. Картър Пиърс вече бе изцапал ръцете си с кръв, извършвайки две убийства, а това означаваше, че нямаше причина да очаква, че ще спре дотук. Нещо повече, напълно възможно беше не Картър да го е отвлякъл. Паскуале реши, че е най-логично да предположи, че господин Неканен Гост представлява същата заплаха, както и Картър Пиърс. А нищо чудно да е още по-опасен.

Саманта откри кутия в едно от чекмеджетата в кухнята и запали петата си цигара от сутринта. Ушите ѝ се бяха напълнили с някакъв секрет в резултат на болестта и когато дръпна от цигарата и видиша канцерогенния дим, усещането бе странно. Никотинът като че ли ѝ вдъхна малко живец въпреки болестта, която я измъчваше. Ако не бях излязла, помисли си, докато угасваше кибритената клечка, щях да се разделя с билета и всичко да приключи. Образи на измъчвания преди да бъде убит Паскуале или на изкланото ѝ от психопат семейство нахлуха неканени в главата ѝ.

След като включи телефона си в зарядното, тръгна безцелно от стая в стая; бродеше неориентирано като бездомник след буря. Мансардният ѝ апартамент, който винаги ѝ се бе струвал празен и

безжизнен, изглеждаше двойно по-празен и безжизнен след изчезването на Паскуале. Не можеше да отрече, че завръщането му я бе изпълнило с живот, бе ѝ вдъхнало нови чувства, които отчаяно отказваше да признае. Не че не можеше да се справя сама в този жесток свят, не че не можеше да докаже, че една жена може да успее и без мъж до себе си. Довчера бе вярвала именно в това. Бе прекарала целия си живот в опити да докаже, че жената не се нуждае от мъж. Познаваше достатъчно традиционната ливанска култура, за да знае — и то много добре — какво очаква семейството ѝ от нея.

Да, да, чудесно е, дори е много модерно да получиш образование, да си намериш работа и прочее. Но когато срещнеш подходящия мъж, Саманта — а това трябва да стане час по-скоро, защото си на трийсет и пет и дори нямаш приятел — та когато срещнеш подходящия мъж, трябва да зарежеш всичко останало, да наденеш брачните окови и да започнеш да раждаш бебета.

Майка ѝ бе постъпила именно по този начин, сестрите ѝ също — Саманта бе свидетел на това, но самата тя нямаше никакво намерение да го направи, преди да се почувства готова за подобна стъпка. Това му беше хубавото на Паскуале. Не я притискаше. Винаги бе очаквал от нея да бъде равноправен партньор в тяхната връзка. Веднъж дори заяви, че ако някога имат деца и тя реши да продължи да работи, той е готов да остане вкъщи и да ги гледа. До този ден Саманта не беше сигурна дали намеренията му са сериозни или, което бе по-важното, дали е готова да премине през този цирк. Спомняше си, че тогава се бе запитала как ли биха реагирали на подобно развитие роднините ѝ в Ливан.

О, останал си е вкъщи?

А тя работи?

Не, не, това не може да е мъжът, за когото Саманта се е омъжила!

По-консервативно настроените ѝ роднини щяха да започнат да му се подиграват. Представи си горчивината в очите на майка си, натрупана през годините, в които бе наблюдавала безучастно как баща ѝ определя семейното бъдеще. Саманта знаеше, че той е човек с труден характер, който обича семейството си по свой собствен строг и непреклонен начин.

Дали пък тъкмо това нейно поведение не бе отчуждило Паскуале в момент, когато бе имал най-голяма нужда от нея? Саманта не искаше да повярва, че именно желанието ѝ за независимост е причината за края на връзката им. В края на краищата, не друг, а Паскуале се бе събул по боксерки пред онези адвокати, нали? В следващия миг обаче си спомни собствената си реакция на случилото се онази вечер.

Това ще провали ли държавния ми изпит?

Тя му беше обърнала гръб тъкмо когато бе имал най-голяма нужда от нея. Добрите хора, добрите жени не постъпваха по този начин, независимо дали са ливанки, американки или марсианки. Това бе въпрос на... добро възпитание дори. Нищо чудно, че си бе тръгнал.

Миризмата на горяща хартия я върна към реалността. Цигарата в ръката ѝ бе изгоряла чак до филтъра, образувайки цилиндърче от пепел, което заплашваше да падне всеки момент. Саманта го изтръска внимателно в празна чаша и пусна цигарата във водата на дъното. Угарката изсъска за миг и угасна.

Реши, че не може да остане в този апартамент и секунда повече. Останеше ли тук насаме с мислите си, паниката ѝ щеше да премине в лудост. Билетът, който продължаваше да държи в джоба си, сякаш беше радиоактивен, струваше ѝ се, че трови душата ѝ. Не можеше да повярва, че са изминали едва два дни от мига, в който секретарката на Смит я бе повикала. Мислите ѝ се насочиха към последиците от факта, че билетът е у нея. Замисли се семейството си. Искаше да е близо до него. Нямахте представа какво ще се случи, когато похитителят позвъни. Нямахте представа дали ще оживее или ще умре. Нямахте представа дали родителите ѝ са в опасност. Знаеше само, че в един-единствен пристъп на алчност бе изложила на риск всичко, което бе смятала за важно и ценно. Имаше само един начин да оправи нещата.

Събра набързо най-необходимите си неща в една чанта и напусна апартамента, като този път не забрави да вземе напълно заредения си мобилен телефон.

24.

Неделя, 23 декември, 15:05 ч.

Флаг цъкаше с език, докато претърсваше празния апартамент на Саманта, дълбоко разочарован от подобно развитие на нещата. Цялата тази история с Оливия започваше да му действа на нервите. Нямаше търпение да намери билета, да приключи с тези адвокати и да прекара Бъдни вечер с нея, независимо дали ѝ харесва или не. Вместо това намери един празен апартамент и баня, в която нямаше четка за зъби. Това щеше да удължи мисията му, а той бе на прага на емоционален срив. Не успя да овладее яда си и изстреля два куршума в дивана.

Запъти се към входната врата, когато периферното му зрение регистрира нещо на пода до бара в кухнята. Приличаше на петно върху лъскавите дъски. Коленичи, за да го разгледа по-отблизо. Приличаше на капка кръв, която не бе засъхнала все още, но скоро и това щеше да стане. Флаг беше виждал достатъчно пролята кръв, за да стигне до извода, че тази незначителен биологичен отпадък е циркулирал във вените на своя притежател преди не повече от два-три часа.

Представи си как тук се е разиграла някаква схватка за билета. Най-вероятно между двама адвокати. Отново се възхити на труда на професор Дарвин. Естественият подбор в действие. Само най-силните оцеляват. Само най-силните могат да се приспособят към опасностите, които крие заобикалящата ги среда, в случая билетът. Разбира се, че билетът щеше да привлече и други ловци, както младите зебри привличат лъвовете в саваните на Африка. И отново естественият подбор щеше да изхвърли по-слабите ловци от уравнението и да ги остави с празен стомах. Флаг не би останал изненадан от новината, че билетът вече е отнел живота на четирима души, без да се броят тези, които самият той бе ликвидирал.

Който и да бе излязъл победител от тази битка, билетът нямаше да се върне в апартамента на Саманта. Опита се да си представи как би постъпил един среднестатистически човек в тази ситуация. И Пиърс, и Хури имаха роднини в града. Притежателят на билета би могъл да се

опита да намери убежище при своите близки, докато чака да осребри билета. Независимо дали на човек му харесва или не, светът навън си остава прекалено първичен, прекалено мачистки. И такъв щеше да бъде винаги. Възможно бе Саманта Хури да има черен колан по джиуджицу например и да е сритала задника на Картър Пиърс в този апартамент. В такъв случай Флаг би трябвало да започне с нея. Шансовете обаче не бяха на страната на Саманта. Затова Флаг трябваше да започне от друго място.

Щеше да започне с Картър.

25.

Неделя, 23 декември, 16:15 ч.

Ашли Матисън Пиърс не можеше да допусне това да се случи. В никакъв случай! За бога, та тя беше Матисън! Все още държеше рекорда на Националната колежанска атлетическа асоциация на двеста метра бягане! И след всичко, което бе постигнала до момента, щеше да се превърне в изоставената съпруга на адвокат с малък пенис, който бе успял да изчука някаква шавлива тийнейджърка? Не, няма начин! Краят на историята ще бъде съвсем друг, такъв, какъвто Ашли го напише. Всъщност тя вече го беше написала.

Намираха се в дневната, в която се влизаше направо от антрето. Беше красива стая, обзаведена със старинни мебели и неособено удобни дивани с високи облегалки. Ашли крачеше нервно напред-назад край прага на помещението. Картър седеше на един от въпросните дивани и не смееше да помръдне. Не смееше да помръдне, защото Ашли бе насочила трийсет и осемкалибров револвер към главата му.

Час по-рано тя бе получила телефонно обаждане от Доун, юридическата помощничка в „Уилит & Хол“, която, както добре знаеше, съпругът ѝ използваше като кошче за отпадъци, в което изхвърля своята сперма. Ръководена от неизвестно какви подбуди, Доун бе решила да изповяда греховете си. Ашли ѝ се бе присмяла, заявявайки, че знае за връзката ѝ с Картър, но смехът ѝ секна, когато разбра, че Доун е бременна. Затвори телефона и започна да снове в празната къща, изпаднала в шок.

И тъй като близначките щяха да пренощуват в дома на своя приятелка, тя не разполагаше с буфер, който да омекоти удара. Най-странното в цялата тази история бе обстоятелството колко изненадана беше. Знаеше, че Картър ѝ изневерява от години, при това положение едва ли беше толкова неочаквано, че някоя от любовниците му е забременяла от него. Макар да се представяше доста зле в леглото, репродуктивните му способности бяха на ниво. Самата Ашли бе

забременяла с близначките в мига, в който бе спряла да взима хапчетата си.

Когато Картър паркира колата си на алеята пред дома им преди петнайсетина минути с един много специален товар в багажника, тя го посрещна в антрето с преполовена бутилка скоч в едната си ръка и неговия револвер в другата.

— Възнамеряваше да избягаш с нея, а? — попита го тя. — Нали така?

Картър не отговори, впери поглед във втория пистолет, насочен към гърдите му през последните четирийсет и осем часа. Предвид събитията, настъпили през това време, той бе стигнал до извода, че авторите на конституцията не са написали Втората поправка^[1], за да дадат право на всеки американец да притежава оръжие. Миниатюрното „О“ образувано от върха на дулото, като че ли изразяваше същата изненада, която самият Картър бе изпитал, когато се бе озовал очи в очи с него преди десетина минути.

— Ти си най-големият страхливец, когото познавам — заяви тя. — И си гола вода в леглото. Нито един оргазъм през целия ни брак! Можеш ли да повярваш! Как може да си толкова некадърен?

Картър не каза нито дума, тъй като се опасяваше, че всяка грешна дума може да доведе до незабавната му екзекуция. Затова мълчеше, в резултат на което беше все още жив. Възможно бе едното да няма нищо общо с другото, но откъде можеше да знае, нали? Освен това реши, че моментът не е подходящ да я уведоми за смъртта на брат ѝ в онази хижа. Не беше психиатър, но подозираше, че би могла да рухне психически при тази новина.

Нямаше представа дали Ашли е в състояние да натисне спусъка или не, но никога не би заложил живота си в опит да открие истината. Възможно бе този порой обиди да ѝ помогне да изпусне парата, както се казва, след което просто да го изрита от къщата. Самият той нямаше нищо против. Бездруго му беше писнало от жените. Господи, ама че скапана Коледа се очертаваше тази! Замисли се отново за билета и това го мотивира да се концентрира върху кризата, пред която бе изправен. Трябваше само да открие Саманта и щеше да приключи с всичко това. Най-напред обаче се налагаше да се отърве от кръвожадната си съпруга, която не след дълго щеше да стане бивша съпруга. После щеше да потърси Саманта.

За най-голямо съжаление на Картър Ашли нямаше никакво намерение да му позволи да се измъкне невредим от тази ситуация. Тя потръпна при мисълта как всички ще научат новината, че онази курва, колежката на Картър, носи бебето на нейния съпруг. Всички щяха да подложат на съмнение способността ѝ да задоволи съпруга си. И тя винаги щеше да се чуди какво си шушукат зад гърба ѝ партньорките ѝ по тенис.

Не, щеше да разреши ситуацията по свой собствен начин. Бе планирала всичко. Бе напълно готова. Макар да ѝ беше трудно да го признае дори пред самата себе си, от години се бе подготвяла за настъпването на този ден. По-рано същата вечер, след като бе сложила край на онзи разговор с Доун, сценарият се завъртя в подсъзнанието ѝ, както някой забравен диск може да се завърти в плейъра дълго след като сте забравили, че е там.

Бе подготвила документалната страна на случая като строителен предприемач, който налива основите на нова сграда. През последните две години се бе обаждала шест пъти на 911, за да съобщи за семейни скандали. Изиграла бе добре ролята си пред диспечера в полицейското управление — разплакана и задъхана — който бе следвал стандартните процедури и винаги бе изпращал полицейски патрул в дома ѝ. При появата на полицаите Ашли ги бе посрещала на прага с цигара в уста и подпухнали от плач очи. Неизменно бе заявявала, че между нея и съпруга ѝ е избухнал ужасен скандал и че се страхува той да не направи нещо откачено.

Удари ли ви, госпожо?

Не... Е, може да ме е блъснал... Не си спомням...

Тази двусмисленост също беше част от играта. Целта ѝ бе да привлече достатъчно внимание, за да създаде усещането за рецидив, но без да провокира полицаите да започнат разследване. Така инцидентът щеше да попадне в полицейските доклади и регистри и да

потъне в някоя папка, докато не се случи нещо, което да го извади от забвение.

Картър нямаше никаква представа за тези нощни посещения на полицията, защото те се случваха в негово отсъствие. Никога не бе присъствал на някой от тези т.нар. „семейни скандали“, както се бе изразявала съпругата му. А когато ченгетата питаха къде е Картър, тя отговаряше, че е изфучал навън, за да се поуспокои. И всеки път някой от полицаите отговаряше, че „това е добра идея, госпожо“. Ашли дори се питаше дали специално тази реплика не им я преподават в полицейската академия. При всяко посещение полицаите я питаха дали не иска да извади съдебно разпореждане срещу него, но тя неизменно им благодареше и отклоняваше предложението.

Всички тези телефонни обаждания трябваше да ѝ създадат ореола на жена, подложена на домашно насилие, на жена, която търси закрила срещу склонния към грубости мъж, на жена, което вече не може да търпи подобно отношение. И когато настъпеше моментът да му пръсне мозъка, защитата ѝ щеше да бъде непоклатима. Ашли бе запомнила наизуст своята версия. Ключът към успеха се криеше в придържането към една-единствена версия, без никакви отклонения. Именно така загазваха престъпниците. Ашли редовно гледаше „Закон и ред“. Не беше чак толкова трудно.

Освен това внимаваше да не напише в интернет търсачката някоя глупост от рода на „как да убием съпруга си“. Не променяше стереотипа си на харчене. Не провеждаше необичайни телефонни разговори. Не резервираше почивки на Карибите. И накрая, започна коледните празници с лек скандал, придружен от викове и крясъци. Надяваше се поне някой от съседите да ги е чул. Това също щеше да придаде повече правдоподобност на нейната история, когато полицията започне да разпитва съседите.

Последният щрих в цялостната картина щеше да бъде куршумът, изстрели в крака ѝ, разбира се, без да засегне някоя важна артерия. Този втори изстрел щеше да прозвучи незабавно след като простреля Картър в гърдите, за да имитира самозащита или най-малкото за да обърка достатъчно полицаите. Напълно възможно бе куршумът да счупи някоя кост или да засегне нерв, но в крайна сметка ченгетата щяха да пристигнат и да открият една ужасена домакиня, обляна в

кръв, благодарна на Господ, че още е жива. Така щеше да го изиграе. Сценарият беше идеален.

Денят бе настъпил.

— Божичко, какъв задник си! — изкрещя тя с всички сили.

Защо се дере така, зачуди се Картър? Започваше да се притеснява. Никога не я беше виждал в подобно състояние. Дали да не ѝ каже за билета? Можеха да си разделят печалбата и всеки от двамата да тръгне по свой собствен път. И никога да не се срещнат отново. В този момент Ашли направи нещо, което го накара да проумее, че ако иска да оживее, непременно трябва да ѝ признае за парите. Защото тя свали предпазителя.

— Чакай, чакай, чакай! — изпищя той, претърколи се от дивана и падна на пода. Тя стреля веднъж, но куршумът отлетя встрани и се заби в облегалката на дивана. И като всяка изпълнена с омраза и презрение жена, решила сама да се погрижи за проблема, пред който е изправена, Ашли пристъпи напред, за да се прицели по-добре.

— Спечелих лотарията! — изкрещя Картър.

Сърцето му се късаше, изобщо не искаше да ѝ казва, но при положение че въздухът миришеше на барут, въпросът дали наистина възнамерява да го убие, вече не стоеше на дневен ред. Отговорът беше съвсем ясен. Картър оцени живота си на осемдесет милиона.

Това я изненада и тя спря.

— Какво?

— Голямата лотария! — отвърна той. — Спечелих я!

— Какви, по дяволите, ги приказваш?

— Спечелих купища пари! Много, много пари! Лотарията от онзи ден!

Ашли отново вдигна пистолета, но сетне свали цевта. Картър стоеше на колене с ръце, свити пред гърдите като по време на молитва. Всъщност той наистина се молеше — за живота си.

— Започвай да говориш! — подкани го тя.

— Ами... купих билета за „Суперлото“ — започна той. — Работих до късно и изведнъж ми хрумна да купя билет. Отидох в онази бакалия на Двайсета улица. Знаеш я, нали?

— Предполагам, че да.

— Ами... купих си един билет и изгледах тегленето на лотарията в офиса. Седях си там и гледах как онези топчици излизат... Появиха се разбъркано, затова в първия момент не разбрах какво става, но когато подредиха числата от най-малкото към най-голямото, осъзнах, че съм спечелил. Можеш ли да повярваш, скъпа?

— Не мога да повярвам! — прошепна тя.

— Да, затова през последния ден бях в нещо като шок — продължи Картър.

— Не мога да повярвам, че очакваш да се вържа на подобна глупост! — поясни Ашли. — Възнамеряваше да се измъкнеш с онази малка въртиопашка... как ѝ беше името.

Показалецът ѝ се върна на мястото си пред спусъка и започна да упражнява необходимия натиск, когато зад гърба ѝ прозвуча необичаен звук — приличаше на експлодиращ метал — и привлече вниманието ѝ. Погледна през рамо и видя непознат мъж с насочен към нея пистолет. Предната врата зееше отворена зад гърба му. От простреляната брава излизаше дим.

— Добър вечер! — поздрави ги непознатият. — Аз съм Чарлз Флаг.

Десет минути по-късно Флаг вече приключваше със завързването им за два елегантни стола от трапезарията на Ашли. Обърна двамата с гръб един към друг. Семейство Пиърс, осъзнало сериозността на ситуацията, сплете пръстите на ръцете си. За първи път се хващаха за ръце от много години. Някъде зад тях коледната елха примигваше напълно безразлично към случващото се край нея.

— Ама че сте жалки — каза Флаг. — Направо ме отвращавате! И двамата! Успели сте! Не разбирате ли? Изкачили сте се на върха на хранителната верига! Но това не ви е било достатъчно. Решили сте да слезете до нивото на всички останали. В това отношение нито едно животно не би постъпило като нас, хората. Удивително, нали?

Флаг посочи снимката на близначките, поставена в единия край на масата.

— Добре че дъщерите ви не са тук.

— Косъм да падне от главата им и ще те... — закани се Картър, но Флаг се наведе и го зашлеви леко през лицето.

— И какво ще направиш, смелчаго? — попита той. — Спокойно. Те не са сторили нищо, с което да заслужат подобна съдба. Дори

напротив. Те са красиви млади жени, които могат да дадат съществен принос в генетичния фонд. Не се съмнявам, че биха се срамували от примера, който родителите им се канеха да им дадат. Жалко, наистина.

— Нямам представа за какво говорите — каза Картър. — Сигурно сте ни сбъркали с някое друго семейство.

— Така ли? — учуди се Флаг. — В такъв случай предполагам, че не познаваш Джулиъс Уийлър и не си чувал за лотарийния му билет.

— Господи! — възкликна Ашли. — Поне веднъж си ми казал истината!

Смаяният Картър замълча.

Ашли реши да не пропуска изгодния момент и да се защити.

— Нямам нищо общо с това — заяви тя. — Това си е между вас, момчета. Моля ви, пуснете ме!

— В интерес на истината, госпожо Пиърс — отвърна Флаг, — заварих ви да се прицелвате в съпруга си. Чували ли сте някога за т.нар. пренасочване на желаниа и чувства?

Тя поклати глава.

— Не сте ли учили психология в колежа? Поне малко? — попита той, пристъпи напред и коленичи пред нея. — А имате ли някаква представа от основите на човешкото поведение?

Тя го изгледа с облещени от ужас очи.

— Няма значение — отвърна той. — Става въпрос за случаите, когато проектирате към трета страна чувства, свързани с вас самата или с друг човек.

Тя отново поклати глава.

— Хайде, госпожо Пиърс — подкани я Флаг, — не ми казвайте, че не сте планирали да се срещнете с някой симпатичен счетоводител или нещо подобно, след като сложите край на този ужасен брак, изпълнен с тормоз и насилие?

Сега беше ред на Ашли да замълчи.

— Това ли беше планът ти? — попита Картър.

— Какво очакваш да кажа? — попита тя. — Извинявай? Или забрави, че си направил бебе на друга жена?

— О, браво! — възкликна Флаг и отмести поглед към Картър. — Това е направо... супер! Да изучааш някоя нисша, непълноценна в генетично отношение курва, за да удовлетвориш нагона си?

— Тя не е генетично непълноценна — каза Картър.

— О, сега пък я защитаваш? Повдига ми се от теб! — избухна Ашли и погледна към Флаг. — Искам да го застреляте!

— Ей, не аз имам нужда от наркотици, за да избутам поредния ден от този уж толкова ужасен живот.

— Да, но аз съм омъжена за надут задник като теб! Всеки божи ден трябва да търся причина да не те задуша с възглавницата.

— Не съм те карал да останеш с мен с пистолет, опрян в главата! — извика Картър. — Защо не се оплачеш от новата кола, която получаваш всяка година, или от мансардния апартамент в Парк Сити? Никога не си имала проблем с тях, нали?

— Върви по дяволите! — отвърна му тя.

— Млъкнете веднага! И двамата! — изрева Флаг.

Главата му запулсира от болка. Никога през живота си не бе срещал по-повърхностни и по-егоцентрични същества или поне не бе прекарвал с тях достатъчно време, за да достигне подобни дълбини на пустота и безсъдържателност. Чувстваше се така объркан и изнервен, сякаш водеше разговор с извънземни.

— Господин Пиърс, ще ви попитам само веднъж — каза Флаг и сграбчи Картър за основата на врата. — Къде е билетът?

Картър извърна поглед.

— Не зная.

— Къде е Саманта Хури?

— Не зная.

Флаг опря заглушителя на пистолета в слепоочието на Ашли и натисна спусъка. Чу се тих звук, сякаш оръжието бе прошепнало някаква ужасна тайна в ухото. Ашли умря, преди още да осъзнае, че Флаг е насочил пистолета си към нея. Тялото ѝ се килна на една страна.

— Сега готов ли сте да говорите?

Картър закима усърдно с глава.

— Къде е билетът? — повтори въпроса Флаг.

Опръскан по врата и ръката с кръвта и мозъка на съпругата си, Картър изведнъж прояви непреодолимо желание да сподели с Чарлз Флаг всичко, което знае. Дори не му мина през ум да изпита поне малко тъга за смъртта на жена си. Всъщност, ако имаше време да анализира ситуацията, щеше да установи, че страхът за собствената му

кожа бе несравнимо по-въздействащ от мъката, свързана с внезапната ѝ смърт.

— У Саманта Хури — отвърна той. — Току-що я уволниха.

— И как билетът се оказа у нея?

— Тя го открадна от Джулиъс и избяга.

— Сигурен ли сте, че нямате нищо общо с това?

— Аз се опитвах да помогна на Джулиъс!

— И как точно се опитвахте да му помогнете? — попита Флаг. — Много бих искал да узная.

— Искаше да помогнем на семейството му да се измъкне от мизерията, в която живее — продължи да импровизира Картър. — Разбирате ли, Джулиъс беше от бедняшките квартали и не бе съвсем наясно кои точно са негови роднини...

— Да не би да се опитвате да кажете, че хората от бедните квартали не познават роднините си?

— Искях само да кажа...

— Искате само да кажете. Разбирам.

— Точно така — закима енергично Картър като някоя детска играчка.

— А къде е Джулиъс, между другото? — попита Флаг.

Картър реши да се възползва от обстоятелството, че посетителят тъне в неведение относно кръвопролитие то в хижата на Тод.

— Не зная.

— Не знаете.

— Да, не зная.

— Не умеете да лъжете, господин Пиърс.

Картър остана дълбоко обиден от тази забележка, тъй като винаги се бе смятал за отличен лъжец.

— Очаквате да повярвам, че нямате представа къде се намира най-важният ви клиент?

— Наистина не зная! Може Саманта да го е убила!

— Е, приятелю, Чарлз Дарвин се оказа прав за пореден път.

С тези думи Флаг простреля Картър Ливингстън Пиърс в главата. Така Картър вече нямаше да се тревожи за колежката си Доун, за ипотеката на апартамента в Парк Сити, за парите, които дължи на своя букмейкър, или за процеса „Корнхайзър“, за който се подготвяше. Впоследствие първият полицай, пристигнал на местопрестъплението,

щеше да остане изненадан от изражението на лицето му. Той сякаш се усмихваше.

Флаг откри мобилния телефон на Картър на масичката във фоайето. Прегледа списъка с контакти и откри номера, който търсеше. Натисна зелената слушалка и зачака съдбата си.

Аудито на Саманта спря пред огромна къща, разположена от другата страна на улицата, на две къщи разстояние от тази на семейство Пиърс. Адвокатката се смъкна ниско на шофьорската седалка. По-голямата част от лицето ѝ беше скрита от рамката на вратата. От мястото си можеше да наблюдава алеята пред дома на Пиърс и трите коли, спрели на алеята. Разпозна джипа на Картър и колата на Ашли, но нямаше представа на кого принадлежи комбито в ретро стил. Беше червено като пожарна кола, а гумите му имаха бели кантове отстрани. Нямаше представа и какво да очаква, когато влезе вътре, но не можеше да стои със скръстени ръце. Трябваше да помогне на Паскуале.

Запита се, и то не за първи път, кога ще свърши този кошмар и дали изобщо ще свърши. Вече бе забравила какъв живот бе водила, преди Джулиъс да почука на вратата ѝ в онази петъчна вечер. Струваше ѝ се, че тялото ѝ е перманентно плувнало в пот. Вече няколко дни сърцето ѝ туптеше по-силно от обичайното. И ако успееше, незнайно как, да се измъкне от тази каша, щеше да се озове затънала до гуша в друга, наречена Безработица. Защо отново се канеше да се раздели с билета?

Стресна я звънът на мобилния ѝ телефон. Преди да отговори, погледна екрана, за да види кой се обажда. Картър Пиърс. Сърцето ѝ подскочи в гърлото. Е, добре, време беше, каза си тя.

— Ало? — обади се възможно най-хладнокръвно.

— Шефът ти е мъртъв — уведоми я Флаг.

Думите му я смаяха и тя изгуби ума и дума. Дори да си бе прехапала езика, това пак нямаше да има такова силно въздействие върху дар словото ѝ.

— Беше такъв ужасен досадник — продължи Флаг. — Повярвай ми, направих огромна услуга на човешката еволюция. Огромна!

— Картър е мъртъв?

— Виждам, че привлякох вниманието ти — отбеляза Флаг. — Искам само билета. Ако се съ согласиш да ми го предадеш, ще те оставя на мира.

Разбира се, Саманта добре знаеше, че това е абсолютна лъжа. Непознатият бе заявил, че е убил Картър, със същия тон, с който друг би могъл да съобщи, че е изхвърлил боклука например. Затова тя подозираше, че по този начин мъжът се опитва да я подмами да се предаде сама в ръцете му, за да не му се налага да я издирва, да прониква в апартамента ѝ и прочее. Никой не обича излишните проблеми.

— Въобразяваш си, че ще издържиш до сряда, ще осребриш билета и това ще бъде краят?

Въпросът му бе посрещнат от тихия фонов шум на телефонната линия.

Саманта стоеше като вкаменена, смаяна от новината за смъртта на Картър. Поради причини, които не бе в състояние да проумее, трудно осмисли вестта за случилото се с бившия ѝ вече шеф. Това ѝ се стори странно, предвид обстоятелството, че самата тя се бе молила за смъртта му безброй пъти, докато бе работила под негово ръководство, и дори го бе видяла да умира преди две вечери (или така поне ѝ се бе сторило).

В този телефонен разговор имаше нещо необичайно, което я смуцаваше до дъното на душата ѝ. Чувстваше се така, сякаш провежда конферентен разговор с този психопат.

Паскуале! Трябваше да спаси Паскуале!

— Можеш да вземеш билета — каза тя. — Само го пусни!

— Да го пусна? Нали ти казах, че е мъртъв?

Думите му пронизаха сърцето ѝ като стрели. Отвори уста, понечи да каже нещо, но сетне я затвори, без да пророни и една дума. Последните думи на непознатия означаваха нещо съвсем различно, но Саманта все още не можеше да проумее какво.

Нали ти казах, че е мъртъв?

Той се обаждаше от телефона на Картър.

Нали ти казах, че е мъртъв?

Едва тогава се досети. Беше ѝ казал, че Картър е мъртъв.

Не бе споменал никого другиго. Възможно ли бе да не знае, че Паскуале е бил отвлечен? Възможно ли бе Паскуале да се намира на

някое друго, безопасно място? Саманта се зачуди дали не продължи да дълбае по темата, може би дори да подхвърли фалшиво име. Ако този тип захапеше стръвта, щеше да разбере със сигурност дали е пленил Паскуале или не. От друга страна, той най-вероятно би споменал, ако държеше още един коз в ръката си. Затова реши да изпробва друг подход.

— Да, предполагам, че сте прав. Осребря ли билета, никога няма да успеете да ме откриете.

— Че аз те наблюдавам дори в момента!

Цялото ѝ тяло потръпна от страх. Да не би да е в дома на семейство Пиърс? И да я наблюдава иззад щорите? Пиърс мъртви ли бяха? Какво търсеше това странно комби на алеята пред къщата им? Страаааахотно!

— Хвана ли се? — попита я той. — Повярвай ми, ако можех да те видя, вече щеше да си мъртва.

Именно в този момент Саманта осъзна, че убиецът на Картър е в дома му. Комбито отвън беше негово. Спокойно, каза си тя, спокойно. Обмисли ситуацията. Аудито ѝ бе паркирано точно зад някакъв огромен джип „Форд“. Така колата ѝ приличаше на мишка, скрила се зад небостъргач. Дори онзи да гледаше през щорите, пак нямаше начин да я види. Време беше да потегля.

Когато посегна да завърти ключа, периферното ѝ зрение регистрира слабо движение. Отначало реши, че то е плод на въображението ѝ, но когато се обърна и погледна към алеята пред дома на Пиърс, движението стана съвсем отчетливо. Примигна два пъти, но не, нямаше грешка. Въпреки спусналия се сумрак Саманта разбра какво е това.

Колата на Ашли се поклащаше върху гумите си.

---

[1] Втората поправка към конституцията на САЩ е приета през 1791 г. и гласи: „Тъй като за безопасността на всяка свободна държава е необходимо добре организирано опълчение, правото на народа да притежава и носи оръжие не може да бъде нарушавано“. — Б.пр. ↑

26.

Неделя, 23 декември, 18:47 ч.

В продължение на цели две минути Саманта стоя с ръка върху дръжката на шофьорската врата с най-искреното намерение да провери какво не е наред с колата на Ашли. Страхът ѝ обаче се прояви като лепило, приковало я към седалката. Възможно ли беше именно Картър да е отвлякъл Паскуале? Имаше логика. По всичко изглеждаше, че онзи психопат, който ѝ бе позвънил току-що, нямаше представа кой е Паскуале и къде се намира. А Паскуале беше ей там, на трийсетина метра от нея.

Зачуди се откога ли е в багажника, ако очите не я лъжеха, разбира се. Навън беше доста студено и макар мерцедесът да бе хубава кола, багажникът му едва ли се отопляваше. Прилоша ѝ от самата мисъл, че Паскуале е затворен там вътре като животно, попаднало в капан, но си каза, че след като има достатъчно енергия, за да блъска по капака и да клати колата, очевидно се намира в добра кондиция.

Добре, готова беше да го направи. Но тъкмо натисна дръжката на вратата и видя да се отваря входната врата на къщата на семейство Пиърс. Саманта ахна смаяно, пусна дръжката и се снижи на седалката така, че само очите ѝ да останат над ръба на вратата, за да проследи какво ще стане. Флаг слезе по стъпалата на верандата като човек, който отива на работа. За да стигне до червеното комби, трябваше да слезе на асфалтираната алея и да мине покрай двете коли на Пиърс. Точно покрай мерцедеса.

О. Господи, моля те, моля те, не му позволявай да види, че колата се тресе! О, по дяволите, Паскуале, спри за миг!

Флаг спря.

Точно до бронята.

Сам огледа набързо улицата с надеждата някой съсед да забележи, че тук става нещо странно, но, уви, не видя никого. Тези хора никога ли не излизаха от домовете си? Не трябваше ли да направят някоя коледна покупка, макар и в последния момент?

Флаг спря и постави ръка върху капака на багажника. Когато колата се разтресе отново, той се отдръпна встрани, сякаш бе докоснал горещ котлон. Огледа вратите, които бяха заключени, и бързо се върна в къщата. Саманта предположи, че отива да потърси ключовете за мерцедеса. Преди да ѝ хрумне нещо друго, непознатият се върна и насочи дистанционното към колата. Мигачите ѝ присветнаха два пъти. Повтори жеста и капакът на багажника се отвори бавно.

Дори от мястото си Саманта успя да види как Паскуале се изправя седнал и се оглежда. Приличаше на мармот, който търси сянка. Флаг застана край багажника с насочен пистолет, при което Паскуале отново легна вътре. Флаг обаче направи кръгово движение със свободната си ръка, очевидно давайки му знак да излезе от багажника. Паскуале се измъкна бавно, като прехвърли първо единия, после другия си крак, без да изпуска пистолета от поглед. Саманта видя, че ръцете му са вързани, а устата му е покрита с тиксо. С едно бързо движение Флаг разреза въжето на ръцете му, а Паскуале сам отлепи тиксото от устата си, при което трепна от болка. Флаг му посочи собствения си автомобил и го накара да седне зад волана. Явно щеше да накара Паскуале да го вози.

Полицията! Трябваше да се обади в полицията! Те щяха да дойдат и да спасят Паскуале. Телефонът беше в ръката ѝ, а батерията му бе напълно заредена. Трябваше да спаси Паскуале. Нищо друго нямаше значение. Нито билетът, нито Джамал Уийлър, нито преждевременната смърт на Картър Пиърс.

Саманта натисна 9 и телефонът избипка силно.

Можеше ли полицията да го спаси?

Натисна 1.

Кой беше този тип?

Отново натисна 1.

Помоли се на Господ да е взела правилното решение.

— 911, с какво можем да ви помогнем? — попита уморен женски глас.

— Искам да съобщя за отвличане — прошепна Саманта.

— Къде се намирате, госпожо?

— На Крестууд Съркъл. Крестууд Съркъл, номер 681. Намират се в червено комби. Моля, побързайте.

— Можете ли да ни дадете повече информация?

— Какво още ви трябва? Дадох ви адреса! Моля ви, пратете кола!

— Госпожо, вече изпратих патрул на адреса. Опитвам се да събера повече информация. Кажете ми регистрационния номер.

— Добре, добре... Не, снеговалежът е прекалено силен. Не мога да видя номерата.

— А виждате ли оръжия?

— Да, пистолет.

— Знаете ли името на жертвата?

— Да. Казва се Паскуале Паоли.

— А вие къде се намирате?

— Минавах по улицата — обясни Саманта, — гледах прозореца и...

— Вашето име, госпожо?

— Предпочитам да не го казвам.

— Телефонът, от който звъните, е с номер 513–2617, нали така?

Имаха номера на мобилния й телефон. След колко ли време щяха да успеят да го свържат с мъртвеца в къщата отсреща?

— Да, точно така.

Двигателят на червеното комби оживя в мига, в който Саманта чу първите сирени в далечината. Белите светлини отзад грейнаха в мрака, когато Паскуале включи на задна скорост и колата излезе на Крестууд Съркъл. Той изправи волана и пое на север. След не повече от трийсет секунди щяха да напуснат квартала и да изчезнат безследно.

Сирените продължиха да вият, но като че ли не приближаваха. Саманта понечи да набере отново 911, но спря на втората цифра. Спомни си как звучеше по телефона гласът на непознатия. От него я побиваха тръпки и тя започна да се чуди дали полицията ще успее да спаси Паскуале. Вече не беше толкова сигурна в благополучния изход. Бе убедена, че почувства ли и най-слабата заплаха, похитителят на Паскуале ще го убие.

Пое си дълбоко дъх, даде малко назад, за да увеличи дистанцията между своето ауди и форда отпред, и потегли по Крестууд Съркъл след червеното комби. Видя колата, шофирана от Паскуале, да поема на северозапад по широкия булевард, който лъкатушеше през тих квартал с големи къщи и разглезени деца. А навън продължаваше да вали сняг.

Паскуале бе отвлечен за втори път тази вечер и за трети през живота си. От една страна, изпитваше такъв силен страх, на какъвто не бе подозирал, че е способен, и с радост би дал лявата си ръка, само и само да се озове на хиляда километра от този психопат. От друга страна обаче, се намираше в ситуация, в която не можеше да направи почти нищо. Затова реши да насочи усилията си към събирането на информация. Какво знаеше дотук? Този тип се бе представил като Чарлз Флаг. В интерес на истината, на Паскуале не му се налагаше да говори, за да изкопчи някаква информация, тъй като похитителят му буквално не млъкваше. В момента например изнасяше тирада на тема климатичните промени.

— Земята си има повратна точка, разбираш ли? Тя е свързана с достигането на определена концентрация на парникови газове или намаляването под определено ниво на полярната шапка. Тогава ще настъпи краят. Дори още на следващия ден всяко човешко същество на планетата да спре да използва изкопаеми източници на енергия, това пак няма да има никакво значение. Човечеството ще се озове в ролята на пушач с рак на белите дробове, за когото няма никакво значение дали ще спре да пуши или не. Вече изгубихме пчелите. Пчелите!

— Да, наричат го синдром на празния кошер — отвърна Паскуале. — Чел съм за това.

— Браво на теб! — похвали го Флаг. — Браво! Рядко срещам човек, с когото да мога да разговарям на интересни теми.

Спести ми лекцията, приятел, спести ми лекцията.

— И така, кажи ми — каза Флаг, след като се покашля, — какво правеше в онзи багажник? Онзи тип те е надвил?

— Последното, което помня, беше как седя в кухнята и ям зърнени закуски.

— Трябва да призная, че съм разочарован от теб — каза Флаг. — Онзи беше страшен смотаняк. Не мога да повярвам, че те е издебнал и фраснал така здраво.

— Да — отвърна Паскуале, тъй като това бе възможно най-неутралният отговор, който можеше да даде.

— Тръгни на юг и пресечи реката — нареди му Флаг. Явно бе приключил с изразяването на своето разочарование.

Паскуале продължи към покрайнините на града, преминавайки покрай популярен търговски център с реномиран азиатски ресторант и скъп моден бутик.

— Поредното кошмарно предградие — отбеляза Флаг и поклати глава. — Хората са такива овце! Земята би направила голяма услуга на самата себе си като се отърве от нас. Поне от по-слабите.

Паскуале кимна, докато завиваше на юг към моста. Като оставим настрана момента, в който постигна притеснително единомислие със своя похитител по въпроса за климатичните промени, мълчанието като че ли изглеждаше най-добрата линия на поведение спрямо този маниак. Паскуале много добре разбра кого има предвид Флаг, като казва „слабите“. Това не вещаеше нищо добро, тъй като Флаг очевидно не го поставяше в категорията на „силните“. Лошо, много лошо.

— Познаваш ли тази Саманта? — попита го Флаг.

Когато чу въпроса, раменете на Паскуале се напрегнаха едва забележимо.

— Не си прави труда да ме лъжеш — предупреди го Флаг. — Очевидно я познаваш. Каква ти е тя — приятелка или нещо друго?

— Не.

— Но ти е била приятелка, нали? Нали? Преди доста време, нали така?

— Да — призна Паскуале. — Беше ми приятелка.

— И къде е тя сега?

— Наистина нямам представа. — Никога през живота си Паскуале не се бе радвал толкова много на възможността да отговори честно на някой въпрос.

— Избяга с билета?

— Изчезна, да.

— Не мога да я обвиня — каза Флаг. — Този билет струва доста пари. Живеем в свят, в който победителят взима всичко.

Това твърдение притесни сериозно Паскуале. Изглежда, че този тип възприемаше Саманта като свой достоен противник и планираше да проведе с нея нещо като дуел. Трябваше да направи всичко възможно, за да го отклони от тази мисъл.

— Къде отиваме? — реши да опита късмета си той.

— Много си любопитен!

— Съжалявам.

— Това е разликата между теб и мен — обясни Флаг. — Ти трябва да попиташ къде отиваме. И казваш „съжалявам“ като някоя тийнейджърка. Жалка работа! Професор Дарвин не би се гордял с теб. Аз съм тук, за да довърша неговата мисия.

В този момент Паскуале осъзна, че Флаг ще го убие, независимо какво ще направи или каже. Очевидно го смяташе за непълноценно човешко същество, макар да изглеждаше впечатлен от Саманта. И преди Паскуале бе попадал на разни откачалки, но този нямаше конкуренция. Безсмислено бе да води каквито и да било разговори с него. Трябваше да избяга, и то скоро.

Миг по-късно пред погледите им изникна мостът „Хугенот“, който свързваше Ричмънд с окръг Честърфийлд, разположен южно от града. Това беше стар мост с две платна, който отдавна плачеше за ремонт. В мига, в който стъпиха на моста, Паскуале приведе плана си в действие. Боеше се, че забави ли се дори само още една секунда, самообладанието ще му изневери. Когато колелата на комбито се завъртяха бясно и звукът, който издаваха, стана по-пронизителен, той изви рязко волана наляво, сетне надясно. Старото комби, с което всеки автомобилен производител би трябвало да се гордее, не изгуби сцепление с асфалта, но въпреки това поднесе в празната насрещна лента на моста. Когато Флаг залитна, Паскуале протегна ръка и изби пистолета от лявата му длан. Оръжието се удари в арматурното табло и падна някъде в краката на похитителя.

— Мамка му! — изруга Флаг.

Паскуале повтори маневрата, но този път комбито поднесе към десния бордюр на моста. Разнесе се стържене на метал в бетон и сноп искри прониза бялата снежна пелена, която продължаваше да ги обгръща. Паскуале зави рязко надясно, което — слава на Господа и на инженерите от „Форд“! — се оказа повече от това, което колата можеше да понесе.

При втория удар с бордюра на моста прозорецът на шофьорската врата се пръсна и в колата — с устрема, с който спартанците са нахлули в Троя — навлезе студен въздух. Радиаторната решетка се удари силно в бордюра, в резултат задната броня подскочи във въздуха и колата се преобърна и прелетя над бетона. Сетне започна да пада,

както би могло да се очаква от купчина желязо с тегло около тон и половина. Докато още беше във въздуха, стомахът на Паскуале се преобърна. По време на двусекундното падане към ледените води на река Джеймс той успя все пак да състави план за бягство. Доколкото изобщо бе възможно да се състави какъвто и да било план за две секунди.

Стисна зъби и се приготви да посрещне удара във водата.
Щеше да бъде гадно!

27.

Неделя, 23 декември, 19:03 ч.

В първия момент Саманта реши, че Паскуале е изгубил управлението в снега и колата поднася малко. Затова не реагира от самото начало, уверена, че той ще си върне контрола над управлението и двамата с похитителя му ще продължат пътя си към неизвестното. Така става в началото, когато видиш, че нещата отиват по дяволите. Не вярваш, че това ужасно нещо наистина ще се случи. Подобна стена си бе изградило съзнанието на Саманта. Миг по-късно обаче колата поднесе отново, този път още по-силно, и Саманта достигна до ужасяващото прозрение, че Паскуале прави това напълно съзнателно. Натисна спирачките, в резултат на което нейното ауди поднесе силно, преди да спре. Точно в този момент тя видя как червеното комби нарушава — макар и за частици от секундата — закона за гравитацията.

Комбито се заби с носа във водата като касетъчна бомба. Прониза черната, вълниста като палто от визон повърхност и се устреми към дъното, преди още водата да проникне изцяло в колата и да я улови в нежната си ледена прегръдка. Сетне хиляди литри вода нахлуха през всеки отвор, през всяка дупка, нетърпеливи да изпълнят и най-малкото пространство, което открият. Само след няколко секунди автомобилът загуби и най-нищожните си плавателни качества и започна да потъва бързо-бързо с килнат надолу преден край.

Тъй като Паскуале не бе закопчал предпазния си колан, в резултат на удара той се блъсна първо в тавана, при което счупи две ребра, сетне падна тежко върху своя спътник. Остра болка прониза цялото му тяло и за миг му причерня. Изохка силно и едва успя да остане в съзнание. Флаг изобщо не помръдна, за което Паскуале щеше да изпитва вечна благодарност към съдбата. Към този момент водата бе заляла купето до половината и колата започваше да се накланя

вляво. Паскуале сграбчи лоста за скоростите с една ръка и го използва като опора срещу нахлуващата вода. Докато се измъкваше навън, удари главата си в рамката на вратата, в резултат на което получи дълга, но повърхностна рана върху темето. Ударът замъгли бездруго разфокусираното му зрение до такава степен, че му се стори, че вижда бяла светлина.

В мига, в който се озова във водата, зарита с всички сили, за да се отдалечи максимално бързо от водовъртежа, който щеше да предизвика потъването на колата към дъното. Усети инстинктивно в черната като мастило вода, че се е обърнал с главата надолу. Превъртя се и зарита с крака, за да изплува на повърхността. Господи, колкото студено беше! Температурата на водата едва ли беше повече от четирипет градуса! Паскуале добре знаеше, че разполага с пет минути да се измъкне от водата, преди хипотермията да го погуби. Останеше ли по-дълго в нея, щеше да съжалява, че не е позволил на Флаг да опре пистолета си в главата му и да натисне спусъка.

Продължи да плува към повърхността, като внимаваше да не ахне и да не отвори уста от пронизващия студ, тъй като нагълташе ли се с мръсните води на река Джеймс, също можеше да се прости с живота. За щастие острата болка в ребрата, която го пронизваше като безброй малки ножове, затрудняваше дишането му. Миг по-късно главата му изскочи над повърхността и въпреки счупените си ребра Паскуале пое свежия леденостуден въздух на огромни глътки. Никога в живота си не бе вдишвал толкова сладък въздух. Съмняваше се, че ще изпита подобно усещане втори път. Зрението му бавно се адаптира към мрака и той остана във водата, докато не забеляза светлините на брега.

В този си участък река Джеймс бе широка малко повече от километър, но за негово щастие колата бе паднала близо до северния бряг. Зад гърба му се появи огромен мехур и комбито се скри от погледа му. Паскуале загреба с всички сили към брега.

„Мамка му! Мамка му! Мамка му!“, повтаряше си Саманта, докато наблюдаваше как автомобилът изчезва в мрака. Миг по-късно чу силния плясък, разнесъл се при падането на колата във водата. Звукът достигна до нея съвсем отчетлив, макар прозорците на аудито й да бяха плътно затворени. Водният стълб, образуван при падането на

колата, се издигна високо над парапета на моста. Саманта скочи от колата, като едва избегна удара с един миниван, който прелетя покрай нея. Все още носеше маратонките си, което ѝ даваше сериозно предимство.

Достигна южния край на моста, прехвърли се през парапета и скочи върху каменистия бряг на реката. Стръмният скат бе покрит с тънка ледена коричка, която правеше камъните гладки като стъкло. Преодоля две трети от пътя си към водата, когато се подхлъзна, изгуби равновесие и измина останалата една трета, търкаляйки се по склона. Когато стигна водата, понечи да се изправи, но левият ѝ глезен започна да поддава. Остра болка прониза долната част на крака ѝ, но тя успя да възстанови равновесието си, преди цялата тежест на тялото ѝ да стовари върху него и той да се счупи.

— По дяволите! — измърмори през стиснати зъби. Запристъпва предпазливо в кръг, за да провери състоянието на глезена. Болеше я, започваше да се подува, но нямаше нищо счупено.

— Паскуале! — извика тя. — Паскуале!

Нищо.

Очите ѝ отчаяно се визираха във водата с надеждата да зърнат движение някъде, но напразно.

— Паскуале! Кучи син!

Пристъпи към водата с плувнали в сълзи очи. Невъзможно бе да доплува до мястото, където бе потънала колата, и да го спаси. Невъзможно. Падна на колене, отметна покритите със скреж кичури, които паднаха пред лицето ѝ, изпълнена със съжаление, че не може да се гмурне и да го спаси.

И тогава го видя. Водната повърхност вляво от нея се разтвори и над нея се появи нечия глава. Човекът започна да кашля и да пръхти като тюлен. Саманта не можеше да направи нищо, освен да се надява, че това е именно Паскуале, а не онзи тип. Минута по-късно Паскуале Паоли изплува на брега на двайсетина метра западно от нея. Тя закуцука по брега и когато отиде при него, видя, че целият трепери, а зъбите му тракат като картчница. Той рухна на земята, без дори да я забележи.

— Паскуале! Аз съм! — извика тя и го плесна лекичко по бузите. Усилията ѝ бяха възнаградени с леко изохкване. — Хайде, трябва да те измъкнем оттук!

Съблече суичъра му — усилие, наподобяващо опит да се обели замръзнал банан, след което го наметна със собственото си яке. Беше му прекалено малко, но това бе единственото, което можеше да направи за момента.

— Колата ми е на моста — подкани го тя. — Можеш ли да вървиш?

Той кимна, после целият се разтресе.

— Така мисля — отвърна. — Господи, колко е студено! Не мога да повярвам, че може да бъде толкова студено. Чувствам се така, все едно съм глътнал някоя полярна шапка.

— Шшшт! — сгълча го Саманта. — Да се концентрираме върху пътя до колата!

Двамата се затътриха покрай брега, сетне изкачиха склона с грацията на пияни клошари. Паскуале правеше две крачки напред и една назад. Краката му бяха вкочанени от студа, безчувствени от плуването. Въпреки това не спря нито за миг. Не бе оцелял в тази проклетата катастрофа (колко ли нощи щеше да сънува полета на автомобила и скока му във водата?) само за да замръзне до смърт под моста „Хугенот“. Запълзя на четири крака като костенурка, но все пак успя да изкачи стръмния речен бряг. Саманта не се отделяше от него. Ръката ѝ бе на гърба му, за да го подкрепя. Не можеше да направи нищо друго. Паскуале беше по-тежък от нея поне с трийсет — трийсет и пет килограма. След петнайсетина мъчителни минути двамата найсетне се добраха до пътя.

Колата ѝ я очакваше на моста, а двигателят продължаваше да работи. Когато снегът натрупа, пътищата опустяват и малобройните шофьори не обръщат внимание на никого и на нищо, освен на самите себе си. Покрай тях премина с грохот снегорин, който избутваше снега, леда и лугата към бордюра, но без почти никаква полза, в интерес на истината. Това беше най-силната снежна буря, разразила се над централните райони на Вирджиния през последните дваайсет и пет години, и местните власти не разполагаха с достатъчно камиони, сол и химикали, за да се справят с подобна стихия.

Щом Паскуале се намести на предната седалка до шофьора, започна да съблича дрехите си, подгизнали от ледената вода. Всяко

движение бе съпроводено с ужасна болка, а вкочанените му пръсти не улесняваха ситуацията. След като се настани зад волана, Саманта включи парното на максимална мощност, помогна на Паскуале да свали дрехите си и отново го наметна с якето си. Откри в багажника стар суичър и шорти за бягане, в които той едва успя да се напъха. Не бяха кой знае какво, но поне бяха сухи.

— Добре ли си? — попита го тя.

— Ще оживея — отвърна той, докато трепереше целият. — Трябват ми още дрехи. И кафе.

Саманта включи на скорост и потегли по магистралата.

— Какво си въобразяваше, че правиш? — попита го тя. — Можеше вече да си мъртъв.

— Онази откачалка щеше да убие и двама ни — отвърна той. — Трябваше да направя нещо.

— Няма как да си сигурен — възрази Саманта. — Щях да му дам билета и той щеше да ни остави на мира.

Паскуале се засмя.

— Щеше да убие и двама ни още тази вечер, след което да изпие чаша горещ шоколад преди лягане.

— Трябва да те заведем на лекар — каза Саманта, след като зави по Хугенот Роуд и пое на юг към окръг Честърфийлд.

— Не. Лекарите ще започнат да задават куп въпроси, ще станат подозрителни...

Тя замълча.

— Какво ще правим сега? — попита Паскуале.

— Ще открием Джамал.

— Ами твои твоите родители?

— Какво моите родители?

— Не са в безопасност.

— Няма да бъдат в безопасност, докато не се отърва от билета.

— Дали да не им резервираш стая в хотел за няколко нощувки?

— Мислиш ли, че баща ми би се съгласил на подобно нещо?

— Ако не послуша теб, може да послуша мен!

— Ти луд ли си? — попита го Саманта. — Как мислиш, че ще реагира баща ми, когато дъщеря му му заяви, че трябва да напусне дома си и да се скрие някъде?

Паскуале потрепери силно.

— Май си права — призна той.

— Сигурен ли си, че е мъртъв? — попита Саманта.

— Честно казано, не зная. Съмнявам се, че сме извадили чак такъв късмет. Онзи тип сигурно не за първи път се измъква от потънали автомобили.

На кръстовището на Хугенот Роуд с шосе №60 Саманта сви на запад и навлезе в силно застроен търговски район, изникнал от двете страни на основната пътна артерия в окръг Честърфийлд. Покрай шосето се низеха множество заведения за бързо хранене и автомобилни салони.

— Ей там — каза Паскуале и посочи надясно. — Спри пред онзи „Уол-Март“. Там ще си купя дрехи.

Саманта навлезе в паркинга и подкара бавно към ярко осветения вход на огромния магазин.

— Искаш ли аз да напазарувам? — предложи тя.

— Не. Защо?

— Изглеждаш малко странно в моите шорти — отвърна Саманта.

— Влизала си в тези магазини и преди, нали? Не мисля, че някой ще ми обърне внимание.

— Така е. Вземи дебитната ми карта — каза тя и му я подаде. — Пинът е рожденият ти ден.

— Благодаря.

— Радвам се, че си добре — каза тя.

Паскуале кимна и изчезна в ярко осветения магазин. Саманта пое дълбоко дъх и го изпусна бавно. Ако съществува поне едно нещо на този свят, на което можеш винаги да разчиташ, това е шансът да завариш „Уол-Март“ отворен. Няма значение кой се опитва да те убие, винаги ще има откъде да си купиш четка за зъби, спортен клин и храна за рибки. Или палатка за къмпинг, кутия зърнени закуски и кошче за отпадъци. Упражнението по вдишване и издишване я успокои и тя започна да се забавлява, като измисля групи от по три предмета, които може да намери в „Уол-Март“.

Петнайсет минути по-късно Паскуале се върна в колата с уста, пълна с хотдог. Бе облякъл чифт джинси, суичър с емблемата на футболния тим „Редскинс“ и зимна шапка на хоккейния отбор „Чикаго Блекхоукс“.

— Хубава шапка — каза Саманта.

— Най-голяма част от телесната топлина се губи през главата — отвърна той.

— Така ли?

— Да — потвърди Паскуале и изгълта остатъка от хотдога.

— Това не е единственото, което човек губи благодарение на главата си.

— Забавно! Още съм гладен. Какво ще кажеш да ме черпиш една вечеря?

— Това е най-малкото, което мога да направя за теб.

— Съгласен съм на един стек.

— Май е по-добре да спрем в някое крайпътно заведение.

— Дължиш ми стек.

— Обещавам да ти купя стек, голям колкото главата ти — каза Саманта. — Ако оживеем.

28.

Понеделник, 24 декември, 04:55 ч.

Доктор Роджър Бузеин бе ядосан, затова въздъхна шумно, докато обличаше хирургическите си панталони в съблекалнята за лекари в болницата в Хенрико. Нямаше кой да чуе изпълнената му с театрално отчаяние въздишка, но въпреки това изпита известно облекчение. Преди да натъпче дрехите си в шкафчето, въздъхна отново. Обикновено така се настройваше за сутрешната си смяна, която започваше в пет часа. Смяташе, че това му придава вид на лекар и му дава възможност да обясни на околните с какво се занимава.

Все ставам рано. Да, да, лекар съм.

Тъй като разполагаше с болнични привилегии^[1], доктор Бузеин се съгласи да поеме трийсет и шест часовата коледна смяна на свой приятел. Преди две нощи, все още огорчен от липсата на интерес от страна на Саманта Хури, той бе срещнал онази сладурана, студентка последен курс в университета на Ричмънд, която го бе поканила в дома на родителите си на остров Амелия. Беше сама, родителите ѝ бяха заминали за Европа и му бе обещава, че никога няма да забрави тази Коледа, Ханука или Кванза^[2].

Тъкмо приготвяше багажа си посред нощ, когато се сети, че е на работа. Опита се да се смени с друг колега, придружавайки офертата си с бонус от хиляда долара, но напразно. Никой не захапа стръвта. Всички бяха или женени, или имаха деца. Затова сега, в деня преди Коледа, седеше в болницата, а Сюзън Фостър се ширеше сам-самичка в онази голяма къща на плажа и ги вършеше бог знае какви. *Ой, вей!*^[3]

Затова доктор Роджър Бузеин застъпи на смяна в сравнително лошо настроение. Запъти се към стаята на сестрите, за да вземе графика за сутрешните визитации. Взе първия клипборд и забеляза двамата полицаи, застанали на пост пред стая 476, която — такъв му бил късметът! — се оказа първата в графика му за деня.

— Защо има ченгета? — попита той главната сестра, която сърбаше течност с аромата на горещ шоколад от чаша за кафе с логото

на „Океаник Еърлайнс“.

— Подозират го в двойно убийство — изсумтя тя. — Извадили са го от река Джеймс. Жив е, но се крепи на косъм.

— Наистина ли? — попита доктор Бузеин по-скоро от вежливост, защото хич не му пукаше за състоянието на пациента.

— Изглежда е убил онази двойка в Уиндзор Фармс — продължи сестрата. — Направил го е в дневната им! После изгубил контрол върху колата си на моста „Хугенот“ и се озовал в реката. Състоянието му е тежко.

— О! — възкликна докторът. Явно някой бе имал по-тежка нощ от неговата. Това му помогна да се почувства по-добре. Не че изпитваше удоволствие от страданията на своите пациенти. Но не вършеше и грях, като се прибираше у дома всяка вечер и благодареше на Господ, че не е пипнал някоя болест или не е пострадал тежко като някои от пациентите, които бе лекувал през деня, нали? Смъртта не го тревожеше чак толкова. Да, полагаше всички усилия, за да излекува пациентите си, но твърдо вярваше, че когато на някого му е дошло времето, трудно може да направи каквото и да било, дори да прочете цял куп научни статии, посветени на въпроса.

Старшата сестра му обясни, че пациентът от стая 476 е регистриран под името Джон Доу, тъй като никой не знаел името на мъжа, изваден преди четири часа от водите на река Джеймс. Полицай, чиято смяна вече приключвала, забелязал повреди по бордюра и парапета на моста и макар да нямал търпение да се прибере у дома и да пийне „Бейлис“ с кафе, спрял и огледал отблизо повредите. Когато слязъл край реката и осветил мястото с фенер, открил за свое най-голямо учудване тялото на мъж, проснат върху камъните. Непознатият бил жив. Полицаят повикал линейка и двамата парамедици, които пристигнали на местопроизшествието, едва се спуснали с носилката си по калния склон. Телесната температура на мъжа била двайсет и осем градуса, а пулсът му бил спаднал до двайсет удара в минута.

И тъй като нямало какво друго да правят, след като включили мъжа на съответните системи, парамедиците се обзаложили дали пациентът им ще умре по пътя до болницата. Той взел, че не умрял. Сега полицаите очакваха да го разпитат, за да разберат как точно се е озовал на южния бряг на река Джеймс.

Записите, направени от камерите за наблюдение, монтирани върху моста, разкрили цялата — макар и неясна и зърнеста — истина за инцидента. Затова местните власти започнали спасителна операция. Кадрите показали и как Саманта спира и помага на Паскуале да се измъкне на брега, но лошата резолюция и силният снеговалеж направили невъзможно разчитането на регистрационните табели на автомобила ѝ. Полицейските водолази не открили други тела в потъналия автомобил, който лежал необезпокояван на дъното на реката, затова ченгетата насочили усилията си към издирването на евентуални оцелели, успели да се доберат до брега. Екип от следователи, специалисти по автомобилни катастрофи, се опитвал да реконструира случилото се на моста. Метеорологичните условия били наистина много тежки, така че не било трудно човек да изгуби управление по заледената настилка на моста. И макар да станало ясно, че в колата е имало поне двама души, никоя болница в района не съобщила за появата на пациент, чието описание съвпада с второто неизвестно лице, напуснало мястото на инцидента с преминаващия автомобил.

Ситуацията заинтригувала още по-силно полицаите, когато към два и половина сутринта те свързали червеното комби, открито в река Джеймс, с колата, спомената от Саманта в обаждането ѝ до 911. Патрулът, отзовал се на подадения от нея сигнал, открил, че бравата на входната врата е простреляна. Полицаите мигом извадили оръжията си — и на двамата това се случвало за първи път в кариерата — после влезли в къщата. Не били сигурни дали да влязат, или да повикат подкрепление преди това, но решили, че ако в къщата се крие престъпник, по-добре да влязат и да спасят обитателите ѝ, ако, разбира се, все още могат да бъдат спасени. В края на краищата, това е начинът едно ченге да си изкара повишението, нали? Разбира се, бързо установили, че няма кого да спасяват. Телата на господин и госпожа Картър Ливингстън Пиърс лежали точно там, където ги бил оставил Флаг, и не представлявали заплаха за никого.

Сега ричмъндската полиция бе изправена вече пред проникване с взлом, завършило с два трупа, при това в богат квартал, което означаваше, че цял куп богати бели баровци щяха да бъдат много ядосани и да настояват за отговори, преди Дядо Коледа да провере дебелия си задник през комина още същата вечер. Телефоните на

началника на полицейското управление и щатския прокурор прегряха, а детектив Дъглас Бърд, поел случая, ветеран с десетгодишен опит в разследването на убийства, с радост уведоми и двамата, че полицията разполага със заподозрян, който понастоящем се намира в болницата.

Доктор Бузеин обаче смяташе, че цялата тази суматоха само пречи на обичайната му работа. Именно с тази мисъл в главата той влезе в стаята и откри — за свое най-голямо учудване — че леглото е празно. Помисли си за миг, че желанието му пациентът да предаде богу дух се е сбъднало и всички тези ченгета могат спокойно да се пръждосат от неговата болница. Именно в този момент долови движение зад гърба си и чифт ръце сграбчиха главата му като в менгеме. Флаг завъртя главата на доктор Бузеин в посока, обратна на часовниковата стрелка, сякаш отваряше буркан с конфитюр, и прекъсна гръбначния му стълб. Тялото на лекаря се отпусна безжизнено и Флаг го положи внимателно върху леглото. Съблече го чак до боксерките, нахлузи му болничната си пижама и дръпна одеялото до брадичката му.

Сетне obu панталоните и престилката на доктора и обмисли следващия си ход. Още преди два часа бе забелязал полицаите отвън и подозираше, че те охраняват именно неговата стая. Явно вече бяха открили телата на семейство Пиърс и подозираха, че именно той е отговорен за смъртта им. Един умен детектив не би срещнал никакъв проблем да свърже Флаг с труповете, които бе оставил след себе си. За свой късмет на ръст и телосложение почти не се отличаваше от добрия доктор.

Дори той знаеше, че понякога късметът също играе важна роля в еволюцията.

Излезе в коридора, забил нос в графика за визитации, и мина покрай двамата полицаи, които дремеха до вратата. Ченгетата дори не вдигнаха поглед, загубили интерес към него още при вида на светлосините лекарски панталони. Далеч по-голям интерес за тях представляваше пицната блондинка, която бе влязла в стаята на сестрите. Флаг се затътри към другия край на коридора, който бе относително тих и пуст в този час, все така забил поглед в графика, който държеше в ръката си. Никой не обърна внимание на доктора, който преглеждаше списъка с визитациите си за деня.

В края на коридора го посрещнаха яркочервени знаци, упътващи към изхода. Флаг се спусна по стълбите — на стената близо до вратата бе изписана огромна четворка — тъй като предпочиташе откритото пространство пред клаустрофобичната кабинка на асансьора. Размина се с някакъв лекар с уморено изражение, който го изгледа объркано, но нищо повече. Минута по-късно прекоси спешното отделение и излезе навън през двойните плъзгащи се врати. В този момент от радиоуредбата прозвуча нечий глас, който призоваваше „доктор Блек, в 4 Запад“. Знаеше, че т.нар. „Код Блек“ означава заплахата за човешкия живот от немедицинско естество. В болниците прибягваха до подобни евфемизми, за да не предизвикват паника, и съответните кодови сигнали бяха маскирани като имена на лекари. Съобщението означаваше, че персоналът на болницата е открил малкия подарък, който му бе оставил в стая 476, затова Чарлз Флаг ускори крачка и миг по-късно излезе навън, където го посрещна мразовитото утро.

Детектив Дъглас Бърд присви устни и въздъхна шумно. Намираше се в стая 476 и оглеждаше трупа на доктор Роджър Бузеин. Бе поставил ръце на кръста си, докато двамата полицаи, които бяха охранявали стаята, стояха зад него и мачкаха нервно фуражките си в ръце. Никой не промълви и дума. Бърд знаеше, че двамата очакват да ги направи на нищо, но той просто нямаше сили за това.

Край леглото стоеше и Ан Келсо, медицински директор на болницата, която проверяваше показанията на различните апарати и датчици, към които е бил свързан заподозреният. Трийсет минути преди това тя бе потънала в дълбок сън на дивана в дома си, сгушена под дебело одеяло въпреки огъня, който гореше в камината. Съпругът ѝ, пилот в „Океаник“, трябваше да се върне по-късно сутринта, за да прекарат заедно празниците. С други думи, пред семейство Келсо се очертаваше прекрасна Коледа.

Затова, когато телефонът ѝ иззвъня и я извади от сладкия ѝ сън, тя бе готова да се разкреци всеки момент. Това бе една от привилегиите, които вървяха ръка за ръка с високата ѝ длъжност. След това обаче разбра какво се е случило с доктор Бузеин. Макар той да беше един най-обикновен надут задник, самата мисъл, че лекар в поверената ѝ болница е бил убит в стаята на пациент — при това от

самия пациент — я изплаши до смърт. Затова сега Ан Келсо гледаше объркано медицинската апаратура в стаята и се чудеше кога ли ще успее да се измъкне оттук. Погледът ѝ все се връщаше към безжизненото лице на Бузеин и празните му, сякаш стъклени очи.

— Казахте, мисля, че този тип бил на смъртно легло — обади се Бърд. — Така разбрах. Едва ли щял да изкара нощта.

— Какво да кажа? — отвърна доктор Келсо. — Наистина беше в критично състояние, когато го докараха. Телесната му температура беше под трийсет градуса, шансовете му да оцелее бяха много малки, но... в подобни случаи всичко е възможно. Следвахме стандартните процедури в случаите на крайна хипотермия. Интубирахме го, подадохме му затоплен кислород и затоплен физиологичен разтвор. Пулсът му бе стабилен, но изключително нисък. Не можехме да направим почти нищо друго, освен да изчакаме да се възстанови или да умре.

— Как е възможно да надделее физически над един лекар, да го убие, да се преоблече в неговите дрехи и да се промъкне покрай тези две ниндзи тук?

Един от полицаите — името му беше Рейбърн — пое дълбоко дъх и го изпусна бавно.

Тя въздъхна.

— Нямам представа — отвърна доктор Келсо. — Мога само да кажа, че това не е по силите на средностатистически пациент. Острата хипотермия въздейства и на умствените способности на човека, превръщайки го едва ли не в малко дете.

— Какво искате да кажете? — попита Бърд.

— Смятате, че е убил двама души, нали?

— Трима, ако броим и вашия колега — каза Бърд и кимна към тялото на доктор Бузеин. — А най-вероятно повече.

— Този човек е извадил сам силиконовата шнорхел тръба, през която е дишал, извадил е сам катетъра, през който е получавал физиологичен разтвор, и е имал достатъчно енергия да убие доктор Бузеин и да избяга от болницата — обясни тя. — Искам да кажа, че си имате работа с един много луд тип.

Бърд си купи бутилка „Маунтин Дю“ от автомата в чакалнята на спешното отделение и седна пред телевизора, монтиран на стената. Излъчваше местен канал, част от мрежата на Ен Би Си. Предаваха новини, след които щеше да започне шоуто „Днес“. Водещото събитие беше двойното убийство на Пиърс. Високият слаб репортер бе застанал пред дома на семейство Пиърс, а зад гърба му премигваха сини светлини. Не бе в състояние да съобщи друго, освен че в къщата са открити два трупа. Въпреки това едната му ръка непрекъснато притискаше миниатюрната слушалка в ухото му, сякаш всеки момент щеше да научи някоя пикантна подробност за извършеното престъпление.

Историята все още не бе набрала достатъчно популярност, защото макар да бе понеделник сутрин, все пак беше двацет и четвърти декември, до Бъдни вечер оставаха броени часове и голяма част от хората още спяха. Въпреки това обаче, щом обществеността научеше, че убиец маниак броди на свобода, новината щеше да се разпространи със скоростта на вирус. Всъщност изразът „убиец маниак“ най-вероятно не даваше точно описание на заподозрения, но звучеше добре от новинарска гледна точка. Медиите нямаше да пропуснат да раздухат историята, а това бе любимата на Бърд част от всяко разследване.

Мобилният му телефон иззвъня и в стая 476 се разнесе популярна коледна песен. Дъглас Бърд обичаше коледни песни, затова остави телефона да звъни по-дълго от обичайното, преди да отговори. Номерът, изписан на екрана, му се стори познат, но не успя да го свърже с конкретен човек.

— Детектив Бърд.

— Здравсти, обажда се Пол Руис.

Руис бе детектив от отдел „Убийства“ в полицейското управление на Хенрико.

— Весела Коледа.

— И на теб. Още ли си в болницата?

— Да.

— Чух, че заподозреният е нападнал лекар или нещо подобно.

— Убил го е.

— Господи! — възкликна Руис. — Виж, възложиха ми един заплетен случай. Два трупа в хижа край Маунтин Роуд. Единият е

вързан и прострелян в главата. От гърдите на другия стърчи ръжен.

— Брей! Това не е нещо, което се вижда всеки ден!

— Има още нещо — продължи Руис. — Единият тип може да те заинтригува.

— Защо?

— Мошеник на име Тод Матисън. Брат е на госпожа Пиърс, която са убили в Уиндзор Фармс. Това е типът, превърнат на шиш кебап.

— Страхотно! Имаш ли представа какво се е случило?

— Подозираме, че там е имало и трети човек. Освен ако Матисън не се е промушил сам с ръжена.

— Кога е настъпила смъртта?

— Преди доста време — отвърна Руис, — но съдебният медик още не е пристигнал.

— Ще го изчакаш ли?

— Да, освен ако не намеря кой друг да чака вместо мен. Домът ми е пълен с роднини, които съм поканил за Бъдни вечер, и след два часа трябва да започна да приготвям вечерята.

— Ти готвиш?

— Аз съм човек със свободни разбирания.

— Не знаех. Но пък човек се учи, докато е жив.

— Можеш да ми завиждаш колкото си искаш. До скоро!

— Чао.

Бърд затвори телефона и го прибра в джоба на якето си. Почти усещаше как това малко чудо на техниката му причинява рак. Отпи от чашата си газирана вода и продължи да гледа новините.

---

[1] Т.нар. болнични привилегии в САЩ се предоставят по усмотрение на управата на болницата на конкретен лекар и в най-общия случай представляват възможност за ползване на помещения и оборудване на болницата. Те не са свързани със заемана длъжност, а с конкретна личност и могат да варират като обхват. — Б.пр. ↑

[2] Кванза — празник на афроамериканците, създаден през 1966 г. за да даде на чернокожите алтернатива на съществуващите празници, възможност да почетат своята история, вместо да имитират господстващите класи по думите на неговия идеолог професорът по африканистика Маулана Каренга. — Б.пр. ↑

[3] Ой, вей (идиш) — възклицание, изразяващо мъка, недоволство, раздразнение, разочарование, превеждано обикновено като „О, мъка!“. — Б.пр. ↑

29.

Понеделник, 24 декември, 07:38 ч.

Паскуале се събуди целият разтреперан, с възпалено сухо гърло. Главата го болеше, хем му тежеше, хем го стягаше, благодарение на ударите, които бе получил първо в апартамента и после в рамката на вратата, докато се измъкваше от колата, потънала в ледените води на реката. Прасците и мускулите на бедрата го боляха от отчаяното плуване до брега. Най-остра обаче беше болката в ребрата. Всяко вдишване и издишване му причиняваше агония, при всяко помръдване сякаш нож пронизваше гърдите му. Шестте таблетки ибупрофен, които бе взел преди лягане, бяха уталожили част от болката, но неголяма част. А подобно количество едва ли се отразяваше благоприятно на черния му дроб, затова Паскуале реши да не взема повече лекарства чак до вечерта. Ако, разбира се, двамата със Саманта доживееха до вечерта.

Саманта вече беше будна, седеше на края на леглото и гледаше новините. Бяха се настанили в хотел „Камфърт Ин“ на Уест Броуд Стрийт, на няколко километра от центъра на града. Бяха избрали това място на връщане от реката предната нощ. През завесите на прозореца се процеждаше тънка сребриста ивица. Слънцето бе изгряло, но като че ли не виждаше особен смисъл да се издига на небосклоне.

— Време е да ставаме — каза Саманта, когато видя, че Паскуале се размърдва в леглото.

Сетне отиде в банята. Миг по-късно се разнесе стенание на тръби и съскане на душ. Докато Саманта се къпеше, Паскуале изгледа местните новини, които започнаха с репортаж за убийството на семейство Пиърс.

— Предаваха за шефа ти — каза той, когато Саманта излезе от банята няколко минути по-късно.

— Какво казаха?

— Жена му също е убита.

Саманта зяпна смаяно.

— Ами дъщерите им?

— Репортерът заяви, че не са си били у дома, когато се е случило. Отишли да пренощуват при някаква приятелка.

— Това е добре — каза Саманта. — Все пак е нещо. Този проклет билет!

— Къде каза, че живеело онова хлапе?

— В Рейвънууд Корт — отвърна тя. — Забрави ли?

— Не, но нямам представа къде се намира.

— Нито пък аз — каза Саманта и започна да се облича. Замисли се какво трябва да свърши.

— Как е възможно да живеем толкова години в Ричмънд и да не знаем къде се намира Рейвънууд Корт? — попита тя.

— Е, това място не е точно Дисниленд — отвърна Паскуале и проследи пътя дотам с пръст върху картата, която бяха взели от фойайето на хотела, след като се бяха настанили.

— Но не би ли трябвало да зная? — настоя Саманта.

— Нима ако знаеше къде се намира Рейвънууд Корт, това щеше да промени нещо в бедняшките квартали? Спести ми речта в стил „чувствам се виновна“. Мястото е такова, каквото е. Не съм социолог. То просто съществува и е там.

Саманта настръхна при тези думи на Паскуале, а той продължи:

— Не бива да изпитваме чувство на вина, провокирано от съществуването на подобни неща — каза, без да вдигне глава от картата. — Ти си образец на постигнатата американска мечта. Никой не е подал ръка на родителите ти, когато са пристигнали тук. Справили са се сами, след което са отворили за теб вратите на света и ти си преминала през тях. После брат ти е направил каквото е направил и оттогава ти все плащаш за стореното от него. Имаш си достатъчно проблеми, за които да се тревожиш. В живота ти просто няма място за подобни неща.

— Съжалявам, между другото, че не отговорих на онова твое обаждање — каза Саманта.

Ден след избухването на бомбата Паскуале бе позвънил в дома на родителите ѝ от Лондон. Два часа по-късно бе посетен от двама служители на британското разузнаване.

Той наведе глава и отново насочи вниманието си към картата.

— Ето го — каза Паскуале и заби показалец в някаква точка.

Пътуваха, без да разговарят, и слушаха местните новини по радиото, докато Саманта шофираше внимателно към източните квартали на града. Улиците, едва проходими на някои места, бяха притихнали, покрити под дебелия сиво одеяло на надвисналите облаци. Снеговалежът бе намалял значително през последния час, но не бе спрял и от небето продължаваха да се сипят снежинки, които се трупаха върху дебелия ледена покривка. Според метеоролозите това беше най-силната буря от десетилетия насам. Вече бе натрупала над шейсет сантиметра сняг, а това беше само началото. В Мексиканския залив се оформяше нов фронт с ниско атмосферно налягане, който щеше да се сблъска със зоната на изключително студен въздух, разположена над Атлантика.

Прекосиха промишлената зона на града, минаха покрай фабриката за ванилия на „Сауър“, чието популярно лого премигваше на фона на оловносивото небе. Изоставените складови бази на изток изглеждаха особено мрачни и запуснати в това навъсено утро. Една снимка на тази индустриална пустош бе достатъчна, за да сложи край на кариерата на общинските съветници. Пейзажът наподобяваше ядрена зима.

Няколко минути по-късно Саманта зави по Алън Авеню, което бе осеяно с жилищни блокове, облицовани с червеникавокафяв пясъчник, и стари къщи отпреди Втората световна война. Видя няколко хлапета от квартала, които бяха излезли навън и се замеряха със снежни топки, излагайки родителите си на риска да им бъде потърсена съдебна отговорност за нанесените щети. Модерен зимен пейзаж. И все пак децата бяха съвсем малко, което свидетелстваше за мащабите на бурята.

На ъгъла на „Алън“ и „Клейборн“, южно от магистралата, аудито поднесе и попадна в снежна пряспа, от която не можа да се измъкне. Паскуале излезе, за да бута, докато Саманта включи на задна, но колелата забуксуваха с такава лекота, сякаш се въртяха във въздуха. Саманта се огледа, заобиколи колата и застана до дясната ѝ врата.

— Трябва ни пясък... или от онези гранули, които слагат в котешките тоалетни.

— Стига да не са вече използвани — пошегува се Паскуале.

— Май ще трябва да вървим пеша — каза Саманта. — Не е далеч. Как се чувстваш?

— Добре — отвърна той. — Не трябва ли да почукаме на някоя врата и да помолим да ни упътят?

Саманта прехапа долната си устна, докато обмисляше въпроса. Улицата ѝ изглеждаше позната и изведнъж се сети защо. По време на стажа си в прокуратурата беше идвала в квартала, за да издири свидетел на нападение с утежняващи вината обстоятелства. Беше топла лятна нощ и районът гъмжеше от хора, някои самоуверени, други напласени, някои съсипани, други отчаяно копнеещи да се измъкнат оттук, а имаше и безнадеждни случаи. До този момент Сам никога не бе попадала в подобен квартал и гледката я уплаши до смърт.

Бе почукала на няколко врати с надеждата да открие тийнейджърката, за която се предполагаше, че е станала свидетел на побоя. Почти всички отрекоха да я познават, а онези, които все пак си признаха, заявиха, че нямат представа къде е. След около час двама млади гангстери тръгнаха по петите на Саманта и тя се отказа от издирването на свидетелката. Изпоти се от притеснение. Добра се тичешком до колата си, пъхнала адвокатския си бележник под мишница. Подкара към дома, а по лицето ѝ безмълвно се стичаха сълзи.

— Да не привличаме излишно внимание.

Тя вдигна ципа на якето си, нахлупи качулката на главата си и тръгна редом с Паскуале по улицата. Натисна бутона на дистанционното и вратите на колата ѝ се затвориха с тихо щракване. Двамата останаха сами на улицата. Саманта придърпа нервно връзчиците, които стягаха качулката. Накрая прибра билета във водонепроницаемия вътрешен джоб на якето.

— Рейвънууд е на няколко преки южно оттук — каза тя.

— Да тръгваме тогава — отвърна Паскуале.

Поеха на юг. Снегът хрускаше под краката им. Вървяха бавно, като вдигаха високо колене. За щастие снегът бе сравнително сух, затова и панталоните им не подгизнаха от влага. Задниците им обаче замръзнаха.

Рейвънууд, по-малка по площ, но по-стара и преживяла далеч повече превратности версия на Карълтън Оукс, също бе дело на Комисията за благоустрояване на Ричмънд. Построеният през 1963

година жилищен комплекс се намираше на ъгъла на „Алън“ и „Кемпър“ и се простираше на изток до Ломбарди Стрийт. Бе застроен с четириетажни блокове, които заемаха два големи съседни парцела, и още преди много години се бе превърнал в рай на търговията с наркотици, проституцията и насилието. В комплекса имаше осемстотин жилища, в които живееха почти хиляда и двеста души.

Неотдавна Рейвънууд бе преминал под контрола на нов наркобарон, който макар и млад, бе изключително интелигентен, харизматичен и безскрупулен. Той успя да консолидира своята власт и да ограничи насилието в квартала, обединявайки различните дилъри, които до този момент бяха воювали помежду си като привърженици на враждуващи религиозни секти. Полицията на Ричмънд, която наблюдаваше от дистанция промяната в баланса на силите и настъпването на относителен мир, изтегли патрулите си от района и ги пренасочи към по-опасни квартали на града. Разбира се, шефовете на полицейското управление никога не биха признали това на някоя пресконференция.

Жилищният комплекс приличаше на огромна буква „Н“, но затворена в двата си края и с една допълнителна чертичка в средата. Така се получаваха три големи, открити вътрешни двора, свързани с алеи и коридори. По-малките апартаменти бяха разположени по периферията на Рейвънууд и гледаха към вътрешните дворове. По-големите заемаха централната част, досущ като плънката на някоя поничка. Саманта и Паскуале приближиха Рейвънууд откъм западната му страна и влязоха през покрит пасаж, който водеше към един от външните дворове. Снегът бе дълбок и чист и изглеждаше чудесно, макар че започнеше ли да се топи, щеше да превърне дворовете в истински пързалки. От другите дворове се разнасяше детска глъчка, но тук специално снегът оставаше недокоснат.

— Да почукаме на няколко врати — предложи Саманта. — Все някой трябва да го познава.

— Много оптимистично си настроена тази сутрин — отвърна Паскуале.

— Какво да кажа? Надеждата умира последна.

Вниманието им бе привлечено от проскърцването на врата, прозвучало някъде зад гърбовете им, и двамата се обърнаха по посока на звука. Видяха жена в грейка за ски, дебело яке и топла качулка да

излиза с лопата за сняг с явното намерение да разчисти пряспата, натрупала се пред входа ѝ. В двора цареше пълна тишина, нарушавана единствено от стърженето на лопатата по плочките.

— Извинете — каза Саманта и пристъпи към жената.

Тя не ѝ обърна никакво внимание.

— Търсим момче на име Джамал Уийлър — каза Саманта. —
Познавате ли го?

— От полицията ли сте?

— Не.

Жената продължаваше да рине снега.

— Тийнейджър — поясни Сам. — На шестнайсет или там някъде.

— Не го познавам — каза жената. — А сега си вървете. Имам работа.

— Простете за безпокойството, госпожо.

Жената продължи да чисти снега с лопатата и да проправя бавно пътечка към входа на жилището си. Саманта се върна при Паскуале.

— Добре мина, не смяташ ли? — попита я той.

— Я стига! — отвърна му тя. — Краката ми замръзват.

— Не мога да повярвам колко любезно ни посрещнаха тук.

Саманта се извърна и го удостои с красноречив поглед, който не скриваше желанието ѝ да натика главата му в снега и да я задържи там, докато не спре да рита.

— Извинявай! — каза Паскуале.

— Ще намерим Джамал и ще му връчим проклетия билет.

— Разбира се — съгласи се той. — Разбира се. Непременно.

Почукаха на още три врати, без да получат отговор. Местните обаче вече забелязваха присъствието им. Щорите, покрили прозорците на сумрачните стаи в комплекса, започнаха да се вдигат една след друга като мексиканска вълна. Хлапетата, които играеха в съседния двор, бързо се смълчаха, сякаш очакваха първия удар на осемнайсетата дупка на голф игрището в „Огъста“^[1].

Приближаваха се към четвъртата врата за тази сутрин, когато в срещуположния край на двора се появиха двама млади мъже, които се насочиха право към тях. И двамата бяха високи и слаби. По-възрастният, чиято кожа имаше цвят на лава, носеше яке и шапка на „Редскинс“. Казваше се Рики и бе на двасет и шест. Приятелят му Леон бе на двасет и три, имаше по-светла кожа и изцъклен поглед.

— Какво, по дяволите, правите тук? — попита Леон.

— Познавате ли Джамал Уийлър? — попита Саманта. Не виждаше никакъв смисъл да говори със заобикалки.

— Кой пита?

— Това е между мен и Джамал — отвърна Саманта.

— Чуваш ли какви ги говори? — обърна се Леон към Рики, който кимна нервно и не отговори. Беше гладен и нямаше търпение да хапне нещо в дома на леля си, която живееше в другия край на двора. Мразеше да се забърква в улични побои и отдаваше оцеляването си до момента на отвращението си към насилието. Двама от братята му бяха загинали, преди да навършат двайсет и шест. Все още не бе готов да се срещне с тях в отвъдното.

— Не ѝ говори по този начин — каза тихо Паскуале.

— На мен ли говориш? — попита Леон.

— Чу ме.

„По дяволите — каза си Саманта. — С нас е свършено!“.

Ръката на Леон се плъзна бавно зад гърба му. Паскуале обаче не стоеше със скръстени ръце. Леон не бе успял да вдигне пистолета си, когато той го сграбчи за дулото и изви китката му обратно на часовниковата стрелка, при което тя изпука тихичко. Едновременно с това Паскуале дръпна рязко Леон към себе си, направи крачка встрани и заби лакътя си в основата на врата му. Хлапето падна на колене и Паскуале стовари ръкохватката на пистолета върху главата му, за което бе възнаграден с глухо кънтене. Леон се строполи по лице в снега. Шокът от допира с ледения сняг му помогна да дойде на себе си почти мигновено и той се изправи на колене, като стенеше от болка.

— За какво ви е? — попита Рики с хленчещ глас.

Саманта усети нечие присъствие зад гърба си. Озърна се през рамо тъкмо навреме, за да види нечий юмрук, насочен към лицето ѝ. Докато падаше на колене, чу охкане, което най-вероятно идваше от застаналия зад нея Паскуале.

Следващите десетина минути преминаха като в мъгла, а фокусът започна да се връща първо в периферията на зрителното ѝ поле, както става с онези стари полароидни снимки. Бяха я настанили на фотьойл с ръце, вързани зад гърба ѝ. Пред нея имаше ниска масичка с

подредени върху нея във формата на ветрило баскетболни и футболни списания. Огромен телевизор с плосък екран излъчваше популярен спортен канал. Това ѝ помогна да се ориентира. Намираше се в нечия дневна. Главата я болеше ужасно, а бузата ѝ, върху която се бе стоварил онзи юмрук, бе изтръпнала.

Чуваше, че в стаята се води някакъв разговор, но съзнанието ѝ бе прекалено замъглено, за да различи отделните думи. Когато зрението ѝ се нормализира, видя Паскуале да лежи на дивана като току-що уловена риба. Гърдите му се издигаха и спускаха ритмично. Бе изпаднал в безсъзнание, но иначе изглеждаше добре. До вратата стоеше тийнейджър със сравнително светла кожа. Друг седеше до Паскуале.

Билетът! Мислите на Саманта се насочиха към билета. Все още бе облечена в якето си и макар да нямаше представа дали билетът е все още в джоба ѝ, по всичко изглеждаше, че никой не я е претърсвал. Не смяташе, че през изминалите десетина минути, откакто я бяха цапардосали, някой се е опитвал да свали якето от гърба ѝ. Никога не бе участвала в уличен бой и подозираше, че този факт продължава да е валиден, тъй като да те свалят на земята с един-единствен удар не е като да си участвал в истински бой.

— Будна ли си? — попита я някой.

Обърна се по посока на гласа. Видя чернокож младеж, нахлупил бейзболна шапка с емблемата на „Кливланд Индиънс“. Носеше джинси с ниска талия и черен суичър с качулка. Беше едър тип, доста над метър и осемдесет, широкоплещест като бетонна стена. Въпреки торбестите дрехи острите черти на лицето му не оставяха съмнение за огромната му физическа сила.

— Кажи сега коя, по дяволите, си ти? — попита той с повече любопитство, отколкото гняв в гласа.

— Саманта. Саманта Хури.

— И какво правиш тук? Нали знаеш, че си бяла?

— Какво искате да кажете?

— Тук не е безопасно за млади момичета като теб.

— Аз съм голямо момиче — отвърна тя, смаяна от дързостта му. Той отпи глътка кафе.

— Добре ли е? — попита Саманта и кимна към Паскуале.

— Да, добре е — отвърна непознатият и махна пренебрежително с ръка. — А сега да се върнем на въпроса ми.

— Търся някого.

— Кого?

— Джамал Уийлър.

— Джамал Уийлър — повтори той.

— Познавате ли го?

— Не съм казвал подобно нещо.

— Значи не го познавате — заключи Саманта.

— Това е нещо, което също не съм казвал.

Стаята потъна в мълчание, което я изпълваше като въглероден двуокис, невидим и опасен, който макар и да не е смъртоносен в началото, в крайна сметка може да убие всекиго. Саманта се притесни, че ако не направи нещо — каквото и да е, при това скоро, и двамата с Паскуале ще се простят с живота си.

— Да речем, че познавам Джамал Уийлър — каза чернокожият. — Какво искате от него.

— Нося нещо за него.

— Какво?

— Това е между мен и Джамал.

— Какво е то? Защо трябва да говорите толкова загадъчно?

Саманта пое дълбоко дъх и го изпусна бавно.

— Нещо, което ми предаде баща му.

Мъжът вдигна леко глава, съвсем леко, едва забележимо, но напълно достатъчно за Саманта. Измърмори нещо, но прекалено тихо, за да го чуе тя. Гласът му обаче мигом стана по-рязък, по-сух като бързо втвърдяващ се цимент.

— Откъде, по дяволите, познавате бащата на Джамал?

Той свали бейзболната си шапка и я остави на масичката за кафе, след което прокара длан по гладко обръснатия си череп. Когато погледа Саманта, тя разбра. Нямаше никакво съмнение. Носът му имаше същата извивка, брадичката бе оформена под същия ъгъл. И последната капка съмнение бе разсеяна от очите му. Те бяха абсолютно същите.

— Джамал?

[1] „Огъста Нешънъл“ (*Augusta National*), най-реномираният голф клуб в САЩ, където се провежда турнирът „Мастърс“, един от четирите най-големи турнира в света. — Б.пр. ↑

30.

Понеделник, 24 декември, 09:31 ч.

Саманта взе двете хапчета ибупрофен, които Джамал ѝ предложи, и ги прокара с няколко глътки кафе. Това беше най-вкусното кафе, което бе пила от доста време насам. Двата седяха в дневната.

— Е, явно не си на петнайсет — отбеляза Саманта, докато посрбваше от още горещото кафе.

— Защо реши, че съм на петнайсет?

— Баща ти ми каза, че си на петнайсет или там някъде.

— Глупав старец! — възкликна Джамал. — Не ме е виждал от двайсет години. Вече съм на двайсет и три. Как се запозна с него, между другото? Да не би да членувате в един и същи литературен клуб?

— Не го познавам отдавна — каза тя. — Всъщност запознахме се едва преди няколко дни. Виж, Джамал, нося ти лоши новини.

— Какви?

Тя въздъхна отново.

— Баща ти е мъртъв.

— Така ли?

— Съжалявам.

— Няма защо — отвърна той. — Какво ми пука, че е мъртъв?

Саманта не знаеше какво да отговори. От една страна, предполагаше, че не би трябвало да е изненадана от подобна реакция. Джулиъс никога не бе претендирал, че е бил добър баща. От друга страна обаче... е, нямаше друга страна. Какво го интересуваше Джамал дали Джулиъс е мъртъв или не? За него той бе умрял преди много години. Затова сега действителната му смърт нямаше никакво значение за Джамал.

— Добре, нося нещо за теб — каза Саманта.

Прекъсна ги нечий стон. Саманта се обърна и видя Паскуале да помръдва върху дивана. Успя да се изправи, изохка и постави ръка на

тила си. Сърцето ѝ се сви. Събитията от последните осемнайсет часа не бяха никак благосклонни към него.

— Добре ли си, дребосък? — поинтересува се чернокожият.

— Ти ли ме цапардоса? — попита тихо Паскуале.

— Не — отвърна Джамал. — Едно от моите момчета. Видели как си сритал задника на Леон и взели, че се притеснили. Добре че си бял.

— Защо?

— И питаш защо? Защо? Защото, ако приличаше на мен — отвърна той и заби пръст в гърдите си, — щяха да те гръмнат. Сериозно!

Паскуале полегна отново на дивана и затвори очи. Джамал отново насочи вниманието си към Саманта.

— Какво толкова искаш да ми покажеш, та си изминала целия този път?

Тя прехапа долната си устна. Откъде можеше да бъде сигурна, че това наистина е Джамал Уийлър?

— Имаш ли някакъв документ за самоличност?

Той се приведе напред и опря лакти върху коленете си. Присви очи, докато те се превърнаха в цепки, сетне се разсмя. Смехът му започна като тих кикот, досущ като летен дъждец, преди да експлодира в същинска буря. Приятелите му, усетили, че е напълно безопасно и те да се засмеят, се присъединиха към него, макар да не си позволиха да бъдат толкова гръмогласни. Сякаш искаха да кажат: да, шефе, това е много смешно и ние се смеем заедно с теб.

Когато спря да се смее, Джамал започна да изтрива сълзите от лицето си.

— Да — каза той, — имам документ за самоличност.

Засмя се отново, стана и изчезна в тъмния коридор вляво от Саманта. Двете му горили не помръднаха от местата си.

— Документ за самоличност? — попита Паскуале. — Да не си барманка?

— Искам да съм сигурна.

— Предполагам, че си права.

— Искам да свърша всичко както трябва и да си тръгна час по-скоро оттук — поясни Саманта.

Джамал се върна миг по-късно с шофьорска книжка в ръка. Саманта ѝ хвърли съвсем бегъл поглед, но това бе достатъчно, за да се

увери, че младият мъж срещу нея е именно човекът, за когото се представя. След което му върна книжката.

— Това върши ли работа, госпожо полицай? — попита той.

— Да — отвърна тя. — Върши.

— Радвам се да го чуя.

— Можем ли да разговаряме насаме? — попита Саманта.

— Това са моите момчета — отвърна рязко той. — Каквото и да имаш да ми казваш, можеш да го кажеш пред тях.

Мисля, че ще си промениш мнението, когато разбереш какво искам да ти покажа, помисли си тя.

— Добре — отстъпи все пак. — Аз съм адвокат. Баща ти работеше като чистач в сградата, в която се намира нашата кантора. Преди четири вечери той дойде в кабинета ми, за да потърси юридически съвет.

— Специалист по наказателно право ли си? — попита Джамал.

— Не точно — отвърна тя, припомнила си собствената си реакция на заявлението на Джулиъс, че се нуждае от адвокат. — Джулиъс се нуждаеше от юридически съвет, защото бе спечелил известна сума.

— Така ли? — попита Джамал и настроението му видимо се подобри. Останалите мъже в стаята се размърдаха по местата си, заинтригувани от случващото се.

— Виж, наистина трябва да поговорим на четири очи — настоя Саманта.

— Не ми пробутвай тези глупости — избухна гневно Джамал. — Аз ще реша дали трябва да говорим насаме или не!

— Добре. Както кажеш. Баща ти спечели лотарията.

Един от хората на Джамал подсвирна тихичко.

— Колко? — попита Джамал.

Саманта не каза нито дума, а огледа помещението и двете горили в него. Зачуди се дали са въоръжени. Зачуди се дали Джамал е въоръжен. Зачуди се дали тя самата не би трябвало да е въоръжена.

Джамал като че ли започна да схваща, че нещата са наистина сериозни. Вдигна ръка над главата си и махна към телохранителите си.

— Изчезвайте! Ще се оправя сам.

Двамата напуснаха послушно апартамента и оставиха Саманта и Паскуале насаме с Джамал.

— Колко? — повтори Джамал.

— Четиристотин и петнайсет милиона — отвърна тя. — Преди данъците.

Джамал я зяпна невярващо. Измина цяла минута, преди да погледне към Паскуале, сякаш търсеше от него помощ, потвърждение, съвет или нещо подобно. Паскуале кимна.

— Каква е чистата сума?

— Ако вземеш парите накуп, около сто и петдесет милиона. Плюс-минус.

Джамал отново погледна към Паскуале.

— Сериозно ли говори?

Паскуале кимна отново.

Настъпи продължително мълчание. Джамал запали цигара и я изпуши до половината, преди да проговори отново.

— И какво си дошла да ми дадеш?

— Билета.

— Билета? Самият билет?

— Ти си единственият известен наследник на Джулиъс Уийлър — обясни тя. — Той ми каза, че не е оставил завещание. Съгласно законите на Вирджиния цялата му собственост става твое притежание. Не мисля, че ти е оставил кой знае какво освен билета. А и той изрично пожела, ако с него се случи нещо, да предам билета на теб.

— Искаш да кажеш, че носиш билета със себе си? И сега е у теб?

Тя кимна.

— Мамка му! Ти си луда!

Саманта замълча. Колебаеше се дали да спомене, че в играта се е включил и неизвестен играч, но Джамал предреша нещата с това „Ти си луда!“.

— Нямах друг избор, освен да го нося със себе си.

— Защо не се възползва от него? Никой нямаше да разбере!

Тя се засмя тихичко.

— Дълга история, но с две думи, не беше мой и нямаше право да го задържа.

Джамал я огледа изпитателно.

Саманта кимна.

— Какво се случи с Джулиъс? — попита той.

— Едни хора се опитаха да му откраднат билета — отвърна тя.

— Какви хора?

— Един от тях беше шефът ми.

— Що за адвокати сте вие?

— Очевидно не много добри.

— И какво се случи с шефа ти?

Саманта се разсмя силно и по лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— И той е мъртъв.

— Значи билетът не им е донесъл късмет — отбеляза Джамал.

— Така е — съгласи се тя. — До този момент не е донесъл късмет никому.

— Но вие двамата сте живи — каза Джамал.

— Засега. Виж какво, трябва да те измъкнем оттук и да те скрием някъде, докато дойде време да осребриш билета.

— Никъде няма да ходя.

— Джамал — настоя Саманта, — тук може да не е безопасно.

— Няма да кажа на никого за билета — заяви той. — А вие?

— Ние също. Но шефът ми не е единственият, който се опитва да го открадне.

— Обясни.

— За какво ли говорят? — попита Пиги. Това беше тийнейджърът, който се бе подпрял на рамката на вратата в кухнята. Осемнайсетгодишно хлапе, присъединило се наскоро към бандата на Джамал. Не се отличаваше с кой знае какви умствени способности, но пък лоялността му към Джамал не подлежеше на съмнение.

Скоти Мичъл поклати глава:

— Не мога да чуя нищичко, като ме питаш през две секунди. Затвори си устата!

По-възрастният Скоти бе най-довереният лейтенант на Джамал. Той отговаряше за нелегалния хазарт в Рейвънууд и околните квартали. Бе прекарал зад решетките по-голямата част от зрелия си живот, а обстоятелството, че сега се намираше на свобода, можеше да бъде сравнено с положението на Земята между две ледени епохи. Рано или късно светът отново щеше да се окаже покрит с лед и това беше също

толкова сигурно, колкото и смяната на деня с нощта. Рано или късно и Скоти щеше отново да се озове в затвора.

Нямаше никакво съмнение, че денят е необикновен. Скоти се чудеше какво е намислил шефът му и какво искаха двамата непознати от него. Очевидно нещо в тях бе заинтригувало Джамал, което изненада Скоти. При други обстоятелства Джамал щеше да ги е гръмнал вече, защото не беше от хората, които обичат да поемат рискове. Дали пък не започваше да омеква? Или пък помъдряваше? Кой знае? А може би коледният дух все пак бе обзел и него?

Някакъв звук, прозвучал вляво от Скоти, го откъсна от мислите му. През снега — с огромни крачки като на Йети — вървеше мъж, когото никога досега не бе виждал. Макар да бе облякъл най-дебелата си грейка, косъмчетата по ръцете на Скоти настръхнаха и той посегна инстинктивно към деветмилиметровия пистолет, затъкнат в колана му. И макар до този момент инстинктът никога да не му бе изневерявал, осъзна, че е закъснял с реакцията си. Пиги, който стоеше зад гърба му, едва сега регистрира заплахата, която представляваше непознатият. Всичко е напразно, каза си Скоти.

Флаг атакува двамата с бързината на пума.

— Копеле! — просъска Скоти.

Флаг простреля с два куршума Пиги, който се свлече в снега и умря на място. Третият куршум прониза Скоти в пищяла, в резултат на което той се олюля, но не падна. Флаг мина зад гърба му и опря дулото на пистолета си в него.

— Ще пусна следващия в главата ти, освен ако не правиш каквото ти кажа!

Джамал Уийлър беше първото и единствено дете на Алиша Рей. Появи се на бял свят с цезарово сечение. То бе задължително от медицинска гледна точка, след като стана ясно, че след началото на родилните болки бъдещата майка е изпушила две лули с крек. По напълно случайно стечение на обстоятелства в същия този ден бяха рухнали и последните морални задръжки на акушер-гинеколога доктор Марк Бърнард, свързани с младите неомъжени родилки наркоманки. Когато му доведоха Алиша Рей, той буквално превъртя и извърши напълно ненужна хистеректомия. Доктор Бърнард заяви на майката на

Алиша, че е открил злокачествен тумор в матката на дъщеря ѝ, затова се е наложило да извърши тази толкова драстична процедура. Това, разбира се, беше пълна лъжа, лишена от каквото и да било основание, но доктор Бърнард нямаше никакво намерение да изроди още шест деца на Алиша. Два месеца по-късно той се самоуби в тоалетната на един ресторант на „Макдоналдс“ в Лас Вегас.

Когато Джамал навърши две години, двамата с Алиша се преместиха в Рейвънууд, където майка и син заживяха с трийсет и пет годишната Шона Джаксън, майка на Алиша. Шона, която работеше в дневната смяна на цеха за обезкостяване на пилета на „Тайсън“, се превърна на практика в майка на малкия Джамал, тъй като Алиша бе голяма почитателка на нощния живот и мимолетните — за по една вечер — романтични връзки с непознати мъже. Шона го хранеше, сменяше му памперсите, учеше го как да ходи до тоалетната, слагаше го в леглото... Някои вечери Алиша се прибираше у дома. Друг път не се прибираше. Понякога Джамал питаше къде е мама. Но обикновено не питаше.

Няколко години по-късно Алиша се запозна с мъж, който ѝ се представи с името Смайли и тя така и не научи истинското му име. Запознаха се в двора на комплекса и две вечери по-късно сложиха край на платоничната фаза в своята връзка. След седмица той се нанесе да живее при Алиша, Шона и Джамал. Не след дълго щастливата двойка състави план да обере банка, план, чието осъществяване според тях щеше да реши безбройните им финансови проблеми.

Извършиха обира в ранното дъждовно утро на един понеделник. Смайли вървеше отпред с пушка помпа в ръце, която размахваше срещу малобройните клиенти и служители на банката, за да ги накара да легнат на пода. Алиша го следваше с дваисет и две калибров пистолет. Смайли ѝ бе показал как да борави с него на път към банката. Един от клиентите се оказа свободен от дежурство полицаи, влязъл в банката, за да осребри чек. Малко след като нахлуха вътре, Смайли и Алиша забравиха за зложниците и насочиха цялото си внимание към касиерката, която пълнеше банков чувал с пари. Като оправдание можеше да им послужи обстоятелството, че на път към банката си бяха разделили цигара с марихуана. Зложниците лежаха на пода в салона зад застаналите с гръб към тях обирджии и се надяваха,

че — досущ като в секса — всичко ще приключи много бързо. С едно изключение.

Полицай Томас Ковънтри скочи на крака и гръмогласно нареди на обирджиите да хвърлят оръжието и да легнат на земята. За негово най-голямо удоволствие обаче и двамата се обърнаха с лице към него, без преди това да се подчинят на полицейското нареждане да свалят оръжието си. Ковънтри, ветеран от патрулната служба, отдавна мечтаеше да стане детектив и реши, че това е шансът му да грабне заветната детективска значка.

Преди още Смайли и Алиша да вдигнат оръжията си, той започна да стреля по тях и не спря, докато не изпразни целия си пълнител в неосъществените банкови обирджии. Смайли пое два куршума в гърдите, които го убиха на място. Други два пронизаха стомаха на Алиша, при което тя натисна инстинктивно спусъка, без изобщо да се прицелва, с което сложи край на мечтата на полицай Ковънтри да стане детектив. Куршум, изстрелян от пистолета ѝ, го прониза в гърлото. Раната се оказа смъртоносна. Макар Томас Ковънтри да умря без да стане детектив, той заслужи тържествено погребение, каквото се полага на един герой.

Алиша умря в операционната два часа по-късно. В деня след погребението Шона Джаксън подписа съответните съдебни документи, с което се отказа от попечителство над своя внук. Деветгодишният Джамал бе изпратен за осиновяване от семейство Бъч и Нанси Кокс, които се интересуваха далеч повече от чековете, които им изпращаха от социалните служби, отколкото от възпитанието на Джамал и другите две момчета, за които се грижеха.

И тъй като Джамал не разполагаше с морален компас, той бързо се озова в ситуации, от които неговите осиновители, а впоследствие и служителите от социалните служби не останаха очаровани. Така през следващите девет години Джамал се луташе между центъра за задържане на малолетни престъпници в Ричмънд, терапевтичните грижи на осиновителите си и съда за малолетни престъпници, който се занимаваше с особено тежките случаи.

На осемнайсетгодишна възраст Джамал бе висок почти метър и деветдесет, тежеше над сто килограма и се бе превърнал в същински кошмар за служителите от социалните служби. Всяко ново приемно семейство вдигаше ръце от него, всеки опит да върнат момчето в

правия път се проваляше с гръм и трясък. Джамал пласираше наркотици, пребиваше учителите си, разпространяваше всевъзможни венерически болести. В деня, в който навърши осемнайсет, съдията от съда за непълнолетни подписа съдебно нареждане, което освободи Джамал от опеката на социалните служби. Същата вечер останалата без капка сили социална служителка, която отговаряше за него, опитна професионалистка с дващест и пет годишен стаж в системата, отпразнува случилото се, изпивайки три мартинита и падайки мъртво пияна. На следващия ден жената се пенсионира и замина за Мауи.

Измъкнал се веднъж от надзора на социалните служби, Джамал реши да вземе нещата в свои ръце и да следва собствените си приоритети. Премести се в Рейвънууд. Там се свърза с Бандата на черните диаманти и бързо се издигна в редиците ѝ. „Диамантите“ контролираха уличния пазар на наркотици в Рейвънууд и бяха разпрострели чадъра си и над проституцията и хазарта. Джамал се вля в „Черните диаманти“ изпълнен с ентузиазъм като възпитаник на Харвард, постъпил в някоя от 500-те най-големи компании в списъка на списание „Форчън“. Вършеше най-черната им работа. Пренасяше наркотици като муле, пребиваше проститутките, които не спазваха правилата на играта, и се грижеше длъжниците да си плащат борчовете.

Около година след като той се присъедини към бандата, „Черните диаманти“ се сблъскаха със сериозен проблем. Всъщност проблемите бяха няколко. Друга банда, действаща под името „Главорезите“, бе започнала да проявява апетити към Рейвънууд и околните квартали, а това бяха територии, които „Диамантите“ винаги бяха смятали за свои. Второ, главатарите на „Диамантите“ бяха крайно неподходящи за позициите, които заемаха. Водеха абсурдна ценова политика и не се ориентираха правилно в геополитическия динамит, който представляваше районът. Наредиха да бъдат пребити разни дребни риби, които работеха за „Главорезите“, отрепки, чието отсъствие никой нямаше да забележи.

С други думи, шефовете на „Диамантите“ първо фалираха, а сетне започнаха да мрат като мухи.

На дващест и първия си рожден ден Джамал Уийлър реши, че не може да търпи повече. Повика двамата си „братя“, с които се бе запознал в първото си приемно семейство, и в хладната нощ на Все

светии реши всички проблеми на „Диамантите“ с един-единствен удар. Собственоръчно ликвидира четирима от най-високопоставените членове на „Главорезите“ и нареди елиминирането на още двама. Заповедта му бе изпълнена още същата нощ. В допълнение към това екзекутира двама членове на „Черните диаманти“, които се бяха отнасяли с изключителна жестокост към по-младите членове на бандата. На следващия ден вече контролираше всички счетоводни книги, банкови сметки, пароли и списъци с доставчици и клиенти. Останалите от бандата, въодушевени от появата на човек, който да прояви смелост и да поеме нещата в свои ръце, се присъединиха мигом към него, последвани от част от оцелелите „Главорези“. Последната мярка, която Джамал предприе, бе да забрани кражбите и обирите в Рейвънууд. Това ограничение беше спазвано както от членовете на „Диамантите“, така и от останалите граждани, освен, разбира се, ако не искаха някой ден полицията да открие телата им, изхвърлени на брега на река Джеймс с два куршума в тила.

След като пое властта, Джамал осъзна, че се нуждае от солидни финансови приходи, затова насочи вниманието си към богатите западни и северни райони на града. Проникна в тях и установи, че те представляват отличен пазар за висококачествен кокаин и марихуана. Нямаше откъде да знае, но покойната Ашли Пиърс например бе сред най-лоялните клиенти на „Черните диаманти“. Богатите гимназисти и скучаещите домакини осигуряваха постоянен солиден доход. Бизнесът вървеше добре.

После обаче се спуска ипотечният балон, банките изпаднаха в затруднения, автомобилните производители изпаднаха в затруднения, започнаха съкращения, след което търговците на дребно изпаднаха в затруднения и в един момент богатите жители на предградията спряха да купуват дрога. Бизнес империята на Джамал заплашваше да се разпадне. Той следеше как се развива икономиката, затова имаше добра представа какво всъщност се случва. Но хората на средно ниво в неговата организация започнаха да се тревожат, да задават въпроси, на които той не можеше да отговори. Започна да заспива все по-трудно нощем, започна да се храни по-малко и накрая започна да губи тегло.

Затова, когато чу, че тази сутрин в квартала са се появили двама непознати, които разпитват за него, Джамал Уийлър реши, че това може да е знак от съдбата.

Джамал чу ругатнята на Скоти Мичъл в мига, в който Саманта посягаше към джоба си, за да извади билета. Тя вече го държеше между пръстите си, когато той измъкна деветмилиметровия пистолет, затыкнат в колана му. Нещо не беше наред, Джамал го усещаше с цялата си същност. Поднесе показалец пред устните си, за да предупреди гостите си да пазят тишина, и приклепна на пода. С дулото на пистолета даде знак на Саманта и Паскуале да отидат в кухнята. Там имаше заден вход, от който можеха да излязат на алеята навън и да се измъкнат. Двамата запълзяха тихичко към потъналата в мръсотия кухня като уплашени мишки.

Бели хора, каза си той, докато ги наблюдаваше как се измъкват. Винаги се бе чудил как може да са толкова слаби. Никога не биха намерили сили да преживеят онова, което той самият бе преживял. И все пак тези двамата... Момичето например бе рискувало живота си, за да му предаде билета. Не беше толкова слабо, значи, колкото изглеждаше. Най-малкото, което можеше да направи за него, бе да му помогне да се измъкне цяло и невредимо.

Освен това нямаше да позволи на никого да му отнеме билета. Замисли се върху неочакваната вест и колкото повече мислеше, толкова по-хубаво му ставаше. Господ бе отговорил на всичките му молитви. Ситуацията в Рейвънууд се влошаваше и щеше да продължи да се влошава, при това все по-бързо и по-бързо. Не след дълго средствата на „Диамантите“ щяха да свършат. Джамал едва бе събрал пари, за да се разплати с хората си тази седмица. А сега в живота му се бе появил този сияен ангел небесен и му бе показал пътя към спасението.

Джамал запълзя покрай стената. Вратата се отваряше навътре и щеше да опре в нея. Това щеше да му позволи да стреля под удобен ъгъл, ако някой се опита да проникне в апартамента. Беше вдигнал глока си нагоре, цевта докосваше устните му. Тръпка на страх премина през тялото му, както ставаше винаги, когато предусетеше изблик на насилие. Не разбираше хората, които твърдят, че не изпитват страх в подобни моменти. Мамка му, онзи тип отвън сигурно бе въоръжен! С истински патрони! Задиша на пресекулки.

Вратата се отвори.

Джамал откри огън.

Паскуале преведе Саманта през тясната кухня, оттам през задния вход и накрая се озоваха в тясната алея зад жилището на Джамал. Снегът тук беше доста дълбок, на места вятърът бе навял еднометрови преспи.

— Трябва да му помогнем — заяви Саманта, когато се озоваха на задната тераса. Алеята беше пуста. Обърна се и погледна към вратата.

— Забрави! — спря я Паскуале. — Не мога да позволя да ти се случи нещо!

— Много мило — отвърна тя. — А сега се махни от пътя ми!

Блъсна го с рамо, опитвайки се да се промъкне до вратата, но той остана на мястото си като статуя, без да помръдне и милиметър.

— Сам — предупреди я Паскуале, — доста по-тежък съм от теб. Няма да стане!

— Стига! Не можем да го оставим там!

— Как да не можем! — сопна ѝ се той. — Не знам през кой от всичките кръгове на ада преминахме или с какво сме заслужили подобна участ, но не си ли тръгнем точно в този момент, ще се озовем в гроба.

— Билетът е негов!

— Тогава го остави под килимчето пред вратата му. Няма да позволя да умреш тук. Ако това се бе случило вчера, щях да те подкрепя. Сега обаче нещата са различни.

— Умолявам те! — каза Саманта и по покритото ѝ със снежинки лице започнаха да се стичат сълзи и да вдигат миниатюрни струйки пара.

Паскуале погледна през рамо към вратата.

— Ще минем отпред — каза той. — Така ще се озовем в гръб на онзи, който влезе. Ти ще стоиш зад мен.

Слезе от площадката и нагази в дълбокия две педи сняг, а Саманта тръгна по стъпките му. Вървяха плътно покрай стената на сградата, където снегът не беше чак толкова дълбок. Освен това така си осигуряваха известно прикритие. Когато стигнаха ъгъла, Паскуале надзърна и огледа фасадата, където откри тялото на мъртвия вече Пиги

да лежи в една пряспа. Снегът бе добил яркочервен цвят като аварийните конуси, които сигнализираха за една или друга опасност.

— Пред вратата има труп — прошепна той на Саманта. — Не мога да видя чий.

Тя въздъхна тихичко. Днес бе видяла повече мъртъвци, отколкото бе очаквала да види през целия си живот. Не можа да се сети точно колко души бяха загинали заради този глупав билет, който не прогаряше дупка в джоба ѝ, но прогаряше дупка в душата ѝ, стоеше мирен у нея, но подлудяваше света наоколо. Саманта потупа Паскуале по рамото.

— Добре — каза тя. — Ти печелиш! Да изчезваме оттук!

— Добра идея — отвърна той.

— Добра идея — изрече нечий глас зад тях.

Обърнаха се и видяха Чарлз Флаг, който не откъсваше очи от тях. Изглеждаше премръзнал и много ядосан.

31.

Понеделник, 24 декември, 10:45 ч.

— Божичко! — възкликна Флаг, насочил пистолета си към Саманта. — Останах без сили, докато ви догоня. Изтощихте ме. А сега ми го дайте, че ме чака и друга работа!

— Какво да ви дадем? — попита Саманта. Беше отчаяна и се опитваше да протака, тъй като не се съмняваше, че ги очаква съдбата, сполетяла Картър.

Флаг въздъхна.

— Опитваш се да спечелиш малко време, а? Виж какво, можеш да ми дадеш билета още сега и ще обещаю да те убия бързо. Ти обаче вече изразходваш малкото добра воля, която съм склонен да проявя към теб. Продължиш ли да ми създаваш проблеми, ще те прострелям в корема. Уверявам те, че това е изключително болезнен начин да умреш.

— Ами ако не е у мен? — каза тя. — Убиеш ли ме, никога няма да го откриеш.

— О, разбира се, че е у теб! — отвърна Флаг. — Ако си толкова умна, колкото смятам.

— Виж какво, давам ти билета и всеки си тръгва по своя път — предложи Саманта, скована от ужас. — Защо да не постъпим именно така? Защо трябва да...

— Ще броя до три — предупреди Флаг.

Е, това, значи, е краят, каза си Саманта. Нямахше никакъв смисъл да му дава билета. Той можеше просто да я застреля и да прерови джобовете ѝ. Секунди я делиха от смъртта. Щеше да умре в задната алея на жилищен комплекс за социално слаби. Щеше да умре на трийсет и четири, без да е постигнала нищо.

— Едно!

— Две!

Езикът на Флаг тъкмо докосна небцето, за да изрече „Три!“, когато задната врата, водеща към апартамента на Джамал, отхвърча,

отнесена сякаш от експлозия. Флаг се извърна само за миг, но за Саманта и Паскуале това беше повече от достатъчно.

Саманта се хвърли в краката му, а Паскуале заби рамо в гърдите му, успявайки за втори път по време на краткото им запознанство да избие пистолета от ръката му. Още топлото оръжие падна безшумно в снега и потъна в него като котва. Изненадан от нападението, Флаг се олюля назад, но все пак запази равновесие. Откъм площадката прозвучаха два изстрела, които отекнаха силно в празничния ден. Инстинктът за оцеляване на Сам се задейства в пълна мяра, тя сграбчи Паскуале за ръката и хукна към блока, колкото се може по-далеч от стрелбата.

Ако вниманието му не бе отклонено от парещата болка в бедрото му, Чарлз Флаг би останал впечатлен от тази проява на инстинкта за самосъхранение. Втори куршум прониза рамото му. Той изохка, удивен от собствената си глупост. Докато търсеше прикритие, мислите му се върнаха към случилото се в апартамента на Джамал.

Флаг бе нахлул в апартамента на Джамал, използвайки тялото на Мичъл и като човешки щит, и като боен таран. Джамал откри огън мигновено, в резултат на което превърна тялото на собствения си телохранител в кървав шницел. Флаг пусна трупа на Мичъл, който вече бе изиграл своята роля, и се озова от другата страна на вратата. Откри Джамал приклепнал в ъгъла и изстреля в тялото му три куршума, преди онзи да успее да отвърне на огъня. Докато Флаг презареждаше обаче. Джамал го изрита рязко и го събори на земята, след което запълзя към тъмния коридор, оставяйки кървава диря след себе си. В коридора беше тъмно като в рог, мракът бе прекалено непрогледен за Флаг. Искаше да последва Джамал, но не можа да събере сили да го направи. След като изпразни цял пълнител в мрака, той се обърна и тръгна към кухнята, където смяташе, че се крият Саманта и Паскуале. Докато крачеше натам. Чарлз Флаг си мислеше, че е крайно време да направи нещо по отношение на този свой страх от тъмното.

Е, стореното — сторено, не можеше да направи нищо, за да поправи грешката си. Мигом забрави билета и остави Сам и Паскуале да избягат. Приоритетите му бяха съвсем други. Куршумите можеха да

убиват. Огледа снега и откри дупката, която се бе образувала при падането на пистолета.

Грабна го и се хвърли в снега с надеждата да му осигури прикритие, а и да охлади раната в крака му. Миг по-късно надзърна иззад пряспата и огледа задната площадка. Остана смаян от видяното. Джамал се бе подпрял на парапета, а ръката му, която стискаше пистолета, стърчеше над старото напукано дърво и търсеше мишената. Бе прострелян смъртоносно и от крайчеца на устните му се стичаше кръв. Лицето му беше мъртвешки бледо, което го караше да изглежда още по-зловещо предвид черната му кожа. Дрехите му бяха покрити с червени петна, сякаш досега беше правил доматен сок.

Флаг се прицели в главата му и плъзна пръст пред спусъка. В същия миг пистолетът на Джамал се завъртя право към него. Флаг виждаше, че в младежа не е останал много живот, но въпреки това не можеше да му отрече куража.

Двамата стреляха едновременно.

Последният куршум, изстрелян от Джамал, прелетя далеч от целта и се заби в стената, обсипвайки алеята с късчета бетон. Горещите отломки паднаха в снега и дори зацвърчаха в него. Флаг, който все пак се намираше в доста по-добра форма от Джамал, стреля три пъти. Всеки от куршумите прониза противника му в гърдите и довърши започнатото вътре в апартамента.

Саманта и Паскуале се изнизаха тихо през вътрешния двор. Екотът от последните изстрели продължаваше да кънти в ушите на Саманта. Озърна се през рамо, но не видя нищо друго, освен бяла снежна пелена. Жителите на Рейвънууд си знаеха урока и щяха да останат по домовете си, докато полицейските автомобили не блокират целия комплекс, след което щяха да излязат и да обсъдят случилото се в безопасната компания на сините полицейски униформи.

Покритият пасаж между блоковете ги отведе обратно на Алън Авеню, където поеха на север, прекосиха шосето и се добраха до аудито на Саманта. Стори им се, че този преход продължава цяла вечност, но когато се дотъртриха до колата, запъхтени като чифт впрегатни коне, Саманта погледна часовника си и видя, че е изминал само час.

— Изморена ли си? — попита Паскуале.

— Не повече от теб — отвърна тя.

— Трябва да измъкнем колата от снега — каза Паскуале и сложи ръка на гърба ѝ.

— Така е. Имам идея.

След като прибра билета в джоба на джинсите си, Саманта съблече якето си и го пхна под задната лява гума на автомобила.

— Да изчезваме оттук — каза тя.

Паскуале вдигна вежди.

— Умно момиче!

Качиха се в колата. Саманта се настани зад волана, сложи ръка върху скоростния лост и натисна леко педала на газта. Надяваше се гумата да намери някакво сцепление върху плата на якето. Тя превъртя за миг, при което сърцето на Саманта подскочи в гърлото ѝ, но сетне грайферите се впиха в плата и колата потегли. Тръгнаха на юг към Гроув Авеню, където Саманта зави на запад, далеч от центъра на града.

— Никога няма да ни остави на мира! — каза тя, докато се движеха покрай къщи с викторианска архитектура и хасиенди в испански колониален стил. Колкото по-на запад отиваха, толкова по-свеж бе снегът, толкова по-малко улици бяха почистени. Навлязоха във Фен, или Ветрилото, квартал, разположен западно от центъра на Ричмънд, наречен така заради формата, която заемаше на картата. От Белведере Стрийт, която минаваше край Университета на Вирджиния, започваха половин дузина улици, разтворени като ветрило.

Паскуале замълча.

— Ще трябва сами да осребрим билета — продължи Саманта. — Направим ли го, няма да има за какво да ни преследва.

— Освен за да ни убие — каза Паскуале.

Саманта не отвърна нищо, а започна да навива на пръсти една тъмна къдрица.

— Да — съгласи се тя, — предполагам, че си прав.

— Какво ще правиш с парите?

— Нямам представа. Може да купя бейзболния отбор на „Доджърс“. Или тази улица от Фен. А на теб ще купя съседната. На нея има страхотно заведение за бургери.

— Питам те сериозно.

— Ще потърся наследници на Джулиъс.

— Не каза ли, че няма други роднини? — попита Паскуале.

— Това, че го е казал, не означава, че е истина.

— Саманта!

— Какво? Възможно е!

— Знам, че е възможно. Само че до края на живота си ще взимаш слюнка за ДНК тестове.

— Мога да ги даря за благотворителност — не се предаде тя.

— Това е един от възможните варианти.

— Имаш ли по-добра идея?

— Мисля, че трябва да задържиш парите.

— Какво?

— Помисли само какво преживя — продължи Паскуале. — Помисли какво можеш да направиш с тях. Защо не? Какво обезщетение ще получиш, когато от „Уилит & Хол“ прекратят договора ти? Можеш да основеш фондация. Да я превърнеш в делото на живота си. Ще си определиш някаква заплата, а всичко останало ще отиде за благотворителност. Ще се справиш далеч по-добре с управлението на парите от онези благотворителни организации, които харчат лъвския пай от даренията за собствени нужди. Не умирай заради този билет!

Идеята резонира в душата ѝ като акорд от добре настроена китара. Какво друго можеше да направи? Единствените двама души, които имаха законни права върху билета, бяха мъртви. Саманта дори нямаше представа откъде да започне издирването на останалите наследници на Джулиъс Уийлър. Освен това беше толкова уморена. Ужасно уморена. Струваше ѝ се, че през последните три дни около нея непрекъснато валят трупове.

Дали ще успее да връчи билета на законния му собственик, който и да бе той в момента? Или щеше да загине, преди да успее? Наистина ли идеята на Паскуале беше чак толкова нелепа? Тя можеше да извърши толкова много добри дела с парите. Целта ѝ не бе да забогатее, нали? Е, вярно, щеше да плати дълговете на родителите си и да ги осигури до края на дните им. Така само щеше да компенсира злото, сторено от онзи идиот брат ѝ. Щеше да си осигури комфортен живот. Да извърши куп добрини. И никога вече да не работи като адвокат. Това не бяха лоши неща. Тя не беше лош човек. Именно

такива мисли се въртяха в главата ѝ като хамстер във въртележка, докато насочваше колата на запад по Гроув Авеню.

— Много съжалявам, че те забърках във всичко това — каза Саманта. С крайчеца на очите си забеляза, че Паскуале трепва при всяко помръдване в седалката. — Как са ребрата?

— Честно казано, нуждаят се от още малко сос.

Когато приливът на адреналин отмина като излял се набързо летен дъжд, остра болка прониза крака на Флаг. Огледа раната и със задоволство установи, че куршумът е влязъл и излязъл съвсем чисто, без да засегне костта, малко над коляното. Раната в рамото обаче изглеждаше по-сериозна. Тя изискваше повече грижи и щеше да зарасне едва след няколко седмици. За щастие снегът бе ограничил кръвотечението, макар да съществуваше вероятност раната отново да се отвори, когато Флаг се прибере на топло. Трябваше да се снабди с аптечка и да си почине малко.

Надигна се, подпря се на стената и закуцука по задната алея на Рейвънууд. Безжизненото тяло на Джамал Уийлър висеше върху дървения парапет, но Флаг не му обърна никакво внимание. Беше прекалено отвратен от самия себе си. Този дребен гангстер едва не му бе видял сметката. „Браво, Чарли, отлично се справи! Къде ти беше умът бе, човече? Освен това крайно време е да преодолееш този свой страх от тъмното. Започваш да се излагаш, нали, Флаг? — каза си той, докато крачеше в снега. — Страх от тъмното, а?“

Час по-късно откри една къща на Гроув Авеню, чиито собственици бяха заминали някъде за коледните празници. Може би трябваше да смени престъпното си поприще. Проникването в чужди домове беше толкова лесно! На верандата лежах четири вестника, грижливо навити на руло. Лампата над входната врата светеше, а снегът, покрил алеята за автомобили отстрани, бе дълбок до коленете, което означаваше, че никой не е паркирал тук поне от три дни. Откри резервен ключ под една саксия, в която някой бе посадил отдавна изсъхнали стръкчета босилек. Вратата се отвори и Флаг се озова пред купчина писма и сметки, разпилени по пода.

След като затвори вратата зад себе си, той огледа къщата и откри добре заредена с козметични принадлежности баня непосредствено до

дневната. Събра всички необходими неща, съблече се, влезе във ваната и се зае за работа. Първо изля половин шише перхидрол върху входната рана, а останалото — върху изходната, която беше малко по-голяма, тъй като куршумът се бе разширил леко по време на своя полет. Раните бяха чисти. Чарлз Флаг знаеше, че е извадил голям късмет. Типове като Джамал обикновено използват куршуми с кух връх, наричани „убийци на ченгета“, които биха разкъсали бедрената му артерия. Докато обработваше раната, от нея изтече доста кръв и обагри ваната в аленочервено.

Флаг се присви и простена от болка, когато слабата киселина проникна в раната, но знаеше, че това е нищо в сравнение с болката, която го очаква след малко. Когато приключи, отвори шишенце спирт за разтривки. Без изобщо да се замисля, изля част от него в раната. Сякаш пъкна крака си в буен лагерен огън. В гърлото му се надигна мощен рев, досущ като двигателите на самолет, който стои на пистата в очакване да излети, но Флаг успя да го сдържи. По лицето му се стекоха бистри сълзи и той продължи да повтаря наум любимата си мантра.

Оцеляване на най-приспособимите. Оцеляване на най-приспособимите. Оцеляване на най-приспособимите.

Когато приключи с дезинфектирането на раните на крака, откъсна парче конец за чистене на зъби, накисна го в спирта, дезинфектира и една игла за шиене, която бе намерил, и ги заши. Сетне ги покри с две големи парчета марля и бял лейкопласт. После насочи вниманието си към куршума в рамото. Бе пронизал лопатката, но не беше излязъл от другата страна. Напипа го точно под ключицата. Макар тази рана да кървеше по-слабо, тя можеше да му създаде далеч по-сериозни проблеми от много по-чистата рана в крака.

Затътри се към кухнята, където откри голям нож, който дезинфектира със спирт. Върна се във ваната и изрязва малко цилиндърче плът около куршума, сякаш белеше плод. Извади парчето олово с върха на ножа. Куршумът падна във ваната и остави кървава дияр върху емайлираната повърхност. Флаг повтори процедурата за дезинфекция, след което заши раната и я покри с марли и лейкопласт, както бе сторил това и с другата. Болката бе чудовищна, направо апокалиптична, далеч отвъд пределите, които друг човек би могъл да

издържи, без да изгуби съзнание. Чарлз Флаг обаче не беше като другите хора. Той го знаеше. Той бе еволюирал.

Импровизираното лечение бе приключило. Като допълнителен бонус Флаг откри в аптечката почти пълно шишенце с таблетки цефалексин. Мигом глътна една с надеждата антибиотикът да предотврати всяка инфекция още в зародиш. Таблетките щяха да му стигнат за двуседмичен курс на лечение. Огледа превръзките на раните си и реши, че в спешното отделение на която и да е болница едва ли биха могли да направят повече от това. Професор Дарвин би се гордял с него.

Идеята да взема лекарства не му допаднаше особено, но еволюцията предполага човек да се приспособява към заобикалящата го среда. В резултат на несекващия си стремеж да се тъпче с все повече и повече лекарства обаче, човечеството бе направило бактериите хилядократно по-силни и устойчиви в сравнение с преди десет години например. Така поколение след поколение бактериите, с които човешкият организъм се бе справял без външна помощ, сега бяха еволюирали в супербактерии. Побиваха го тръпки само при мисълта за това.

Макар и тежко ранен, Чарлз Флаг си оставаше възпитан гост, затова изми кръвта от ваната и прибра куршума, който бе извадил от раната. Това беше най-малкото, което можеше да направи. Облече се бързо, но се почувства отпаднал, притеснен. Любопитството му надделя и реши да огледа всички стаи в къщата. На стената в трапезарията откри семеен портрет, доста професионално направен. Главата на семейството, набит, широкоплещест тип с елегантен костюм. Майката не можеше да се нарече дебелана, но нямаше да сбърка, ако пропуска едно-две хранения дневно. Лицето ѝ бе покрито с тежък грим, а изражението ѝ толкова високомерно, че на Флаг му се прииска да я зашлеви. Синовете им близнаци бяха високи и красиви.

32.

Понеделник, 24 декември, 18:00 ч.

Празничната вечеря на Бъдни вечер трябваше да започне точно в шест, но както можеше да се очаква, нещата не вървяха по график. В шест часа Зайна дори не бе започнала да се гримира, а гримът е от изключително значение за всяка уважаваща себе си ливанска домакиня. Затова в шест часа тя се занимаваше с далеч по-прозаични неща като приготвяне на кибе и киснене на булгур.

Саманта, следвана по петите от Паскуале, завари баща си в кабинета му, където пиеше арабско кафе и разговаряше с Хишам. Посрещна я с топла усмивка, при което сърцето ѝ се разтопи от любов към него и разбира се, към майка ѝ.

— Здравей, скъпа — каза той и остави вестника си. — Какво правиш?

Сетне забеляза Паскуале и възкликна:

— Паскуале! *Мархаба, хабиби!*

След това традиционно приветствие Омар се приведе напред и удостои Паскуале с мечешка прегръдка и целувки по двете бузи. Паскуале му отвърна със същото.

— *Кийфак?* — попита Паскуале. — Как си?

Господи, родителите ѝ още бяха влюбени в Паскуале!

— Радвам се да те видя, момчето ми! — продължи Омар.

На Саманта ѝ се искаше баща ѝ да не го посреща така сърдечно, дори да му малко е сърдит заради емоционалната криза, в която бе изпаднала след заминаването му. От друга страна обаче, малцина умееха да омайват околните като Паскуале Паоли.

— И така, какво правиш тук?

— Не ме ли искате на трапезата си за Бъдни вечер?

— Не, не, не става въпрос за това. Просто не те очаквахме.

— Ами... — каза Саманта — нали е Коледа. А и Паскуале искаше да се отбие, за да ви поздрави...

Двамата седнаха в онзи ъгъл на дивана, който се намираше най-близо до кухнята, но и беше точно срещу баща ѝ. Докато се оглеждаше из стаята, където всяка вещ събуждаше различен спомен, Саманта взе решение. Не се съмняваше, че това е правилното решение, тъй като почувства, че мигом постига мир със своето вътрешно аз. Това беше най-странното чувство, което бе изпитвала някога.

— Трябва да ви кажа нещо — заяви Саманта. — Мама също трябва да го чуе.

— Зайна! — изрева Оман. — *Бентек хаун!* Дъщеря ти е тук!

Зайна дойде бързо от кухнята, бършейки пътьом ръцете си в овехтяла кърпа. Изпищя като малко момиченце, когато видя Паскуале Паоли. Тя също бе негова голяма почитателка.

— Паскуале!

Саманта се изправи и разцелува майка си по двете бузи.

— Той остава за вечеря!

Това не беше въпрос.

— Седни за малко, мамо. Трябва да ви кажа нещо.

Зайна Хури не просто седна, а се стовари тежко на дивана и притисна ръка към сърцето си.

— Какво има? — попита тя. — Ти болна? Омар, тя болна? Изглежда болна! Онази вечер разбрала, че има нещо!

Зайна Хури реагираше свръхемоционално на всяка новина за болест, сполетяла някое от децата ѝ, и преувеличаваше безкрайно и най-дребните симптоми на неразположение. Когато Саманта и сестрите ѝ бяха малки, почти всяко ожулване означаваше левкемия („не бива ожулва толкоз лесно!“), всяко главоболие — тумор в мозъка („вие прекалено малки за главоболие!“), а навехнатото коляно — рак на коляното („твое коляно трябвало бъде по-здрavo?“). Саманта, разбира се, бе изкарала всички обичайни детски болести, голяма част от които бе скрила от майка си, за да ѝ спести излишните тревоги.

— Не, мамо! Не съм болна! Това е само настинка! — Саманта премълча тревожната мисъл, че може да не доживее до Нова година, но това — за най-голямо облекчение на майка ѝ — не беше свързано с каквато и да било болест.

— Ето какво — започна Саманта, — след празниците напускам адвокатската кантора. Повече няма да бъда адвокат.

— Ще се омъжваш ли? — попита баща ѝ.

— Не.

— Ти болна? — попита майка ѝ.

— Мамо!

— Ти не изглежда добре.

— Не! Просто не искам повече да бъда адвокат.

Наблюдаваше внимателно реакциите на родителите си. Майка ѝ се разплака, което Саманта приписа на обстоятелството, че е единственото ѝ дете, което бе успяло да завърши университет и да осъществи мечтата, довела родителите ѝ в Америка преди толкова десетилетия. На Зайна Хури изобщо не ѝ мина през ума, че Саманта може да има други планове за живота, и реши, че се е провалила като майка. Омар Хури продължи да пие кафето си, без да пророни нито дума. Хишам не каза нищо, проявявайки достатъчно мъдрост да остави главата на семейството да заговори първи.

— Хишам, мога ли да поговоря с родителите си насаме? — попита Саманта.

— Какво, аз не съм ли от семейството? — попита гръмогласно той, докато се надигаше от мястото си. — Не мога ли и аз да кажа нещо?

Саманта замълча. Братовчедът на баща ѝ се почувства обиден по онзи типичен за ливанските мъже начин и дори сега да го помолеше да остане, това нямаше да промени нищо. Той се бе почувствал унижен от една жена и вероятно никога нямаше да ѝ го прости. Е, ще го преживея, каза си Сам. Хишам излезе с тежки стъпки от стаята и се запъти към бара в дневната, където си наля щедра доза арак, традиционна арабска напитка с доста висок градус, след което се нацупи като четиригодишно дете.

— Как е бизнесът? Много ли е зле? — попита Саманта, когато останаха сами. — Кажете ми истината.

Омар се почеса замислено по брадичката.

— Всичко е наред, скъпа — отвърна той.

— Татко, престани! — каза тя.

— Няма за какво да се тревожиш — настоя той.

— Вижте, причината да ви задавам този въпрос е, че искам да купя магазина от вас — обясни Саманта. — Време е да се пенсионираме. Позволете ми да поема нещата в свои ръце.

Тя замълча, докато баща ѝ осмисляше чутото и се чудеше как ѝ е хрумнала тази идея.

— Не можеш да си го позволиш — каза Омар. — Така мисля.

— Да, може — намеси се изненадващо Паскуале. — Аз осигурявам нужните ѝ средства, Омар.

Омар отново отпи от кафето си. Саманта забеляза с периферното си зрение, че Паскуале ѝ намига.

— Обичам магазина — обясни тя. — Зная колко е важен за вас. Но той е важен за всички нас. Искам магазинът да оцелее.

— Я, Аллах! — възкликна майка ѝ. По принцип това означаваше „О, Господи!“, но в по-свободен превод гласеше „Мамка му!“.

Омар пое дълбоко дъх и го изпусна бавно, при което гърдите му се надигнаха и отпуснаха като балон. На Саманта ѝ се стори, че усеща как всички грижи и тревоги напускат тялото му като вода, която изтича през сифон.

— Добре — каза той, — но искам да чуя подробности.

Омар не се посъветва със Зайна, преди да вземе това решение, но Саманта не бе и очаквала да го направи. Зайна също. Така стояха нещата. Щом той бе решил, че е време да продаде магазина, значи наистина беше време да го продаде. Въпреки това Саманта се усмихна, като видя как майка ѝ кима енергично.

— Добре — каза тя, — ще обсъдим подробностите след празниците.

— Хрумна ти страхотна идея — отбеляза Паскуале, докато топеше къшей арабска питка в купичката си с хумус. Той питаеше почти нездравословна любов към хумуса. Бе в състояние да го поглъща с килограми.

— Ммммм — отвърна Саманта, докато се хранеше. Тя почти не бе слагала зальк в устата си през последното денонощие.

Двамата се бяха оттеглили в сумрачното антре, далеч от хаоса и глъчката, които царяха в трапезарията. Дори оттук обаче Саманта можеше да чуе как сестра ѝ Емили спореше с братовчедка им Хара дали в кибето има прекалено много лук, затова двамата разговаряха шепнешком.

— Наистина ли искаш да го направиш? — попита Саманта.

— Да — отвърна Паскуале, — наистина. Готов съм да се върна у дома. И домът ми ще бъде там, където си ти. Обичам този магазин. Мисля, че ще се справим добре. Не се притесняваш, нали?

— Повече се притеснявам за нашия приятел.

— Той пое два куршума — отвърна Паскуале. — Мисля, че в момента не му е до нас.

— Но все пак успя да ни открие, след като ти скочи с колата в реката.

— Така е. Виж какво, появи ли се, дай му билета. Няма начин да убие трийсет араби.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Най-вероятно ще реши, че всички тук са терористи.

— Много смешно!

— Е, не съм сто процента сигурен... да речем, деветдесет.

— Не мога да остана — заяви Саманта. — Не мога да поема риска той да ме открие тук. Мисля, че всичко ще бъде наред, ако дойде, когато мен ме няма. Няма причина да наранява останалите.

— Тогава да си тръгнем веднага след вечеря — предложи Паскуале.

— И къде ще отидем?

— Някъде. Но може ли да се нахраним преди това?

— Разбира се — съгласи се Саманта и добави след кратка пауза. — Какво правиш тук все още?

— Какво имаш предвид? Между другото, лозовите сармички са страхотни.

— Отзова се веднага щом те повиках. Дори не попита защо ти се обаждам.

— Какво мога да кажа? Такъв съм си — готин пич!

Саманта знаеше, че Паскуале не казва истината, а въпросите ѝ го карат да се чувства неловко. Започна да дъвче по-бавно, а погледът му — да се рее из стаята. Тя сложи ръка върху коляното му.

— Можеше да загинеш. И вината за това щеше да бъде моя.

— Не, вината щеше да бъде на онзи тип, както и да се казва той.

— Знаеш какво имам предвид.

— Да, зная — съгласи се той. — Зная. Виж, по стечение на обстоятелствата този билет се превърна в твоя отговорност, в кръст,

който трябва да носиш. Едва не загинахме заради него. Ти настоя да постъпиш правилно. Аз не исках. Не можех да направя нищо друго, освен да се опитам да те предпазя.

— А сега?

— Сега ли? Направихме всичко по силите си — каза Паскуале.
— Утре ще се спотаим някъде, а в сряда ще осребрим билета. Направи каквото можа.

— Не мисля, че е редно.

— Редно ли? — попита той. — Редно ли е Картър и Тод да убиват Джулиъс? Редно ли е някакъв откачен убиец да ни преследва вече четирийсет и осем часа? Ако не беше ти, Картър щеше да похарчи тези пари за курви и метамфетамин на кристалчета през следващите петдесет години. Нали така? Виж, ако искаш да опитаме да открием наследниците на Джулиъс, ще го направим. Но ще го направим по начин, който да не изложи на риск твоя живот и живота на всички около теб. Помниш ли какво ти казах, когато бяхме в твоя апартамент? Че се надявам никой да не разбере, че билетът е у теб? Видя колко хора загинаха. А ние се отървахме на косъм.

— Добре — каза Саманта и вдигна длани в знак, че се предава.
— Съгласна съм. Съгласна съм.

Дълбоко в себе си обаче знаеше, че съвсем не е сигурна в думите си.

33.

Сряда, 26 декември, 08:58 ч.

Саманта извади късмет и откри свободно място на първото ниво на обществения паркинг на ъгъла на Девета и Кери Стрийт в центъра на града. Остана много доволна от това, защото се чувстваше ужасно изморена. След като вмъкна малкото купе на място за паркиране, което се намираше само на няколко крачки от улицата, двамата с Паскуале, всеки с чаша скъпо кафе в ръка, се запътиха към централата на лотарийната компания, която се намираше две преки северно от тях на Банк Стрийт. Беше студено облачно утро, живакът бе застинал някъде около шест-седем градуса под нулата, но бурята като че ли окончателно си отиваше. По улиците сновяха снегорини, които оставяха безкрайно дълги купчини мръсен сняг покрай тротоарите.

Докато завиваха наляво по Девета улица, Саманта зърна за миг отражението си в лъскав метален панел от облицовката на някаква сграда. Олеле, каза си тя! Изглеждам ужасно! Беше облякла джинси и дебел суичър с логото на Университета на Флорида, който един ден — докато още учеше в колежа — бе открила в коша си с пране. Как точно се бе озовал там, се оказа загадка, която Саманта не успя да разреши, тъй като не познаваше човек, който да носи дрехи с емблемата на този университет. Но това не попречи на суичъра мигом да се превърне в любимата ѝ дреха. Студеният въздух сякаш успокояваше очите ѝ, подпухнали и зачервени от умора.

— Добре ли си? — попита я Паскуале.

— Радвам се, че всичко ще свърши.

— Как спа?

Саманта го погледна, без да отговори. Това означаваше: „Не особено добре“. Паскуале отпи мълчаливо от кафето си и огледа потъналите в тишина сгради около тях.

Изминали бяха два дни от вечерята на Бъдни вечер в дома на семейство Хури. Саманта бе прекарала следващите две безсънни нощи в два различни хотела, в които отседнаха в очакване на първия работен

ден за представителството на „Суперлото“ във Вирджиния. Първата нощ в хотел „Холидей Ин Експрес“ северно от Ричмънд Саманта прекара седнала в един неудобен фотьойл до вратата, която барикадираха със скрина. Беше се замислила дали да не поднови консумирането на връзката си с Паскуале с надеждата това да ѝ помогне да се отпусне и да заспи, но реши, че подобен ход вероятно би създал нови проблеми, с които понастоящем не бе готова да се справи.

През голяма част от времето се опитваше да убеди самата себе си, че трябва да предаде билета на полицията или на представител на лотарийната компания и да приключи с всичко това. Проблемът беше, че като адвокат тя добре познаваше човешката природа. Бе видяла със собствените си очи колко смърт бе донесло това миниатюрно листче хартия, дълго не повече от седем-осем сантиметра, и изпитваше угризения да го осребри сама и да прибере парите. Надяваше се този ужасен уикенд да завърши с хепиенд.

Затова предпочете да изгледа цяла дузина повторения на „Шоуто на Козби“ по „Никълодиън“. В пет сутринта превключи на ранните новини по Си Ен Ен, които отново бяха посветени на печелившия билет от лотарията на „Суперлото“. През долната част на екрана преминаваше лента и написаното върху нея я накара да зяпне смаяно, да слезе от фотьойла, да седне на пода и да изгледа цялата емисия от край до край.

КАСИЕРКАТА, ПРОДАЛА БИЛЕТА ЗА \$ 415 МЛН., ОТКРИТА ПРОСТРЕЛЯНА

Същата репортерка, която с такова неудоволствие бе отразила лотарийната мания преди три вечери, сега предаваше от местопрестъплението. Това беше най-важната задача, която телевизионният канал ѝ бе възлагал, и тя нямаше никакво намерение да се издъни. Ако Саманта бе изгледала репортажа отпреди няколко нощи, несъмнено щеше да остане удивена от драматичната промяна. Журналистката използваше жив, енергичен език с въздействащи глаголи и плашещи прилагателни.

— Тази сутрин полицията в Ричмънд, Вирджиния, започна издирването на жесток убиец. Детективите търсят отговора на въпроса дали безсмисленото на пръв поглед убийство на Карли Мадисън е свързано с билета, спечелил четиристотин и петнайсет милиона долара, който тя е продала два дни преди това. Полицията не изключва версията убиецът да се опитва да се добере до билета.

Така ли?

Коледата пък прекараха в „Ред Рууф Ин“ южно от града, а празничното им меню се състоеше от пържено пиле, картофено пюре и зелена салата, купени от най-близкия кулинарен магазин. Вечеряха на едно от двете двойни легла в стаята. Саманта позвъни на родителите си и им честити Коледа. Те съвсем не бяха останали очаровани от внезапното ѝ и напълно необяснимо напускане на дома им на Бъдни вечер, но добрата новина бе, че никой не я беше търсил у тях.

Същата нощ Паскуале взе още шест ибупрофена, в резултат на което след броени секунди главата му клюмна върху възглавницата. Неспокойната му дрямка бе накъсана от отвратителни кошмари, в които огромни стада кресливи маймуни пушеха пури, обвити в банкноти от по хиляда долара. Към шест часа и двамата вече си бяха взели душ, бяха се облекли и бяха готови да излязат.

— Ето го — посочи Паскуале и смушка Саманта с лакът. Офисите на „Суперлото“ се намираха в небостъргач от стъкло и бетон, разположен между Девета и Десета улица, южно от Капитолия на Вирджиния.

— Ето го — повтори Саманта.

— Нуждаем ли се от някакъв план? — попита Паскуале.

— Искаш да кажеш дали трябва да изложим версиите си от самото начало?

Той кимна.

— Мислих за това — каза Саманта. — Очевидно знаят кога и къде е бил купен билетът. От друга страна обаче, никой не знае как е попаднал у Джулиъс. Ако ме попитат, ще кажа, че съм помолила приятел да ми купи билет.

— Добре си се подготвила за човек, който не иска да осребри печалбата.

— Моля те, не започвай!

— Извинявай.

— Пристигнахме — каза Саманта, пое дълбоко дъх и пристъпи към въртящата се врата на входа.

Офисите на „Суперлото“ приличаха на щур тийнейджърски вариант на банкова централа. Разбира се, имаше доста общи черти с традиционните банкови салони — излъскани до блясък мраморни подове, касиерки, седнали зад гишета със скъпа дървена ламперия, трезори, пълни с купища банкноти... Но вместо сериозните и делови касиерки да взимат пари от добре възпитаните си клиенти, които ги депозират срещу минимална лихва, паричният поток бе насочен тъкмо в обратната посока. Тук сякаш цареше денонощен купон. Касиерките бяха облечени в светлосини блузи с извезана върху тях емблема на „Суперлото“, а от скритите в тавана високоговорители кънтеше класически рок. Из фойето патрулираха двама зле обучени охранители, които обаче изглеждаха доста внушително със своите униформи и оръжия. От тавана висеше голямо електронно табло, на което едно след друго се сменяха няколко съобщения:

ДЖАКПОТЪТ ЗА УТРЕШНИЯ ТИРАЖ Е \$ 23 МЛН.!

Това впечатли Саманта. Шоуто трябваше да продължи.

СУПЕРЛОТО — ЗА ДА СПЕЧЕЛИТЕ, ТРЯБВА ПЪРВО ДА СИ КУПИТЕ БИЛЕТ!

След което някой може да ви гръмне в главата!

СПЕЧЕЛИЛИТЕ — МОЛЯ, ЗАПОВЯДАЙТЕ НА КАСИТЕ!

Саманта тръгна към плюшените възета, които водеха до касите. Дватама с Паскуале бяха първите посетители за деня. От другата страна на гишетата касиерките си бърбеха весело и подготвяха работните си места. Саманта чу как някои мърморят недоволно, но кой можеше да ги обвини? На никого не му се работеше в деня след Коледа.

Усмихнете се, момичета, каза си. Денят обещава да бъде много вълнуващ.

Лорън Уолш не беше никак доволна, че трябва да работи на днешния ден. Още преди месец бе подала молба за отпуск, която бе одобрена от началството, но онази кучка Натали, пряката ѝ ръководителка, бе решила в последния момент да прекара празниците по ски пистите на Вейл. Затова отпуската ѝ бе заменена изневиделица от „Докарай си задника тук!“ и когато тази сутрин отвори входната врата на своя дом, момченцето ѝ стискаше новата си играчка в ръце, а по лицето му се стичаха крокодилски сълзи. Лорън се надяваше Натали да се блъсне в някое дърво. Господи, колко мразеше тази работа!

Докато първите късметлии за деня крачеха към гишето ѝ, тя отпи глътка „Маунтин Дю“ от бутилката, която криеше отдолу. Наръчник с правилата за вътрешния ред на „Суперлото“ строго забраняваше на касиерките да консумират храни и напитки на работното си място. На Лорън обаче не ѝ пукаше.

— Добро утро — каза тя и прибра бутилката отдолу.

— Здравейте — поздрави Саманта. — Не съм сигурна какво точно трябва да направя — каза тя и вдигна билета.

— Аз ще се погрижа за всичко. Май сте спечелили един хубавичък коледен бонус?

— И още как — отвърна Саманта.

Лорън взе билета, без дори да го погледне, и прокара подвижния четец над баркода му, за да провери валидността му. Компютърът ѝ реагира по странен начин и прикова погледа ѝ към задрямалия ѝ монитор. На екрана гневно мигаше поредица от съобщения:

ПРОВЕРКАТА НА БИЛЕТА ПРИКЛЮЧЕНА.

НЕЗАБАВНО УВЕДОМЕТЕ НЕПОСРЕДСТВЕНИЯ СИ РЪКОВОДИТЕЛ

Сърцето ѝ заби ускорено. Лорън вдигна слушалката и набра номера на дежурния ръководител смяна. Не можеше да повярва. Тази мацка бе спечелила целия проклет джакпот! В душата ѝ се прокрадна завист.

— Обажда се Лорън Уолш, гише 3.

Саманта забеляза изненадата, изписана на лицето на касиерката, и се зачуди на кого ли се обажда. Вероятно на полицията. Да, щеше да прекара следващите три години във федерален затвор. Измамните, свързани с националните лотарии, се смятаха за федерални престъпления, нали?

След като проведе разговора почти шепнешком, Лорън окачи на гишето си табелка с надпис МОЛЯ, ОБЪРНЕТЕ СЕ КЪМ СЪСЕДНАТА КАСА.

— Трябва да ви заведе горе — заяви тя. — Изчакайте една минута.

Тя излезе иззад гишето си и ги поведе към асансьорите в дъното на фойето. Саманта усещаше как погледът ѝ я пронизва като бормашина.

— Поздравления — честити ѝ Лорън, докато чакаха асансьора.

— Къде отиваме? — попита Паскуале.

— Горе — отвърна тя. — Ще се срещнете с регионалния мениджър, с шефовете на отделите за връзки с обществеността и маркетинг, с още няколко души. Ще ви подготвим за пресконференцията. Сещате се, нали, онази, на която снимат късметлията с огромен чек? Такива неща... Денят ще бъде много вълнуващ.

Вратите на асансьора се отвориха и тримата влязоха в кабината. Петнайсетте секунди до третия етаж изминаха в мълчание. Когато вратите се отвориха отново, Саманта видя, че ги очаква притеснен на

вид мъж, чийто костюм бе поне с два номера по-голям от необходимото. До него стоеше възпълна жена.

— Здравейте, аз съм Арън Дагет — заяви той и протегна ръка. — Регионален мениджър на „Суперлото“ за средноатлантическия регион. Поздравления!

— Благодаря — отвърна Саманта и пое малката му потна длан в своята. — Саманта Хури. Това е приятелят ми Паскуале.

— Госпожице Хури, вие сте невероятна късметлийка!

Само ако знаеше истината, помисли си Саманта.

— Да, предполагам, че е така. Шансът човек да спечели джакпота наистина е малък — съгласи се тя.

— И още как! Знаете ли каква е вероятността да ударите джакпота на „Суперлото“?

Саманта и Паскуале поклатиха глави.

— Повярвайте ми, нищожна е!

— Не се съмнявам.

— На каквото и да заложите от тук нататък, ще последвам примера ви! Вие наистина сте невероятна късметлийка! Няма да си мия ръката, докато не стигна във Вегас.

Настъпи неловко мълчание, което продължи няколко секунди. Саманта се покашля и попита:

— Как ще процедираме?

— Ами... — започна Арън Дагет и се покашля в шепата си — ще караме поред. Първо ще ви поставим тази информационна гривна — каза той и нахлузи на китката ѝ пластмасова гривна с отпечатан върху нея баркод. — Ще ви вземем отпечатъци, ще ви направим снимка. Така процедираме, за да се уверим, че спечелилият е този, за когото се представя. Към обяд ще се качим на самолета за Атланта, където се намира централата на „Суперлото“. Там ще извършим цялата магия.

— Магия?

— Ами... там ще трябва да попълните всички необходими документи, да решите дали ще вземете цялата сума, или ще ви бъде изплащана на годишни вноски. Но почакайте, почакайте! Много бързам. Мога ли да ви почерпя по едно кафе?

Саманта и Паскуале вдигнаха чашите, които държаха в ръце.

— А, да! Вече си имате кафе. Колко глупаво от моя страна. Трябва да разберете, че всички в офиса сме изключително

развълнувани. Това е най-големият джакпот в историята! И вие го печелите!

— Вижте какво — каза Саманта, — не искам много публичност.

— Не искате публичност? — помръкна Арън Дагет. — Ще има пресконференция.

— Не обичам подобни неща — настоя тя. — Освен това купих билета по някаква странна прищявка. Дори помолих друг човек да го купи вместо мен. Затова дойдох толкова рано. Искам да приключа час по-скоро.

Арън Дагет стисна зъби. Очевидно беше силно разочарован. Саманта не разбираше причината. Дали пък не се бе надявал да се появи пред телевизионните камери редом с нея?

— Длъжна ли съм да участвам в пресконференцията? — попита тя.

— Съветваме всички, които са спечелили от нашата лотария, да се включат в пресконференцията — отвърна той. — Нали разбирате, снимката с големия чек и всичко останало... Получава се страхотно шоу.

— Но не съм длъжна, така ли?

— Не — призна Дагет. — Не сте длъжна. Но наистина смятаме, че се получава чудесно шоу.

— В такъв случай ще го пропусна — заяви Саманта. — Ще се придържам към абсолютния минимум, необходим за да си получа парите.

— Добре — отстъпи той. — Деб ще се погрижи за снемането на отпечатъците и фотографирането. Ще уведомя централата. Самолетът на „Суперлото“ ще пристигне съвсем скоро.

— Самолетът?

Това като че ли вля нова енергия у Дагет.

— Да, „Гълфстрийм“ — обясни той. — Това е самолетът, който отвежда победителите до централата в Атланта. Пътуването много ще ви хареса.

Някъде звънна невидим мобилен телефон.

Дагет вдигна показалец.

— Моля да ме извините за момент — каза той и извади телефон от джоба на самото си. Отдалечи се на няколко крачки от тях, но останалите можеха да го чуват.

— Арън Дагет — каза той. — Добро утро, сър. — Пауза.

— Да, тук са. — Нова пауза. — Да, ще им съобщя.

Паскуале погледна към Саманта, която вдигна рамене.

— Да, сър, ще им съобщя — повтори Дагет.

Той се върна при тях и събра леко длани.

— По всичко изглежда, че ще посрещнем специален гост — заяви регионалният мениджър на лотарията.

— И кой е той? — попита Саманта, сетила се изведнъж за Чарлз Флаг, който като нищо би могъл да се появи отнякъде, за да довърши започнатото.

— Главният изпълнителен директор.

— Главният изпълнителен директор на какво?

— Главният изпълнителен директор на „Фулс Голд Трейдинг Партнърс“.

— И какво, по дяволите, е това? — попита Паскуале.

— Това е компанията, лицензирана от федералното правителство да оперира „Суперлото“.

— И защо ще идва? — попита Саманта.

— Нямам представа — призна Дагет. — Помоли само да му уредя среща с вас в конферентната зала. След два часа. А междувременно можем да се погрижим за отпечатъците и снимките.

— Нямам нищо против — каза Саманта.

Два часа по-късно Саманта и Паскуале влязоха в конферентната зала, отпивайки кафе от керамични чаши с логото на „Суперлото“. Подарък от фирмата. Саманта започна да се разхожда нервно напред-назад.

— Става нещо странно — заяви тя. — Знаят, че не сме купили билета.

— Е, и? Не сме купили билета. Няма никакво значение как билетът се е озовал у нас. Важното е, че е у нас. Освен това, ако ни подозираха в нещо, нямаше да изпратят главния изпълнителен директор на компанията, а полицията.

В думите на Паускале имаше логика.

На вратата се почука.

Саманта се обърна и видя на прага главния изпълнителен директор на „Фулс Голд Трейдинг Партнърс“.

— Добро утро — каза той.

Саманта и Паскуале кимнаха.

— Аз съм Ардън Макинли.

34.

Сряда, 26 декември, 11:52 ч.

Шест години преди Джулиъс Уийлър да купи печелившия лотариен билет от „Щастливият Лу“, един новоизбран републикански сенатор от Уайоминг на име Тед Доусър се чудеше как да увеличи своята популярност. В партията му го смятаха за изгряваща звезда, самият той кроеше планове да се включи в кандидатпрезидентската надпревара след някой и друг мандат. Преди това обаче трябваше да направи име, за да не се превърне в някой от онези неудачници, които се включват в първичните избори, без никой да е чувал за тях.

Тед Доусър бе прочел статия в списание „Икономист“, посветена на популярността на лотарийните игри в Европа, и бе решил, че американското правителство трябва да направи нещо по въпроса. Защо и Щатите да не се позабавляват? Година по-късно той внесе в Сената законопроект под номер 815, станал известен и като Закона за националната лотария. Почти мигновено цялата нация бе запленена от възможността да спечели джакпот, който нарастваше експоненциално всяка седмица.

Първоначално членовете на Конгреса се противопоставиха на идеята да притиснат по този начин щатските лотарии, които трябваше да бъдат принесени в жертва на олтара на националната игра. Някои конгресмени изразиха чисто теоретични опасения, свързани с нарушаването на Търговската клауза^[1] и Четиринайсетата поправка^[2], която повечето американци или не разбираха, или пет пари не даваха за нея. Първоначалните социологически проучвания, извършени на територията на цялата страна, показаха, че над осемдесет процента от американците подкрепят въвеждането на национална лотария. И когато членовете на Конгреса проумяха, че подкрепата им за този законопроект ще осигури преизбирането им за нов мандат, те бързо използваха целия си авторитет и влияние, за да ускорят неговото приемане. Законопроектът бе одобрен набързо и от сенатската бюджетна комисия, след което бе внесен за гласуване и в самия Сенат.

Законопроектът бързо спечели подкрепата на някои от най-влиятелните лобистки кръгове. Националният съвет на учителите се изказа в негова полза, след като сенатор Доусър обяви, че седемдесет процента от приходите от продажба на билети ще отиват за нуждите на образованието. Асоциацията на търговците на дребно също подкрепи законопроекта, изхождайки от логиката, че всяко нещо, което привлича повече клиенти в магазините — и съответно ги кара да харчат повече пари — благоприятства търговията. Всъщност въпросната асоциация посрещна законопроекта толкова ентузиазирано, че организира цели две пресконференции в деня, в който сенатор Доусър го внесе за обсъждане.

Както можеше да се очаква, шепа леви демократи възразиха категорично, че лотарията е регресивен данък, с който се облагат бедните. Макар и неочаквано на пръв поглед, крайнодесните екстремисти се обединиха с левите демократи в борбата си срещу законопроекта, но поради съвсем друга причина. Те бяха убедени, че създаването на национална лотария е поредната крачка към моралната поквара на нацията.

Въпреки усилията на това малобройно, но изключително гласовито малцинство, законът за националната лотария бе приет от Сената с 86 гласа „за“ и 14 гласа „против“. Успоредно с увеличаването на популярността на закона сред обществеността, растеше подкрепата за него и в Конгреса, където той бе приет с огромно мнозинство. Против гласуваха едва дваайсет и трима конгресмени. Двайсет и четири часа по-късно президентът подписа законопроекта и го превърна в закон. Така бе създадена първата общонационална лотария в американската история. В закона обаче имаше клауза, която уточняваше, че правителството няма да носи отговорност за изплащането на джакпота и няма да дава никакви гаранции, свързани с него.

И така треската, наречена „Суперлото“, покори американския народ.

Преди да бъде отпечатан първият билет обаче, Конгресът трябваше да възложи някому организирането на лотарията. Така се стигна до избирането на седемчленна комисия, която да подготви съответната тръжна документация и да оцени офертите на кандидатите, процедура, която би трябвало да спести пари на

данъкоплатците, като възложи изпълнението на кандидата, поискал най-малко пари. Следването на подобна логика обаче винаги излиза прескъпо, особено когато нещо се обърка и на сцената се появят адвокати. Оферти подадоха четири компании, но членовете на комисията декласираха три от тях и така организирането и провеждането на националната лотария бе възложено на „Фулс Голд Трейдинг Партнърс“.

Четирима членове на комисията намериха пропуски в документацията на останалите трима кандидати. А обстоятелството, че тези доблестни обществени служители пътуваха напълно безплатно до дестинация по свой избор на борда на корпоративния самолет на „Фулс Голд“, не се дължеше на обикновена случайност. Заобикалянето на федералните закони, регулиращи обществените поръчки и конфликта на интереси, беше станало напълно възможно благодарение на многобройните вратички в тях. Всъщност вратичките не бяха чак толкова малки — през тях можеше да мине цял камион например и пак да остане достатъчно място. Разбира се, никой никога не се опита да ги затвори, понеже залозите — с други думи, подкупите — бяха прекалено високи.

Компанията „Фулс Голд“, която организираше лотариите в една дузина щати, запретна ръкави и се залови на работа. Тя нае рекламна агенция, която предложи три имена за лотарията, а именно „Суперлото“, „Мегапари“ и „Кеш бомба“. Фокусните групи не харесаха последното название, тъй като напомняло за ислямски тероризъм, и се отнесоха най-благоклонно към „Суперлото“ най-вече заради логото, което представляваше банкнота от един долар с човешки облик, широка усмивка, шапка и бамбуково бастунче. Името на талисмана беше Бъки и той се озова в епицентъра на колосална маркетингова кампания. Седмици преди първите билети да бъдат пуснати в продажба, образът на Бъки грееше от чаши за кафе, кутии за сандвичи, автобуси на градския транспорт, влакове в метрото...

След като спечели договора. „Фулс Голд“ се нанесе в лъскав нов небостъргач в центъра на Атланта и пръсна луди пари за обзавеждане. В рамките на две седмици компанията нае хиляда и петстотин нови служители. Създаде регионални офиси на различни места из цялата страна, сключи договори за телевизионно и онлайн излъчване на седмичното теглене на тиража, одобри дизайна на фишовете, изпробва

машините, които продаваха билети... И най-важното, сключи договор за застраховка. При положение че седемдесет процента от приходите отиваха за образование, а други двайсет процента бяха отделени за изплащането на печалби и режийни и оперативни разходи, въпросната застраховка бе от изключително важно значение. „Фулс Голд“ се бе самозастраховала за първите десет милиона, но по-големите суми бяха застраховани в „Меридиън Риск“.

„Меридиън“ на драго сърце презастрахова големите джакпоти с помощта на сложна схема от застрахователни и презастрахователни договори. В края на краищата, от гледна точка на пазарните отношения при капитализма рискът е стока като всички останали. И можеше да се купува и продава, като царевица например.

— Защо не седнем? — предложи Макинли и се насочи към продълговатата дъбова маса. На Саманта ѝ се стори, че той заплита крака и едва не се спъва.

— Добре — съгласи се тя и се настани на един стол откъм дългата страна на масата. Паскуале седна между нея и Макинли.

Сам забеляза, че Макинли е облечен в скъп костюм, но вратовръзката му е разхлабена, а ризата — извадена от колана. Всъщност ризата изглеждаше така, сякаш отдавна не е била затъкната на мястото си. А това беше доста необичайно за висш мениджър, и то сутрин. Стори ѝ се освен това, че Макинли лъха на водка.

— Е, поздравления — започна той.

— Благодаря.

— Това са много пари — каза Макинли, като наблегна на „много“.

Саманта кимна.

— Ще ми кажете ли как се сдобихте с това съкровище?

— Бях на работа — обясни тя, — един колега отиде да купи билети и го помолих да вземе един и за мен.

— Наистина ли? — възкликна шумно Макинли. — Невероятно! Това е просто невероятно!

По челото му избиваха капчици пот.

— Нали знаете, че това е най-големият джакпот в историята на „Суперлото“?

— Да, мисля, че го споменаха в новините.

— Новините — повтори той. — Обичам новините.

— Господин Макинли, да не би нещо да не е наред? — попита Паскуале.

— Нещо да не е наред? — повтори отново Макинли.

След което бръкна в джоба на самото си, измъкна оттам плоска бутилка и отпи една много дълга глътка.

— Предполагам, че това не е портокалов сок — отбеляза Саманта.

Макинли плесна с длан по масата и се разсмя силно.

— Искаш ли да си пийнеш?

Саманта поклати глава.

— Ами ти, каубой? — попита Макинли и подаде бутилката на Паскуале. — Като те гледам, една глътка май ще ти се отрази добре.

— Вижте какво, господин Макинли, ще се радваме да задействате процедурата колкото се може по-скоро.

Макинли обаче отпи отново.

— Няма да има никаква процедура — отвърна той. Настроението му помръкна видимо.

Саманта постави ръце на масата и понечи да каже нещо.

— Може ли — изпревари я Макинли и вдигна длан, за да не позволи на победителката в лотарията да вземе думата. — Може ли?

Саманта се облегна на стола си с надеждата тази откачалка все пак да каже нещо смислено.

— Позволете да ви разкажа една история — започна той. — Когато „Фулс Голд“ спечели поръчката за провеждане на „Суперлото“, компанията трябваше да се справи с куп задачи. Можете ли да се досетите коя бе най-важната сред тях?

Погледна първо към Паскуале, сетне към Саманта. Никой от двамата не обели и дума. Саманта усети как някакво смътно тревожно усещане постепенно затяга примката си около врата ѝ, както питон притиска жертвата си.

— Май говоря прекалено бързо за вас. Позволете да забия един въпрос, както казват чернокожите. Откъде според вас идват парите, с които се изплащат печалбите?

Паскуале и Саманта отново не казаха нито дума.

— Сигурно си мислите, че идват от продажбата на билети?

— Предполагам, че част от тези пари наистина идва от продажбата на билети — отвърна Саманта, просто защото реши, че трябва да каже нещо все пак. Притесняваше се, че ако не каже нещо, Макинли може да реши, че тя се кани да припадне.

— Е, грешите — уведоми ги той.

Отпи за последен път от шишето и пресуши и последната капка водка. Сетне го захвърли на масата.

— Е, грешите — повтори тихо.

В този момент всичко си дойде на мястото. Саманта се досети за причината за появата на Макинли, странния му вид и още по-странната история, която се опитваше да разкаже.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита Паскуале.

— Застраховката — обясни му Саманта. — Опитва се да ни каже, че не са застраховали джакпота. Не разполагат със средства, с които да го изплатят.

— Кажи ѝ какво е спечелила, Дон!^[3] — извика Макинли, чиито мисли се върнаха отново към онзи ужасяващ телефонен разговор, който бе провел преди три нощи и който бе прекъснал онзи прекрасен танц на Криста върху тавата с макарони и сирене.

— Трябваше да я платим в сряда — беше казал Бърнард Шелтън, финансовият директор на „Суперлото“.

— За какво говориш? — бе попитал ядосаният Макинли. Сетне се досети и възкликна: — Господи! Не ми го казвай!

— Съжалявам, сър!

Зави му се свят.

— Чувате ли ме, сър?

— Не. Повтори, ако обичаш, защото не мога да повярвам на ушите си, по дяволите!

Ардън почувства как сърцето му буквално пропада, сякаш скелето, което бе крепяло вътрешностите му, беше рухнало внезапно. Изведнъж почувства спешна нужда да отиде до тоалетната, но краката му отказаха да се подчинят на командата. Не се съмняваше обаче, че ако веднага не отиде до тоалетната, ще се подмокри на място. Ей така, както си стоеше с мобилния телефон, долепен до ухото му, неспособен да направи и една крачка. Изпълни го най-чист неподправен ужас,

който наля допълнителна тежест в краката му. Мина му през ум дори да помоли Криста да забие лицето му в макароните и го да притисне там, докато спре да диша. Тази съдба най-вероятно щеше да бъде за предпочитане пред онази, която го очакваше.

— Бърни, ще си направиш ли труда да ми обясниш как сме допуснали това да се случи?

Сега вече Ардън Макинли крещеше. Парализата на краката му бе изчезнала и той крачеше нервно из стаята. Спешната нужда да отиде до тоалетната бе отминала, но само защото той бе свършил работата си в панталоните. Не го забелязваше обаче, тъй като цялото му внимание бе насочено към апокалипсиса, пред който се бе озовала неговата компания.

— Трябваше да я платим в сряда — повтори тихо Бърни, който имаше предвид месечната премия, която гарантираше валидността на застрахователната полица. Застрахователната полица, която освобождаваше „Фулс Голд“ от задължението сама да изплаща десетките милиони долари месечно.

— Да, зная, че трябваше да я платим в сряда, Бърни — отвърна Ардън, без да обръща никакво внимание на Криста и макароните със сирене, които започваха да засъхват по краката ѝ. — Всички знаят, че трябваше да я платим в сряда. Опитвам се да разбера защо не сме я платили. Усещаш ли разликата, идиот такъв?

— Трябваше да я платим в сряда — повтори Бърни, защото нямаше какво друго да каже. Не можеха да построят машина на времето, с която да се върнат два дни назад, а това означаваше, че не са в състояние да направят каквото и да било. Какво значение имаше защо не са платили вноската? Това нямаше да промени нищо.

— В кабинета ми — нареди Макинли. — След трийсет минути!

Трийсет минути по-късно Ардън Макинли вече пиеше уиски със сода (предимно уиски), докато кръстосваше нервно от единия до другия край на голямата конферентна зала във „Фулс Голд“. Бе направил поне двацет дължини, както се изразяват плувците, докато Бърнард Шелтън и Виктория Дийн, главният оперативен директор на компанията, прелистваха нервно застрахователната полица, сключена с „Меридиън“. Макинли отлично съзнаваше, че нищо не е в състояние да промени факта, че джакпотът, изтеглен в четвъртък вечерта, не е бил застрахован. Въпреки това нареди и на двамата да продължат да

четат, тъй като противното би било равносилно на самопризнание, че са тотално прецакани.

— Имам един въпрос — обади се изведнъж Ардън Макинли.

Той се покашля и запрати празната чаша за уиски в стената, където оловният кристал експлодира като бомба. Миниатюрни парченца стъкло се забиха в лицето му, но той като че ли не забележа това. По бузите му потекоха тънки струи кръв, които наподобяваха кървави сълзи. Тази зловеща гледка преследва Бърнард Шелтън до края на дните му. Двамата служители на Ардън Макинли седяха безмълвно в очакване шефът им да зададе същия този въпрос, макар отлично да знаеха, че съвсем не е необходимо да му отговарят, тъй като мълчанието им беше повече от достатъчно.

— Компанията разполага ли с такива средства? Искам да кажа... представете си, че щастливият победител в лотарията се появи в някой наш офис в сряда сутринта — добре че има коледни празници, та да се опитаме да свършим нещо междувременно — и ние му връчим чека. Възможно ли е това?

Виктория заби поглед във вътрешния правилник на „Суперлото“, сякаш отговорът се криеше в него. Шелтън продължи да прелиства застрахователната полица, анализирайки плюсовете и минусите на това да уведоми шефа си, че към дадения момент „Фулс Голд Трейдинг Партньърс“ разполага с цифром и словом двайсет и един милиона долара, депозирани в различни сметки.

— Не, не мисля — отвърна тихо той. — Не мисля.

Ардън Макинли, чието лице продължаваше да кърви, седна в далечния край на масата и грабна една подложка за чаши, която се плъзна като хоккейна шайба между дланите му, оставяйки диря от миниатюрни капчици конденз. Джакпот, който компанията не можеше да плати! А това бе единственото проклето нещо, което се очакваше от тази компания — да изплаща награди!

Опита се да си представи какво ще се случи, когато късметлията се появи с билета. Печалбите от петдесет до пет хиляди долара се изплащаха в местните офиси на „Суперлото“, където печелившите билети се проверяваха и сумите се даваха с чек от касиерките. Победителите, спечелили джакпота, също посещаваха местните офиси, но след проверка на билетите им взимаха самолета за Атланта, където

взимаха участие в пресконференция, по време на която получаваха огромен чек.

В този случай обаче събитията щяха да се развият по съвсем друг сценарий.

Е, поздравления за голямата печалба. Има обаче една подробност. Не ни стигат малко пари. А, и между другото, тази сутрин внесохме във федералния съд в Атланта молба за обявяване в несъстоятелност. Най-вероятно няма да получите нито цент. Благодаря ви за участието!

„Суперлото“! За да спечелите, трябва да си купите билет!

Несъмнено Ардън Макинли щеше да бъде призован пред специална комисия, назначена от Конгреса, където щеше да му се наложи да отговори на куп неудобни въпроси. Стотици хора щяха да останат без работа. Победителят щеше да заведе съдебен иск срещу „Фулс Голд“ и процесът да се проточи през следващите пет години. Замисли се ужасен дали съществува вероятност да се озове зад решетките.

— Може ли някой да включи телевизора? — попита тихо Ардън Макинли.

Шелтън стана от мястото си и включи малкия телевизор с плосък екран, монтиран в единия ъгъл на заседателната зала. На екрана се появи местен канал, част от мрежата на „Фокс“, който излъчваше повторение на „Шоуто на Зайнфелд“. Ардън зяпна безизразно екрана.

— Остава ни надеждата победителят да не се появи — каза Виктория.

— Какво? — попита Ардън Макинли, изпаднал вече в тежка депресия. В същия този момент той се опитваше да изчисли шансовете гигантски астероид да удари Земята в оставащите до сряда дни. Винаги има шанс, утешаваше се той. Ако се вярва на научнопопулярните канали от рода на „Дискавъри“, астероидите едва ли не се редят на опашка в космоса, за да пробият дупка в нашата планета.

— Нали знаете, че ако билетът не бъде представен в рамките на шест месеца — обясни Виктория, — той става невалиден. Може да извадим късмет и победителят така и да не се появи. Може да изгуби билета или да стане нещо друго.

— Не мисля, че шансовете това да се случи са особено големи — възрази Шелтън. — Не би трябвало да залагаме на подобно развитие.

Ардън Макинли не обърна никакво внимание на забележката му, тъй като разсъждаваше трескаво върху казаното от Виктория. Най-много му хареса онази част, в която се казваше: „Ако билетът не бъде представен“. Изведнъж всичко му се проясни. Ако билетът не бъде представен навреме, печалбата няма да бъде изплатена. Подобни неща се случваха от време на време, особено с билетите, които печелеха по-малки суми, онези, които бяха познали три, четири и дори пет от печелившите числа. Да, това беше вариант!

— Напомнете ми къде е бил продаден печелившият билет? — попита Ардън.

— В малък магазин за хранителни стоки в Ричмънд, Вирджиния.

Точно така, каза си Макинли. Това му се стори напълно подходящо, поетично дори. Ричмънд беше нещо като духовен побратим на Атланта! И двата града бяха изгорели до основи по време на Гражданската война, и в двата града имаше много фамилии, които копнееха да ги напъхат в машина на времето и да се върнат в средата на деветнайсети век. Това е знак свише, каза си Макинли. Не беше сигурен само знак за какво...

В главата му постепенно започна да се оформя план. Ако ключът към разрешаване на ужасната ситуация, в която се намираше, преминаваше през възпрепятстване на осребряването на билета, то той трябваше да открие този билет. Да го открие и унищожи. Но как да го намери? И кой да се заеме с това? На кого можеше да се довери, че няма да се опита сам да го осребри, след като го намери? Не можеше да се сети за човек, който заслужава подобно доверие.

Билетът, макар и на практика лишен от всякаква стойност за своя притежател, наподобяваше смъртоносен вирус, който можеше да унищожи компанията му. Успееше ли да намери човек, който да го проследи, лесно щеше да му обясни, че билетът е раково образувание, пуснало своите метастази из тялото на „Фулс Голд“, и подобно на всеки тумор трябва да бъде отстранен хирургически. Ардън Макинли можеше да обещае солидно възнаграждение на човека, предал му билета или доказателства за унищожаването му, а всеки опит той да бъде осребрен щеше да завърши с неуспех.

На повърхността на мислите му изникна едно име. Име, което бе чувал да споменават бизнесмени, с които бе играл голф, посещавал стриптийз барове, сключвал сделки. Да, още тогава Макинли си беше казал, че някой ден това име може да му потрябва.

И то му потрябва.

— Веднага след като представихте билета си тази сутрин — заяви той, — „Фулс Голд Трейдинг Партнърс“ внесе молба за фалит пред федералния съд в Атланта. Очаквахме да се появите.

— Не мога да повярвам! — възкликна Саманта. — Не мога да повярвам!

Върху масата бе оставено дистанционно, което Макинли взе и включи телевизора в ъгъла. Смени канала на Си Ен Би Си и в долния край на екрана се появи познатата лента, в която изписваха водещите новини.

КОМПАНИЯТА, КОЯТО ОПЕРИРА „СУПЕРЛОТО“, ПОТЪРСИ ЗАЩИТА ОТ КРЕДИТОРИТЕ СИ.

Сетне се появи още едно съобщение:

ДЖАКПОТЪТ НЕ Е ЗАСТРАХОВАН. НАГРАДИ, СПЕЧЕЛЕНИ СЛЕД 20 ДЕКЕМВРИ, НЯМА ДА БЪДАТ ИЗПЛАЩАНИ.

— Чакайте малко! — каза Паскуале, надигна се от стола си, при което трепна заради болката от счупените ребра, и тръгна към Макинли. — Вие ли пратихте онзи психопат по петите ни, за да открадне билета?

— Нямам представа за какво говорите — отвърна неискрено Макинли. Беше толкова пиян, че започна да се кикоти.

— Нямах представа, а, мръсник такъв? Мислеше си, че като откраднеш билета, всичко ще ти се размине? Че ще продължиш да се радваш на охолния си живот и да се возиш в скапания си „Гълфстрийм“?

— Съжалявам — отвърна Макинли. — Не можете да ме укорите, че съм се опитал, нали?

— Онзи психопат се опитва да ни убие вече три дни.

Паскуале го сграбчи за яката. Саманта се надигна от мястото си, отиде при него и измъкна пияния Макинли от ръцете му.

— Имаш ли представа колко хора уби той? — попита Паскуале, след като овладя емоциите си.

— Ей, аз само му казах да ми върне билета! — отвърна Макинли. — Не съм му казвал да убива никого!

— Ти си едно отвратително нищожество!

— Да се махаме оттук — каза Саманта и сложи ръка на рамото на Паскуале. — Всичко свърши.

Макинли изчака двамата да напуснат заседателната зала, след което запали цигара и я изпуши в блажена тишина. Ситуацията беше доста неловка, но той се бе справил. Той се бе справил. Погледна часовника си. Наближаваше време за обяд. Ядяха му се макарони със сирене, което отдаде на приятните спомени, свързани с Криста. Реши да пийне още малко в колата на път за „Мама Зу“, прочут италиански ресторант, който се намиреше в Орегон Хил, един от най-старите квартали на Ричмънд.

На път за асансьора мина покрай по-малката заседателна зала, където Арън Дагет съобщаваше лошите новини на Лорън Уолш и колежките ѝ. През стъклото видя, че някои от тях плачат. Други бяха събрали длани като в молитва.

Време беше да изчезне.

Излезе през изхода откъм Банк Стрийт, където го очакваше лимузината му. Трябваше да се измъкне оттук, преди агентите на ФБР да обградят колата и да го арестуват или каквото там правеха с шефовете на големи компании, които фалират. Забеляза написаната на ръка бележка ЗАТВОРЕНО ДО ВТОРО НАРЕЖДАНЕ, залепена на входа на „Суперлото“.

— Уф! — възкликна тихо, докато се настаняваше на задната седалка на лимузината. Бе изправен пред ситуация, която можеше да излезе от контрол и да доведе до същинска катастрофа.

Почука по стъклената преграда, за да даде знак на шофьора, чието име беше Гас Викторино, да потегли, и насочи вниманието си към бара. Макинли бе раздразнен от факта, че Викторино не си бе направил труда да излезе от колата и да му отвори вратата. Каква е ползата от частния шофьор, ако не може да се справя с такива елементарни задачи? Това определено щеше да се отрази на бакшиша му.

— Ще ми налееш ли едно? — попита някой зад гърба му. Макинли така се стресна, че изпусна чашата на пода. Обърна се и видя нечия призрачна фигура, свита в ъгъла, далеч от оскъдната светлина, която хвърляха лампите в салона.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Аз съм Чарлз Флаг.

Флаг включи осветлението над главата си и разкри всички белези от битката, която бе водил през последните три дни.

— Флаг? Господи, изглеждаш ужасно! Какво правиш тук?

— Дойдох да те видя — отвърна той.

— Как, по дяволите, ме откри? Не съм ти казвал кой съм.

— Да не мислиш, че съм попаднал току-така в този бизнес?

— Добре. Както и да е. Всъщност радвам се, че си тук — каза Макинли. — Искам да ти кажа право в очите, че няма да получиш и един цент. Тя представи билета! Знаеш ли какво означава това?

— Не съм дошъл, за да искам пари.

— Чудесно! — отвърна Макинли. — Защото, знаеш ли, ти прецака всичко! Позволи на тази кучка да те надхитри! Не мога да повярвам! Свършено е с теб! Повярвай ми! Никой няма да ти възложи поръчка!

— Какво мога да кажа? Тя ме надхитри съвсем честно и почтено. Тя еволюира.

— Еволюира? Какви ги говориш, по дяволите?

— Професор Дарвин би се гордял с нея... но не и с теб.

Макинли изглеждаше така, сякаш всеки момент ще получи апоплектичен удар. Вените на врата му се издуха като възгата.

— Наех те да свършиш определена работа... съвсем елементарна работа, а ти се провали... провали се тотално.

— Разбирането ми за еволюцията доби нови измерения — каза Флаг. — Не бих нарекъл това провал.

— Конгресът едва ли би се съгласил с теб.

— Юридическите и финансовите проблеми не ме интересуват.

— Да, но интересуват мен. Най-вероятно ще се наложи да продам апартамента във Вейл.

— Колко си жалък!

— А ти си пълен нещастник.

— Искам да те попитам нещо — каза Флаг. — Каква беше застраховката ти? Онази, която да не ми позволи да осребря билета?

— Направих дигитален запис на гласа ти, когато ти позвъних — обясни Макинли. — Сетне качих записа и информацията за теб в базата данни на компанията. Анализът щеше да те идентифицира като наш служител, което означава, че нямаш право да участваш в лотарията и да печелиш награди.

— Не че това би имало значение — отвърна Флаг.

— Защо смяташ така?

— Ами на първо място, защото от самото начало билетът не е имал никаква стойност.

— Да, но ако никой не бе дошъл да го осребри, компанията нямаше да фалира.

— Това няма никакъв смисъл — възрази Флаг. — Застраховката ти е била излишна!

Сега вече беше убеден, че си има работа с пълен идиот.

— Я изчезвай отук — каза Макинли и махна с ръка. Сетне се обърна, за да си налее чаша уиски.

— Това е първото умно нещо, което чувам от теб — отбеляза Флаг. — Струва ми се подходящо за финална реплика.

Едва сега — но прекалено късно, за да има някакво значение — Ардън Макинли осъзна, че лимузината не е потеглила от мястото си.

— Ей... — извика той и се обърна към своя посетител.

Флаг извади пистолета си и стреля само веднъж, но право в челото на Макинли. Поклати глава, удивен от смайващата арогантност на този тип, излезе навън, заобиколи и седна на празната шофьорска седалка. Тялото на шофьора лежеше присвито на мястото до него.

Включи на първа и се вля в уличното движение. Зави на запад по Мейн Стрийт и изчезна в лабиринта от улици на града.

---

[1] Търговската клауза — популярно название на чл. I, параграф 8, алинея 3 от Конституцията на САЩ, която гласи, че „Конгресът има право да регулира търговията с други държави, между отделните щати и с индианските племена“. — Б.пр. ↑

[2] Четиринайсетата поправка към Конституцията на САЩ регулира защитата на привилегиите и свободите на американските граждани, правото на надлежен съдебен процес, разпределянето на местата в Конгреса, ограниченията за заемане на изборни или държавни длъжности на лица, които са участвали във въстание против САЩ или са подкрепяли техни врагове. — Б.пр. ↑

[3] Крилата фраза в американската попкултура, добила огромна популярност при редовното ѝ повтаряне в телевизионно шоувикторина *Jeopardy*. — Б.ред. ↑

ЕПИЛОГ

Саманта Хури и Паскуале Паоли бяха разпитвани часове наред от служители на полицейското управление на Ричмънд, полицейското управление на Хенрико и Федералното бюро за разследване. Разказите им за събитията, довели до фалита на „Фулс Голд“, съвпадаха почти изцяло — изключение правеха няколко незначителни подробности — и срещу тях не бяха повдигнати никакви обвинения.

След задълбоченото разследване, което проведе, детектив Дъглас Бърд стигна до извода, че Картър Пиърс е отговорен за убийствата на Тод Матисън и Джулиъс Уийлър, и този случай бе пратен в архива.

„Меридиън Риск Мениджмънт“, компанията, която би трябвало да застрахова спечеления от Джулиъс Уийлър джакпот, изненадващо възнагради всичките си служители с коледен бонус от по хиляда долара и организира многолюдно и екстравагантно новогодишно тържество.

Паскуале Паоли предложи на Саманта Хури да се оженят. Това стана на първи януари, точно една година след самоубийствения бомбен атентат, извършен от брат ѝ. След като обмисли задълбочено предложението му, тя го прие и двамата вдигнаха сватба осем месеца по-късно. Скоро след като се върнаха от медения си месец, Паскуале и Саманта получиха колет, в който адресът на подателя липсваше. Вътре откриха доста орфан екземпляр от „За произхода на видовете“ на Чарлз Дарвин.

Саманта и Паскуале купиха бакалията на родителите ѝ, които се пенсионираха. Новите собственици на магазина се справяха що-годе прилично до деня, в който вицепрезидентът на голяма верига супермаркети се отби в него и опита хумуса на Саманта. Влюби се в него и започна да поръчва на едро. Само след няколко месеца нейният хумус се превърна в най-продавания продукт от световната кухня в цялата верига. Саманта започна да увеличава асортимента с нови хранителни продукти, след което — около година по-късно — отдели производството им от магазина и го продаде за 3,5 милиона долара.

Републиканският сенатор Тед Доусър от Уайоминг организира специално разследване в Конгреса за установяване на истината около изненадващия фалит на „Фулс Голд Трейдинг Партнърс“. Изслушването на свидетелите продължи три дни и бе преустановено набързо, когато Си Ен Ен излъчи видеозапис, на който се виждаше как Доусър взема подкуп от покойния Ардън Макинли. Това беше краят на „Суперлото“, а Законът за националната лотария бе заменен от прието по спешност ново законодателство.

Разтърсена от шокиращата насилствена смърт на своите родители, Мадисън Пиърс се стегна, завърши медицински университет с отличие и стана преуспяващ психиатър в Корал Гейбълс, Флорида.

Камерън Пиърс реагира на събитията по съвсем различен начин и загина три години по-късно по време на нескопосан опит за обир на банка. По ирония на съдбата това беше същият банков клон, където майката на Джамал Уийлър бе посрещнала смъртта си. Камерън Пиърс бе погребана редом до своите родители.

Седем месеца след смъртта на Картър Пиърс Доун Робъртсън роди момченце, което кръсти Картър. Дванайсет години по-късно, след като междувременно завърши право, тя стана съдружник в „Уилит & Хол“.

Окръжният прокурор на Ричмънд отказа да повдигне обвинения срещу Монк за смъртта на Лерой Маршал и брат му Томи, тъй като прецени, че събраните доказателства говорят категорично в полза на неизбежна самоотбрана.

Синдиците, назначени от съда, за да ликвидират „Фулс Голд Трейдинг Партнърс“, наеха „Уилит & Хол“ като юридически съветници по делото „Неизвестните наследници на Джулиъс Д. Уийлър срещу «Фулс Голд Трейдинг Партнърс»“. Въпреки задълбочените проучвания, които проведе, фирмата не успя да открие дори един-единствен наследник на Джамал или Джулиъс Уийлър. Случаят обаче остана отворен по решение на федералния съд в Атланта.

Компанията „Фулс Голд Трейдинг Партнърс“ така и не успя да се спаси от фалита и бе ликвидирана тихомълком.

Убийствата на Джими Бърел, Брайън Стюарт, Карли Мадисън, Марк Дженкс. Картър Пиърс, Ашли Матисън Пиърс, доктор Роджър

Бузеин, Скоти Мичъл, Джамал Уийлър, Гас Викторино и Ардън
Макинли останаха неразкрити.

Чарлз Флаг изчезна безследно.

Издание:

Автор: Дейвид Кази

Заглавие: Джакпот

Преводач: Милко Стоименов

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Излязла от печат: 20.04.2015

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-655-578-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12343>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.